

5. 1978-79ஆம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை மீது பொது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

திரு என். சுந்தரேசத் தேவர்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1978-79ஆம் ஆண்டிற்கான வரவு-செலவு அறிக்கையின் மீது சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டு வரவு ரூ. 712.42 கோடியாகவும் செலவு ரூ. 746.46 கோடியாகவும் பற்றாக்குறை ரூ. 34.5 கோடி என்றும் புதிதாக வரி மூலமாக ரூ. 9.55 கோடி என்றும் துண்டு விழுவது ரூ. 24.50 கோடி என்றும் போடப்பட்டிருக்கிறது. புதிய வரிகள் பல துறைகளில் போட்டிருந்தாலும், குறிப்பாக மண்ணெண்ணெய்க்கு வரியைக் குறைத்திருக்கிறார்கள். இன்று மத்திய அரசாங்கம் மண்ணெண்ணெய்க்கு வரியைக் கூட்டியிருக்கிறது. இந்த அரசாங்கம் கருதியதற்குப் பலனில்லாமல் போய்விட்டது. தங்கம், வெள்ளி போன்றவைகளுக்கு 1 சதவிகிதம் வரி போட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பெர்சென்ட் என்பது அதிக பட்சமாக இல்லாவிட்டாலும், தங்கத்தின் விலை அதிகமாக ஏறி விட்டதால், மத்திய அரசாங்கம் தன் கையிலுள்ள தங்கத்தை வெளியிட முன் வந்திருக்கும்போது, வரி 1 சதவிகிதம் போட்டாலும் கூட கொள்கை அளவில் சரியானதாகத் தோன்றவில்லை. சிமெண்ட், எவர்சில்வர், கண்ணாடி, ஒட்டுப் பலகை போன்றவைகளுக்கு வரி போட்டிருப்பது அவ்வளவு விரும்பத் தக்கதாக இல்லை என்பதைக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. கோ. சி. மணி தலைமை)

(பிற்பகல் 11-20)

எவர்சில்வர் பாத்திரத்தின் மீது வரி என்னும்போது, ஓரளவிற்குப் பணக் காரர்களை அல்லது சற்று வசதி உள்ளவர்களைப் பாதிக்கிறதே தவிர ஏழை மக்களை அவ்வளவாகப் பாதிக்கவில்லை. கண்ணாடி சாமான்களை ஏழை எளிய உபயோகிக்கின்றார்கள். அதன்மீது இப்படி வரி விதிப்பதால் அவர்களுடைய பாதிக்கப்படுகிறார்கள். பெட்ரோல், டீசல் எண்ணெய்க்கு வரி போட்டிருக்கின்றார்கள். இங்கேயும் போட்டிருக்கின்றார்கள், மத்தியிலும் போடுகின்றார்கள். பெட்ரோலை உபயோகிக்கின்றவர்கள் எல்லாம் பணக்காரர்கள்தானே என்று சொல்லிவிடலாம். ஆனால் அவர்களுக்கும் பாதகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. யாருக்குப் பாதகம் ஏற்பட்டாலும், ஒரு அரசாங்கம் அதைக் கவனிக்க வேண்டும். டீசலை எடுத்துக்கொண்டால், அதன் மீது போடப்பட்டுள்ள வரி காரணமாக ஏழை மக்களும் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள் சாதாரண விவசாயிகள் டீசல் என்ஜினை வைத்துக் கொண்டு, எப்படியோ ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தை வைத்துக் கொண்டு பிழைக்கலாம் என்று எண்ணி, விவசாயத்தில் இருப்பவர்கள் இதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவற்றையெல்லாம் மீண்டும் அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

1978 மார்ச் 2]

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

இப்போது பஸ்களின் மீதான வரிகளில், இருக்கைக்கு இவ்வளவு என்று இருந்த வரிகளில் பெரிய மாற்றங்களை அரசு கொண்டுவந்திருக்கிறது. ஏற்கெனவே பஸ் தொழில் நசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சீட்டின் மீது உள்ள வரியை உயர்த்திவிட்டு பயணக் கட்டணத்தை உயர்த்தக் கூடாது என்கின்றார்கள். இது எப்படி என்று எனக்குப் புரியவில்லை. எந்த அளவிற்கு இருக்கை மீதான வரிகளை உயர்த்தியிருக்கின்றார்கள் என்றால், வெளியூர் பஸ்கள் சீட்டின் மீதான வரியை ரூ 215லிருந்து ரூ. 230 என்றும், ஒப்பந்த பஸ்களுக்கு இருந்த வரி ரூபாய் 200 என்பதை ரூ. 280 என்றும், ஒரேயடியாக ரூ. 80 அதிகப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். டவுன் பஸ்களைப் பொறுத்த வரையில், சீட்டுக்கு ரூ. 90 என்று இருந்ததை ரூ. 25 உயர்த்தி ரூ. 115 என்று ஆக்கியிருக்கின்றார்கள். சுற்றுலா பஸ்களுக்கு சீட்டுக்கு ரூ. 100 என்று இருந்ததை ரூ. 140 என்றும் உயர்த்தியிருக்கின்றார்கள். வெளியூர் பஸ்கள் மீதான வரி பெரிய அளவிற்கு உயர்த்தப்பட்டுவிட்டது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதே போல ஒப்பந்த பஸ்கள் விஷயத்திலும் ஒரேயடியாக 80 ரூபாய் என்று உயர்த்தியிருப்பது மிகக் கொடுமையானது என்று தோன்றுகிறது. இதையும் அரசு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். டவுன் பஸ்கள் சுற்றுலா பஸ்களைப் பொறுத்த மட்டில், அவற்றுக்கு நல்ல டிமாண்டு இருக்கிறது. எனவே அவை இந்த வரி உயர்வினைத் தாங்கக்கூடும். ஆனால் வெளியூர்களுக்கு

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மாற்றுத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இவ்வளவு உருக்கமாக வாதாடும்போது, அவர் பஸ்களை வைத்து நடத்தி வந்தார், இன்னும் அவர் பஸ் அதிபராக இருக்கின்றாரா அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : நான் அவற்றை விற்று விட்டேன். வெளியூர் பஸ்களைப் பொறுத்தவரையில், இப்படி வரி விகிதங்களை உயர்த்தியிருப்பதிலிருந்து, அரசு பஸ்களுக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, தனியார் பஸ்களை அடியோடு அகற்றிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், மறைமுகமாக இப்படி வரி விகிதங்களை உயர்த்தியிருக்கின்றார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. அப்படி ஒரு எண்ணம் வேண்டாம் அரசுக்கு. இன்று தனியார் பஸ்களைத்தான் மக்கள் பெரிதும் விரும்புகின்றார்கள். அவை நன்றாகப் பராமரிக்கப்பட்டு, நல்லவிதத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அரசு பஸ்களிலே பயணம் செய்ய வேண்டுமென்றால் நிச்சயமாக இன்சூயர் செய்து கொண்டுதான் அவைகளிலே பயணம் செய்ய வேண்டிய நிலை. அதிலே பயணம் செய்தால், போய்ச் சேர வேண்டிய இடத்துக்குத்தான் போய்ச் சேருவோமா என்ற ஐயப்பாடு வேறு. திடீர் திடீரென்று வேலை நிறுத்தம் செய்துவிடுகின்றார்கள். விபத்துக்களைப்பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். தனியார் பஸ்களின் விபத்துக்களைக் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் நிச்சயமாக அது

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1978 மார்ச் 2]

மிகமிகக் குறைவாகவே இருக்கிறது. அரசாங்க பஸ்களில் அந்த நிலைமை இல்லை. சென்னையிலிருந்து திருச்சிக்கு அரசு பஸ்ஸில் போகிறோம் என்றால், வழியில் அரசு பஸ்கள் தினம் ஒன்றாவது கவிழ்ந்து கிடப்பதைப் பார்க்கலாம். வரக்கூடிய கார்களோடு, பிற வண்டிகளோடு மோதிவிடுகின்றன. அரசாங்க பஸ்களே ஒன்றுக்கொன்று மோதிக்கொண்டு நிற்பதை சென்னை நகரில் பார்க்கிறோம். சாதாரணமாக அரசு பஸ்களைப் பொறுத்தவரையில், விபத்துக்கள் இல்லாத நாளே இல்லை. இப்படிப்பட்ட நிலையில், இருக்கும் தனியார் பஸ்களை அடியோடு நசுக்கிவிட்டு, முழுக்க முழுக்க அரசு பஸ்களைக் கொண்டுவந்தால், மக்களின் நிலைமை என்னவென்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம்: மாற்றுத் தலைவரவர்களே, நேற்று திருப்பூர் பி.எச்.இ.எல். போராட்டமே, பொதுத் துறை நிறுவனமே பஸ்களை ஏற்று நடத்த வேண்டும், தனியார் பஸ்களால்தான் விபத்துக்கள் அதிகமாக ஏற்படுகின்றன என்று சொல்லி நடத்தப்பட்டது என்பதனை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்: மாற்றுத் தலைவரவர்களே, மக்களின் எண்ணத்தைத்தான் தெரிவிக்கிறேன். இன்று அரசு பஸ்களைப்பற்றி மக்களின் கருத்து என்ன என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்ததுதான். அரசு போக்கு வரத்தை ஏற்று நடத்துவதில் யாருக்கும் ஆட்சேபணையில்லை. தேசிய மயமாக்கும் கொள்கையை நான் எதிர்க்கவில்லை. அரசாங்கம் அதைத் திறமையாக நடத்தினால் பரவாயில்லை. ஆனால் திறமையற்ற ஒரு நிர்வாகத்தினால் நடத்தும் போதுதான் அதற்கு மக்கள் எதிர்ப்பினைத் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

அடுத்து, புயல் நிவாரணம் பற்றி நிதிநிலை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என் கட்சியைச் சார்ந்த நண்பர் திரு. பாலசுப்ரமணியம் அவர்கள் இதன்மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்லும்போது, சற்று கோபமாகவே கூட குறிப்பிட்டார்கள். எப்போதும் அவர் கோபமாகப் பேசமாட்டார். ஆனால் இம்முறை சற்று கோபத்தோடு பேசினார் என்னும்போது, எனக்கே சற்று ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. அதே நேரத்தில் திரு. தங்கப்பாண்டியன் போன்றவர்களுக்கு அது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் அவர் தமது பகுதிவாழ் மக்களின் குறைகளைப்பற்றிய கோரிக்கைகளை அமைச்சரிடத்திலும் அதிகாரிகளிடத்திலும் சொல்லியும், அரசாங்கம் அதில் கவனம் செலுத்தவில்லை என்ற நிலையில்தான் சற்று கோபப்பட்டிருக்கின்றார். அவர் சொன்னபடி கொல்லிமலைப் பகுதியில் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டு, அதன் விளைவாக திருச்சி நகரத்தில் வேள்ள அபாயம் ஏற்பட்டது. கொல்லிமலைப் பகுதியிலேயே 250 ஏக்கர் நிலம் மூடப்பட்டுவிட்டது. பம்பு செட்டுகள் எல்லாம் அடித்துச் செல்லப்பட்டன. அங்கே சாதாரண சிறு விவசாயிகள், 2 அல்லது 3

[1978 மார்ச் 2] [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

ஏக்கா நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் பெரும் நட்டத்துக்குள்ளார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அரசு எந்த உதவியையும் நிவாரணத்தையும் கொடுக்க வில்லை என்றால், அவருக்குச் சற்று கோபம் வருவது இயற்கை. அதேபோல தஞ்சை விவசாயிகள். அங்கேயும் வெள்ளம், புயலால் மக்களும், விவசாயிகளும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அரசும் அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிப்பது என்ற முறையில், குடிசைவாழ் மக்களுக்கு தலா 200 ரூபாய் மற்றும் 5 கிலோ அரிசி, மண்ணெண்ணெய், புடவை, வேட்டி ஆகியவற்றைக் கொடுத்து உதவினார்கள். ஒரு ஏக்கர் 2 அல்லது 2½ ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் சிறு விவசாயிகளுக்கும் ஏதோ ஒரு சில உதவிகளைச் செய்தார்கள். அரசாங்கத்தில் ஆனால் நடுத்தர விவசாயிகளுக்கு ஏதாவது உதவி செய்து கொள்ள என்றால், இல்லை. உண்மையில் அவர்கள்தான் இந்த நாட்டின் முதுகெலும்பாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்களைப்பற்றி அரசு சித்தக்கூட கவலைப்படவில்லை. ஒருதால் அவர்களையல்லாம் பெரிய பெரிய பண்ணையார்கள் என்று அரசு நினைக்கிறதோ என்னவோ தெரியவில்லை. அவர்கள் நிலைமிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. அவர்கள் கடன்களை வாங்கியே பிழைக்கின்றார்களே தவிர, இன்று விவசாயத்தினால் அவர்கள் பிழைக்க முடிவதில்லை. புயல் வெள்ளத்தின் போது குறுவை பயிர் சாகுபடி அவர்களுடைய நிலங்களின் விளைவு எல்லாம் 100க்கு 90% பழுப்பட்டுவிட்டது. புயலுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட நிலைதான் இன்னும் பரிதாபகமானது. காவிரியில் ஏற்பட்ட உடைப்பைச் செப்பனிட அரசுக்கு 40 நாள் ஆயிற்று. அந்த நாள்தான் நாடகரில் எஞ்சியிருந்த பயிரை அவர்கள் காப்பாற்றப்பட்ட பாடு கொஞ்ச நஞ்சுமில்லை. மலல் எஞ்சின்களை எங்கெங்கிருந்தோ கொண்டு வந்து, 5 மைல் 4 மைல் தூரத்துக்குக்கூட குளம், குட்டைகளைத் தேடிச் சென்று வாய்க்கால் வெட்டி சிறிது தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து பயிரைக் காப்பாற்ற நினைத்தார்கள். இவ்வளவுக்கும் பிறகு 20 கலம் கிடைக்க வேண்டிய இடத்தில் நாலேந்து கலங்கள்தான் கிடைத்தன. இவ்வளவு அவதிப்படும் அவர்களுக்கு அரசு எந்தவிதமான உதவியும் செய்யவில்லை. இவர்கள் விஷயத்தில் கூட்டுறவுக் கடன்கள் ஒத்திவைப்பு என்பது கிடையாது. சென்ற ஆண்டில் ஏற்பட்ட வறட்சி நிலையின்போது, கூட்டுறவுக் கடன்களை ஒத்திவைத்தார்கள். அப்போது ஒத்தி வைத்திருக்க வேண்டிய தில்லை. ஆனாலும் செய்தார்கள். இப்போது அதை வசூலித்து வருகின்றார்கள். இந்த ஆண்டுதான் அவர்களுக்கு அவற்றை ஒத்தி வைத்திருக்க வேண்டும். ஒத்திவைக்கவும் இல்லை, வேறு எந்தவிதமான உதவியும் செய்ய வில்லை. இந்த நிலையில் எட்டு பத்து ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள், நடுத்தர விவசாயிகள் தங்கள் நிலத்தையே விற்பதுதான் கட்டவேண்டிய நிலை. இதை யெல்லாம் அரசு பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும். இந்த நேரத்தில் மத்திய அரசோடு தொடர்புடைய கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களிடமிருந்து இவர்களுக்காக உதவிகளைக் கோரிப் பெற முடியுமா, அதைச் செய்து, அரசாங்கம்.

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1978 மார்ச் 2]

தனக்குச் சேரவேண்டிய கடன்களை, கூட்டுறவுக் கடன்களை வசூல் செய்வதை ஒத்திவைக்க முடியுமா என்று பார்த்து, அதை ஒத்திவைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

(முற்பகல் 11-30)

அதோடு வரிவசூல் செய்ய வேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கூரை இல்லாத வீடுகளுக்கெல்லாம் 200 ரூபாய் மான்யம் வழங்கினார்கள். சில இடங்களில் அதிகமாக வழங்கிவிட்டார்கள் என்கூட குறைபாடுகள் வந்தன. அப்போது என்ன கூறினார்கள்? “ஏதோ ஏழை எளிய மக்கள், விவசாயிகள், வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கொடுத்துவிடுவதில் தவறில்லை. அதை ஒரு கருணையாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எனவே தாராளமாக நடந்து கொள்ளுங்கள்” என்று அதிகாரிகளுக்குக்கூட உத்தரவிட்டார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் ஒரு விவசாயி தன்னுடைய நிலத்திலிருந்து ஏதோ 4 கலம் அல்லது 5 கலம் பயிர் செய்து அறுவடை செய்துவிட்டான் என்பதற்காக நில வரி வசூல் செய்வது என்பது எந்த வகையிலும் நியாயமில்லை. எனவேதான், கூட்டுறவுக் கடன் வசூலை ஒத்தி வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிற அதே நேரத்தில் வரி வசூலும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயிகளைப் பற்றிப் பேசுகிற நேரத்தில் ஒன்றைக் குறிப்பாகச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். முன்னாள் அமைச்சராக இருந்த மதிப்பிற்குரிய திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இங்கே அரசாங்கத்தில் இருந்தபோது, 1955-ல் முதல் முறையாக விவசாய வருமான வரியைக் கொண்டு வந்தார்கள். அது 1964-ல் புதுப்பிக்கப்பட்டது. பிறகு அது 1972-லும் புதுப்பிக்கப்பட்டது. 1973-லும் புதுப்பிக்கப்பட்டது. அதனையொட்டி இன்றைய தினம் இந்த வருமான வரி விகிதத்தை இந்த அரசாங்கம் மாற்றியிருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தில் நிதியமைச்சராகப் போனபோது “விவசாயிகளிடம் ஏகப்பட்ட பணம் முடக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைச் சொல்வது தூரநிஷ்டைவசமானதாகும். விவசாயப் பொருள்கள்மீது வரி விதிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்திற்கு எண்ணம் ஏற்படுவதே ஒரு தூரநிஷ்டைமாகும். நல்ல ஆட்சியாளர்களுக்கு விவசாயிகள் மீது வரி விதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே வரக்கூடாது. இந்த நாட்டின் முதலெழும்பாக இருப்பவர்களே விவசாயிகள்தான். அவர்கள்தான் இந்த நாட்டின் மிக அத்தியாவசியமான பொருளாகிய உணவுப் பொருள்களைத் தயாரிக்கிறார்கள். அந்த விவசாயிகள் முன்புபோல பெரிய நிலச்சுவான்தார்களாக இல்லை. காரணம் பெரிய நிலச்சுவான்தாரர்களையெல்லாம் மாற்றி, நில உடமைக்கு உச்ச வரம்பு கொண்டு வந்து, சாதாரணமாக ஒரு விவசாயி 15 ஸ்டான்டர்டு

1978 மார்ச் 2] [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

ஏக்கருக்கு மேல் வைத்துக்கொள்ள முடியாதபடி 'சிலிங் ஆக்ட்' கொண்டு வந்துவிட்டோம். இந்த நிலையில் இந்த விவசாயிகளையெல்லாம் பெரிய பணக் காரர்களைப்போல் கருதிக்கொண்டு, அவர்களுடைய வருமானத்தின்மீது வரி விதிப்பது என்பது சரியில்லை. விவசாயிகளைப் பொறுத்த வரையில், அவர்கள் இன்றைய தினம் 'இன்கம் டாக்ஸ்' கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. நில வரி கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. போதாததற்கு கவர்மென்ட் 'சர்சார்ஜ்' டாக்ஸேஷன் கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. இத்தனை வரிகளையும் விவசாயி கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. எந்த வரியும் இல்லாமல் கலப்பையை எடுத்துக்கொண்டுபோய் பயிர் செய்து கொண்டிருந்த விவசாயி இன்றைய தினம் கணக்கெழுத வேண்டிய நிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறான். எந்த நேரத்தில் எந்த அதிகாரி வருவாரோ, என்ன கேட்பாரோ என்று விட்டு வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற நிலைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த விவசாய வருமான வரி விதிப்பில் மாற்றம் செய்திருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

1973-ல் முதல் 5,000 ரூபாய் விவசாய வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு வரி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்களுக்கு விவசாய வருமான வரி இல்லை என்று வைத்திருந்தார்கள். இப்போது ரூ. 5,000-லிருந்து இந்த வரம்பை ரூ. 10,000 ஆக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அடுத்து ரூ. 10,000 முதல் ரூ. 15,000 வரையிலான வருமானங்களுக்கு 1973-ல் 20 சதம் வரி போட்டிருந்தது. இன்றைய தினம் 20 சதம் என்பது 15 சதமாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே போல் ரூ. 15,000 முதல் 20,000 வரையிலான வருமானத்திற்கு 1973-ல் 30 சத வீத வரியாகப் போடப்பட்டிருந்தது. இன்றைய தினம் 20 சதவீதமாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் ரூ. 20,000 முதல் ரூ. 26,000 வரையிலான வருமானத்திற்கு ஏற்கெனவே 35 சதவீத வரி இருந்ததை 25 சதவீதமாகக் குறைத்திருக்கிறார்கள். ரூ. 25,000 முதல் ரூ. 30,000 வரையிலான வருமானத்திற்கு 46 சதவீத வரி என்றிருந்ததை 30 சதவீதமாகக் குறைத்திருக்கிறார்கள். 30,000 முதல் 50,000 ரூபாய் வரை உள்ள வருமானத்திற்கு 60 சதவீத வரி என்றிருந்ததை மாற்றி இப்போது 46 சதவீத வரியாக மாற்றியிருக்கிறார்கள். அடுத்து ரூ. 50,000 முதல் 70,000 வரையிலான வருமானங்களுக்கு 55 சதவீத வரி என்று போட்டிருக்கிறார்கள். கடைசியாக ரூபாய் 70,000 முதல் 1,00,000 வரையான வருமானத்திற்கு 60 சத வீத வரி என்றும் ரூபாய் ஒரு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட வருமானத்திற்கு 66 சதவீத வரி என்றும் மாற்றி அமைத்திருக்கிறார்கள். இதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். இந்த மாறுதல்களைப் பொறுத்தவரையில், நான் ஆதரிக்கிறேன்.

ஆனால் அதே நேரத்தில் விவசாயிகள் கணக்கு எழுதவேண்டும் என்று வைத்திருப்பதும் அவர்கள் கம்பவுண்டிங் செய்து கொண்டு இணக்கமாகத்

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1978 மார்ச் 2]

தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய வசதியை நீக்குவதும் விவசாயிகளுக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தை உருவாக்கும். இதனால் அவர்கள் மிக மோசமான அளவுக்கு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற நிலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. சாதாரணமாக ஒரு ஏக்கருக்கு ரூபாய் 600 வருமானம் வரும் என்று கணக்கிட்டு இதைப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதையும் இப்போது மாற்றியிருக்கிறார்கள் என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது. ஒருவருக்கு 10 ஏக்கர் இருந்தால், அவருக்கு ரூபாய் 5,000 வருமானம் என்று 5,000 ரூபாய் வரை வரி விலக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். அதேபோல் 10 ஏக்கர் வரை கம்பவுண்டிங் வரியில்லை. ஆனால் 10 முதல் 15 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் பரப்பிற்கு 1973-ல் 15 ரூபாய் வரியாக இருந்தது இப்போது ரூபாய் 30 ஆக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. 15-க்கு மேல் 20 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் பரப்பிற்கு முன்னால் ரூபாய் 25 வரியாக இருந்தது இப்போது ரூபாய் 50 ஆக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அதே போல் 20-க்கு மேல் 25 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் பரப்பிற்கு முன்னால் ரூபாய் 35 என்றிருந்தது இன்றைய தினம் ரூபாய் 70 ஆக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. 25-க்கு மேல் 30 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் பரப்பிற்கு 90 ரூபாய் இன்றைய தினம் இணக்க முறையில் வரி செலுத்தலாம் என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. முன்னாலே 50 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் வரை கம்பவுண்டிங் முறையில், இணக்க முறையில் வரி கட்டலாம் என்று இருந்தது. இப்போது எல்லா ஏற்றையுமே ஏட்டிக்குப் போட்டியாக ஏற்றியிருக்கிறார்கள். போட்டிருக்கிற விதிதங்கள் மிகவும் அதிகம் என்பதை மீண்டும் நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நெல் ஏக்கருக்கு ரூபாய் 500 வருமானம் வரும் என்ற முறையில் இது போடப்பட்டிருக்கிறது. ஏக்கருக்கு ரூபாய் 500 நிகர லாபம் கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. ரூபாய் 500 நிகர லாபம் கிடைக்காது என்று நான் சேலஞ்சு பண்ணத் தயாராக இருக்கிறேன். இது தவறான புள்ளி விவரத்தின் மீது கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இதை அரசாங்கம் மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயிகள் கணக்குக் காட்டும் முறை என்பது தேவையில்லாதது. கம்பவுண்டிங் முறையிலே எதையாவது போடலாம். காரணம் நம் விவசாயிகளைப் பொறுத்த வரையில், இன்னும் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளும் பழக்கம் ஏற்படவில்லை. வருமான வரி கட்டுகிற அளவுக்கு விவசாயிகள் உயர்ந்து விட்டால், கணக்கு வைத்துக்கொள்ள அவசியம் ஏற்படும். அதுவரையில் கம்பவுண்டிங் முறை விவசாயிகளுக்கு இருப்பது மிகவும் அவசியம். இப்போதே விவசாய வருமான வரி கட்டவேண்டும் என்று ரூபாய் 500, ரூபாய் 1,000 கட்ட வேண்டுமென்றாலும், அதிகாரிகளிடம் கணக்கைக் கொண்டு போனால், அவர்களுக்கு ரூபாய் 500 லஞ்சம் கொடுத்தால்தான் கணக்கை வாங்குகிறார்கள். விவசாய வருமான அதிகாரிகளிடம் இது அதிகமாகப் புகுந்துவிட்டது. நிச்சய

1978 மார்ச் 2]

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

மாகச் சொல்கிறேன், வருமான வரிக் கணக்கு காட்டுவது என்று வைத்தால், லஞ்சத்தை ஊக்குவிப்பதாகத்தான் இருக்கும். எனவே இவைகளையெல்லாம் அரசாங்கம் சரியாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விவசாய உற்பத்திப் பொருளைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நெல்லுக்கு 95 அல்லது 90 ரூபாய் விலை குவிண்டாலுக்கு என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தபோது மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது. எனக்கேட மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் தஞ்சை ஜில்லாவில் மட்டும் இதைப் போட்டுவிட்டு, மற்ற ஜில்லாக்களில் இல்லை என்று மற்ற உறுப்பினர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் குவிண்டாலுக்கு ரூபாய் 95 விலை என்று போட்டுவிட்டு, கல்லுக்கும் மண்ணுக்கும் 3 கிலோ அதிகமாகக் கொடுங்கள் என்று விவசாயிகளிடம் வாங்குகிறார்கள். இதற்கு மேலே ஈரப்பசைக்காக என்று ஒரு கிலோ. இப்படி மூட்டைக்கு 61 அல்லது 62 கிலோ வாங்குகிறார்கள். இதைத்தான் அரசாங்கக் கொள்முதல் நிலையத்தில் செய்கிறார்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் தனியார் வியாபாரிகள் மூட்டை ரூபாய் 46, ரூபாய் 47 என்றுதான் வாங்குகிறார்கள். நான் வினையாட்டுக்குச் சொல்லவில்லை, இந்த நிலையமையிலும் யாராவது எந்த விவசாயியாவது அரசாங்கக் கொள்முதல் நிலையத்தில் அவர்களுடைய நெல்லைக் கொண்டு போய் விற்கிறார்களா என்றால், இல்லை. அரசாங்கக் கொள்முதல் நிலையத்திற்கு யாருமே போவதில்லை. எல்லோரும் தங்கள் இருப்பை தனியார் கொள்முதல் நிலையங்களில் தான் கொண்டு போய் விற்கிறார்கள்.

‘மாய்ஸ்சர்’ என்கிற ஈரப்பசைக்கு 1 அல்லது 2 கிலோ முதலில் வாங்கினார்கள். இப்போது கல் மண் எல்லாம் இருக்கிறது என்று 2, 3 கிலோ அதிகமாகக் கேட்கிறார்கள். அரசாங்கக் கொள்முதல் நிலையங்களில் இப்படி ஒரு புதிய சகாப்தத்தை உண்டாக்கி விட்டார்கள். இதைப் பார்த்து விவசாயிகள் தாங்களே இனிமேல் 2, 3 கிலோவுக்குக் கல்லும் மண்ணும் கலக்கக் கற்றுக் கொள்வார்கள் போல் இருக்கிறது. இதைக் கொள்முதல் செய்யும் அதிகாரிகள்தான் ஊக்குவிக்கிறார்கள். அரசாங்கம் சொல்லி அவர்கள் செய்வதாக நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவர்கள் இதைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படித் தவறு செய்யும் அதிகாரிகள் மீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அவர்களையெல்லாம் ‘சஸ்பென்டு’ செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏதோ அரசாங்கத்தின்மீது குறை சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக இதைச் சொல்லவில்லை. இதுதான் உண்மையான நிலை என்பதால் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1978 மார்ச் 2]

(முற்பகல் 11-40)

இப்பொழுது முக்கியமான விஷயத்தைப்பற்றி இங்கே கூற மறந்து விட்டேன். நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதாக நான் பத்திரிகையிலே பார்த்தேன். உரம், பூச்சி மருந்தினுடைய விலை உச்ச கட்டத்தில் இருக்கின்றது. அதற்கு மத்திய அரசு வரியைக் குறைக்க வேண்டுமென்று விவசாயத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கேட்டிருப்பதாகப் பத்திரிகையிலே பார்த்தேன். உரம், பூச்சி மருந்தினுடைய விலைகள் உச்ச கட்டத்திற்குத்தான் போயிருக்கின்றன. விவசாயி அந்த விலைக்குப் பொருள்களை வாங்கி விவசாயம் செய்தால், பலனில்லை. அவனால் சாகுபடி செய்ய முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இது மத்திய அரசினுடைய பொறுப்பிலே இருந்தாலும்கூட, அடக்க விலையையாவது குறைத்து இவைகளை விவசாயிகளுக்கு வழங்கக்கூடிய நிலைமைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உரம், பூச்சி மருந்து போன்ற பொருள்கள் எல்லாம் அவர்களுக்குக் குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நிலைமைகளை இந்த அரசு ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தென்னை உற்பத்திக்காக இந்த அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுப்பதாகக் குறிப்பிலே இருக்கிறது. இதற்குத் துவிரமான விவசாயத் திட்டங்களைக் கொண்டு வந்து, கன்னியாகுமரி, இராமநாதபுரம், கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்களில் எல்லாம் தென்னை அபிவிருத்தி செய்வதாகக் குறிப்பிலே இருக்கிறது. அதை நான் பாராட்டுகிறேன். வரவேற்கிறேன். அது சம்பந்தமாகச் சில ஆலோசனைகளைக் கூற விரும்புகிறேன்.

சென்னையிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை கடலோரப் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டால், அது ஏறக்குறைய 550 மைல் தூரம் வரையில் உள்ளது. எண்ணெய் வித்துக்களை வெளி நாடுகளிலிருந்து வரவழைக்கக்கூடிய நிலைமையில் நாம் இருக்கிறோம். 1,500 கோடி ரூபாய் மதிப்பிற்கு நாம் இறக்குமதி செய்திருக்கிறோம். தென்னை உற்பத்தி சம்பந்தமான புள்ளி விவரங்கள் சரியாக இல்லை. புள்ளி விவர இலாகா சரியான புள்ளி விவரங்களைத் தரவில்லை என்பதைத்தான் இது காட்டுகின்றது. தென்னை உற்பத்திக்கு சென்னை மாநகரம் மிகவும் சிறந்த நகரம். 2½ லட்சம் ஏக்கர் தென்னை சாகுபடி செய்வதாகப் புள்ளி விவரங்கள் காட்டுகின்றன. இது ஒரு தவறான புள்ளி விவரம் என்பதை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கோளாவிலே அதிகமாக உற்பத்தி ஆகின்றதாக புள்ளி விவரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் கோளாவிலே கமிட்டி வைக்கிறார்கள். காயர் போர்டு கமிட்டி வைத்தால், அது கோளாவிலே; கோகோனட் கமிட்டி வைத்தால், அது கோளாவிலே, இப்படி எல்லாக் கமிட்டிகளையும் கோளாவிலே வைக்கின்றார்களே தவிர

1978 மார்ச் 2]

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

தமிழ்நாட்டிலே இல்லை. மத்திய அரசின் சார்பில் உள்ள கமிட்டிகள் எதுவும் இங்கு இல்லை. அவர்கள் புள்ளி விவரங்களை மிகைப்படுத்திக் கொடுக்கிறார்கள். அதைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்கள் அங்கே போட்டுக்கொள்கிறார்கள். தென்னையைப் பொறுத்த வரையில், கேரளாவை விட நியாயமாகத் தமிழ் நாட்டில்தான் அதிகமான விளைச்சல் இருக்க முடியும். கிட்டத்தட்ட 550 மைல் தூரத்திற்கு சென்னையிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை கடலோரப் பகுதியாக இருக்கிறது. அந்த நிலம் தகுதியான நிலமாக இருக்கின்ற காரணத்தினால், அதை ஊக்குவிக்க வேண்டும். அப்படி ஊக்குவிக்காத காரணத்தினால்தான், கேரளா முதன்மை ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றது. இல்லையென்றால், தமிழ் நாடுதான் முதல் ஸ்தானம் வகிக்கக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்க முடியும். புள்ளி விவரங்களில் கடந்த பல ஆண்டுகளாக $2\frac{1}{2}$ லட்சம் தென்னை என்னுதான் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்த காலத்தில் $2\frac{1}{2}$ லட்சம் தென்னை மாங்கள் என்று போட்டிருந்தார்கள். 10, 15 வருட காலமாக இந்தப் புள்ளி விவரங்கள்தான் இருக்கின்றன. செங்கல்பட்டு, வட ஆற்காடு, மாவட்டங்களில் எங்கு பார்த்தாலும், தென்னை பயிராகத்தான் இருக்கின்றது. 15 வருட காலமாக $2\frac{1}{2}$ லட்சம்தான் என்று போட்டு வருகின்றார்கள். இந்தப் புள்ளி விவரம் தவறான புள்ளி விவரம். இப்போது தென்னை சாகுபடி செய்யும் நிலத்தின் எவ்வாறானதைப் பற்றிப் புதிய அளவு எடுத்துப் புள்ளி விவரங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென உத்தரவிடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தப் புள்ளிவிவர இலாகா என்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் சரியில்லை. இந்தப் புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால், நமக்கு ஐயப்பாடுதான் ஏற்படுகின்றது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். முன்னால் போட்ட புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தே அதைத் தொடர்ந்து போட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். தென்னை மாங்கள் நம் தமிழ் நாட்டில் வளர்ந்திருக்கிறதைப் பார்த்தால்கூட, இது நமக்குத் தெரிகிறது. தஞ்சை மாவட்டத்திலே கூட புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால், தெரிகிறது. அந்தப் புள்ளி விவரங்களைப் பார்க்கின்றபோது, அங்கு 46 ஆயிரம் ஏக்கர்தான் தென்னை சாகுபடியாகிறது என்று தெரிகிறது. இப்போது 50 ஆயிரம் ஏக்கர் இருக்கும் என்று சொல்கிறேன். சென்னையைப் பொறுத்தும், சரியான புள்ளி விவரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது மாநில அரசுக்கு மிகுந்த வருமானத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சுமார் 1,500 கோடி ரூபாய்க்கு நாம் எண்ணெய் வித்துக்களை வெளி நாடுகளிலிருந்து வரவழைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமைகளை மாற்ற நாம் தீவிரமான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[1978 மார்ச் 3]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நிலச் சீர்திருத்தம் செய்யப் போவதாகச் சொன்னார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்கின்ற தென்னை சாகுபடியாகும் நிலங்கள் அந்த நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் வருகின்றவர் என்பதைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் ஒரு பிரச்சினையைக் கிளப்பினார்கள். நமது அவையிலே அமைச்சர் அவர்கள் இல்லை. இது ஒரு துரதிர்ஷ்டமான நிலை. நம்முடைய தலைவர் அவர்கள் அவை நேரத்தைக் காலேக்கு மாற்றினார்கள். அப்படி மாற்றியதால், சௌகரியமாக இருக்கிறது. இங்கே நம்முடைய முன்னவர் அவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அதைப்பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் அந்தந்த இலாகா மந்திரிகள் இந்த அவையிலே இருந்தால், நல்லதாக இருக்கும். அமைச்சர்கள் இல்லையென்றால், ஒரு திருப்தி இல்லை. அமைச்சர்கள் இங்கே இருந்தால், நமக்கு மனதிலே ஒரு நிம்மதி இருக்கிறது. மாண்புமிகு முன்னவர் அவர்களுக்குப் பொறுப்பு இல்லை என்று சொல்லவில்லை. வேண்டிய அமைச்சர் இருந்தால், சந்தோஷமாக இருக்கும். இப்போது விவசாய அமைச்சர் இருந்திருந்தால், நல்லது. வேறு ஒன்றுமில்லை. கன்னியாகுமரி, இராமநாதபுரம், கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்களில் இதைத் தீவிர திட்டமாகக் கொண்டு வரப்போவதாகச் சொன்னார்கள். நல்ல வருமானம் வரக்கூடிய திட்டம். அப்படிப்பட்ட தென்னை மாங்களை நமது மாநிலமெங்கும் உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்று இந்த அரசை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தென்னை மேம்பாடு உற்பத்திக் கழகம் என்று ஒன்றை உண்டு பண்ண வேண்டும். சென்ட்ரல் கோகனட் கமிட்டி என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அதன் மூலம் தேவைப்பட்டதைச் செய்து கொள்கிறார்கள். அவர்கள் பண்ணுகிறார்களோ, இல்லையோ நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், நம் மாநிலமே தென்னை வளர்ப்பதை முக்கியமாக எடுத்துக்கொண்டு, தென்னை மேம்பாட்டுக் கழகம் என்று ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும். நல்ல ஒரு ஆராய்ச்சி நிலையம் ஏற்படுத்த வேண்டும். டி. & டி. என்று ஒரு ரகம். சாதாரண மாங்கள், 50, 40 காய்கள் காய்க்கின்ற மாங்கள் இருக்கின்றன. இந்த T and D ரகத்தில் 100 காய்கள்கூட காய்க்கின்றன. வேப்பங்குளத்திலே போய் அங்கு செய்கின்ற ஆராய்ச்சிகளைப் பார்த்து அறிந்து கொண்டேன்.

மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. பலராமன் : அவர்கள் ஒரு வருடமாக டி & டி பயிரிட கன்று வேண்டும் என்று கூறி ஒரு வருடமாகியும் கிடைக்கவில்லை என்றார்கள். இந்த வேப்பங்குளம் ரிசர்ச் ஸ்டேஷன் மாதிரி 4 அல்லது 6 இடங்களிலே வைக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அம்மாதிரிச் செய்தால் மாநிலம் பூராவக்கும் சப்ளை செய்யலாம் என்று சொல்லிக்

1978 மார்ச் 2]

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

தோட்டத்திலேயே கூட பண்ணலாம். அப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சி நிலையங்களை ஏற்படுத்த என்ன செய்ய முடியுமோ அவைகளைச் செய்ய வேண்டும். அதைப் பயிரிடுவதில் அதிகமான செலவே இல்லை என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அந்த மாதிரி ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் வேப்பங்குளத்திலே மட்டும் தான் இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல. எல்லா இடங்களிலும் அந்த மாதிரியான ஆராய்ச்சி நிலையங்களை அமைக்க வேண்டும். அந்த ஒட்டுத் தென்னையைப் பயிரிடுவது அவ்வளவு கஷ்டமானதல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாமே செய்துகொள்ளலாம். அந்தக் குட்டை மரத்திலேயிருந்து அந்த மகரத் தந்தூளை துணியை வைத்துப் பிடித்து ஒட்டு செய்ய வேண்டிய தென்னையின் குறும்பை துனியில் ஒட்ட வேண்டும். இது அப்படி ஒன்றும் பெரிய வேலையல்ல. அது ஒரு சாதாரண விஷயம். இது எல்லாம் வேப்பங்குளத்திலே மட்டும் இருக்கக்கூடாது. மற்ற எல்லா இடத்திலேயும் இருக்க வேண்டும். தஞ்சையிலே, பட்டுக்கோட்டை பகுதியிலே இருக்கிறது. அப்படி பல இடங்களிலே இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டது என்னுடைய கவனத்திற்கு வருகிறது. புயல் காற்று அடித்தால், தென்னை மரம் வளையாமல் நிமிர்ந்திருப்பதால் கீழே வீழ்ந்துவிடுகின்றது. வளைய வேண்டியவர்கள் எல்லாம் விரைவாக காரணத்தினாலே, முறிந்து விழவேண்டியதாகிவிட்டது. இந்தப் புயல் காற்று அடிக்கும்போது, நிற்க முடியாமல் வீழ்ந்து விடுகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தென்னை மரத்தைப் பொறுத்த வரையில், அதற்கு நோய் ஏற்பட்டு விடுகிறது. மனிதனுக்குத் திராத நோய் வந்தால், மனிதன் எப்படி கெட்டுவிடுகின்றானோ, அது போல நிலைமைதான் தென்னை மரத்திற்கும். அது மீண்டும் நல்ல மரமாக ஆகாத நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது என்பதை நாம் பார்க்கலாம். தென்னை பயிரிடுவதற்கு அதிகப்பணம் போட வேண்டும், வருடக் கனாக்கில் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். 10 வருடங்களுக்குப் பணம் கையில் வைத்துக்கொண்டு அதைப் பயிர் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கின்றது. அதற்கு வேண்டிய பாதுகாப்பு செய்யவேண்டும். வியாதி வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆட்கள் வைத்து வேலை செய்யவேண்டும். இந்த நிலத்திற்கும் சிலிங் வைத்தால், தென்னை உற்பத்தி தான் பாதிக்கப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தென்னைக்கு இருந்த சிலிங்கை ரத்து செய்கிறார்களா, அல்லது சிலிங் எல்லாம் வருமா என்பது போல மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். அவர்கள் கேட்டதால் நான் இதைச் சொல்கிறேன். அப்படி சிலிங் வருவதாக இருந்தால்கூட, அதையெல்லாம் செய்யவேண்டாமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [1978 மார்ச் 2]

(முற்பகல் 11-50)

அடுத்தபடியாக, பாசனம்பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். பாசனத்தைப் பொறுத்தவரையில், காவிரித் தாவா முடியாமல் இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு முடிவு காண வேண்டும்

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

அது யாராலே ஏற்பட்டதென்பது பிரச்சினையல்ல. இன்று அரசுக்குத்தலையாய கடமையாக இருப்பது காவிரி தாவாளில் முக்கியமான பொறுப்பு; எடுத்துக் கொண்டு, ஒரு முடிவிற்கு வர வேண்டுமென்பதுதான். அப்படிப்பட்ட ஒரு முடிவிற்கு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேற்கு மலையிலே உற்பத்தியாகும் ஆறுகளின் தண்ணீரையெல்லாம் நாங்கள் பயன்படுத்தப் போகிறோம், இணக்கமான பேச்சு இருக்கிறதென்ற செய்தியைப் பார்க்கும் போது, உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. அந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைச் செயல்படுத்த முடியுமானால், இராமநாதபுரம், கன்னியாகுமரி, திருநெல்வேலி, மதுரை மாவட்டங்களுக்கு அது மிகுந்த உபயோகமாக இருக்கும். தஞ்சை மாவட்டம் மட்டும் தான் விவசாயம் செய்ய ஏற்றதாக இருக்கிறதென்று திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் குறை பேச முடியாத வாறு எங்கும் செழுமையாக இருக்கும் காட்சியை, இந்த அவையிலே உள்ள உறுப்பினர்கள் பார்க்க முடியும். மேற்கு மலையிலிருந்து வருகின்ற ஆற்றுத் தண்ணீரை, கோளாவிற்குத் தேவையில்லாத தண்ணீரைப் பெறுவதில் அரசு தன் திறமையைக் காட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஏரிகளைத் தூர் வாரிச் சீசமைக்க 4.21 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஏரிகளைத் தூர் எடுப்பது பெரிதல்ல. அங்குள்ள ஆக்கிரமிப்புகளை அப்புறப்படுத்த வேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு கூட ஏரிகளைச் செப்பனிட பெருவாரியான பணத்தைச் செலவு செய்தார்கள். இரண்டு வருடங்கள் கழித்து ஏரி பூராவும் சாகுபடியாகி இருக்கும். செலவழித்த ரூபாய் வேஸ்ட். ஏரி தூர்ந்துவிடும். இன்றைக்கு விவசாயத் திற்காக பாசன ஆதாரம் அது. கிராமங்களில் சிறிய நிலச்சுவான்தார்களும் இருக்கிறார்கள், பெரிய நிலச்சுவான்தார்களும் இருக்கிறார்கள். எந்த நிலமாக இருந்தாலும், தண்ணீர் ஏரியிலிருந்துதான் பாய வேண்டும். ஏரிகளை ஆக்கிரமிப்புச் செய்பவர்களை அந்தக் காலங்களில் சமூக விரோதிகள் என்று வைத்திருந்தார்கள். இப்போது அப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்யும்போது, அரசாங்கம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. அதைத் தடுக்க வேண்டும்.

அடுத்து, கங்கை-காவேரி இணைப்பு என்பது முக்கியமான பிரச்சினை. தென் மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையில், குறிப்பாக தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், கங்கை-காவிரி இணைப்பென்பது முக்கியமான பிரச்சினை.

1978 மார்ச் 2]

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

தூதருஷ்டவசமாக இதைப்பற்றி 30 ஆண்டுகளாகப் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். யாரும் அந்தத் திட்டத்தைச் செயல்பாட்டுக்குக் கொண்டு வராத நிலைமைதான் இருக்கிறது. அதைச் செயல்பாட்டிற்குக் கொண்டுவரும் அவசியமான நிலை தமிழ் நாட்டிற்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் ஜீவ நதிகள் இல்லை. கர்நாடகத்திலும், ஆந்திராவிலும், கேரளாவிலும் ஜீவ நதிகள் இருக்கிற காரணத்தால், அவர்களிடமிருந்து நாம் இரவல் வாங்கக் கூடிய தன்மை, பிச்சை எடுக்கக்கூடிய தன்மைதான் இருக்கிறது. கங்கை-காவிரி இணைப்பை வற்புறுத்திக் கூறினாலொழிய, அரசாங்கம் அந்தப் பிரச்சினையில் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டாலொழிய, அந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று புரட்சி செய்தாலொழிய, நமக்கு அந்தத் தண்ணீர் பிரச்சினை தீராது. நம்முடைய மாநிலம் மட்டும் போராட வேண்டுமென்பது இல்லை. ஆந்திரம், கர்நாடகம், கேரளம், ராஜஸ்தான் ஆகிய மாநிலங்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். தென் பகுதியைப் பார்ப்போமானால், வறட்சியான பிரதேசங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. மைசூரில் ஒரு பீடபூமியே இருக்கிறது. இந்தத் திட்டம் செயல்பட்டால், காவிரித் தண்ணீரை, எதுவும் தாவா இல்லாமல், பாசனத்திற்குக் கொடுக்க முடியும். எனவே, கங்கை-காவிரி இணைப்பு குறித்து, இந்த அரசு பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். வருஷா வருஷம் கூட்டம் போட வேண்டும். அரசாங்கம், அதைக் கோரிக்கையாக மத்திய அரசுக்கு அனுப்ப வேண்டும். பொதுமக்களிடையே பறை சாற்ற வேண்டும். பிற மாநிலங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. 2,000 கோடி ரூபாய் இருந்தால் போதும், இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி டாக்டர் கே. எல். ராவ் சொல்லியிருக்கிறார். முன்பு வெள்ளைக்காரன் காலத்திலேயே அதை இணைக்கும் திட்டம் இருந்திருக்கிறது. ஆதலால் அந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

மின்சாரத்தைப் பொறுத்து, ஓரிரு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டில் ரூ. 95 கோடியாக ஒதுக்கப்பட்டது ரூ. 114 கோடியாக அடுத்த ஆண்டிற்கு ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். மிக்க சந்தோஷம். தூத்துக்குடியில் ரூ. 141 கோடி செலவில் 210 மெகாவாட் உற்பத்தித் திறன் கொண்ட இரண்டு பிரிவுகளை அமைக்க மத்திய அரசின் அனுமதி பெற்றிருப்பதற்குப் பாராட்டு. மேலும் 71 கோடி ரூபாய் முதலீட்டில் அதே உற்பத்தித் திறனுள்ள மூன்றொரு பிரிவைக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதற்கும் பாராட்டு. 630 மெகாவாட் உற்பத்தித் திறன் கொண்ட மின் நிலையத்தை அமைக்கும் பொருட்டு, நெய்வேலியில் இரண்டாவது சுரங்கம் வெட்டும் பணியை மேற்கொள்ளவிரும்பு குறித்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். எப்படியோ நம் முடைய மின்சார உற்பத்தியிலே தன்னிறைவு பெறும் காலம் வர வேண்டும். அதற்காக நான் என்னுடைய சந்தோஷத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [1978 மார்ச் 2]

கிராம மின் வசதித் திட்டத்திற்காக 11.5 கோடி ரூபாய் செலவிட இருக்கிறார்கள். அது குறித்து ஒரு குறைபாட்டைக் கூற விரும்புகிறேன். நம்முடைய நண்பர் திரு. வீராசாமி அவர்கள், முந்தைய ஆட்சிக் காலத்தில் எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் மின் இணைப்பு கொடுத்ததைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய ஆர்வத்தைப் பாராட்டுகிறேன். எங்கும் மின் இணைப்பு கொடுக்கப்பட்டது; பம்புசெட்டுகளுக்கு மின்னணைப்பு கொடுக்கப் பட்டதென்று சொன்னார்கள். ஆனால் கிராமங்களிலே டியூப் லைட்டுகள் எரிகிறதா என்றால் இல்லை. மின்சாரம் சரியாக வருவதில்லை. 230 வோல்ட்டுக்கு பதிலாக 180 வோல்ட், 160 வோல்ட்தான் வருகிறது என்பதை, தலைவரவர்களே, உங்கள் மூலமாக அரசுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதனால் விவசாயப் பம்புசெட்டுகள் எறிந்துபோய் விடுகின்றன. அதைச் சீர்படுத்த 700, 800 ரூபாய் ஆகின்றது. அந்த நிலையைப் போக்கி, மேம்பாடு செய்ய இந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கிராம மின்சாரத் திட்டங்களை மேம்பாடு செய்யவேண்டும்; சரியான முறையில் மின்சாரத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்; அந்த வகையிலே கம்பிகள் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

35,000 பம்புசெட்டுகளுக்கு மின்சார இணைப்புகள் கொடுக்கப் போவதாக அரசாங்கக் குறிப்பு இருக்கிறது. 35,000 பம்புசெட்டுகள்தான் என்று அவர்கள்கூட வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்கள். 35,000 பம்பு செட்டுகளுக்கு இணைப்பு கொடுத்தால், நிச்சயமாக விவசாய உற்பத்தியிலே வளர்ச்சியைக் காண முடியாது. விவசாயத்திற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து, கேட்கும் இடங்களிலெல்லாம் மின் இணைப்பு கொடுக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், விவசாயத் துறையிலே முன்னேற்றம் காண முடியாதென்று கூறிக்கொண்டு, மின் இணைப்பை நிறைய தூசு வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(தலைவர் மணி அடித்தார்)

நேரம் அதிகமாகிவிட்டதால், தலைவரவர்கள் மணி அடிக்கிறார்கள். ஓரிரு நிமிடங்களில் முடிந்துக்கொள்கிறேன்.

நகர, கிராம மேம்பாடு என்பது இன்றைக்கு மட்டும் இல்லை. நகரங்கள் வாழ்வதும், கிராமங்கள் தேய்வதும் எப்போதும் இருக்கிறது. நகரங்கள் மேம்பாடு நாளுக்கு நாள் மேலே போகிறது. குட்டக் குட்ட குனிகிறவனும் மடையன்; குட்டுகிறவனும் மடையன். கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் சட்டையில்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஆசைப்படுகிறதோ என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. அரசாங்கம் இப்படிச் செய்துகொண்டே போகிறது. நகரங்களில் எங்கே பார்த்தாலும் கார்கள். வைத்தியசாலைக்கு மேலே வைத்தியசாலை இருக்கிறது. கட்டிடங்களைப் பார்த்தால், மாடிக்கு மேலே

1978 மார்ச் 2]

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

மாடி இருக்கிறது. டாக்டர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். சிமென்ட் ரோடுகள் இருக்கின்றன. தார் ரோடுக்கு மேலே சிமென்ட் ரோடுகளைப் புதிதாகப் போடுகிறார்கள். அளவுக்கு அதிகமான குடிநீர் திட்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் கிராமங்களிலே ஒரு ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறதா? அரசாங்கம் வீட்டு வசதி வாரியம் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நகரங்களில் குடிசைகளை மாற்றி வீடுகளாகக் கட்டித் தருகிறார்கள். சென்ற ஆட்சியில் குடிசைகளை மாற்றினோமென்று சொன்னார்கள். குடியிருக்க முடியாத இடங்களில் கட்டுகிறார்கள். கட்டிய இடங்கள் எத்தனையோ காலியாக இருக்கின்றன. ஏன் அப்படி கட்டுகிறார்கள்? அது தேசிய நஷ்டமல்லையா? குடியில்லாத இடத்தில் வீடுகளைக் கட்டி தேசிய நஷ்டத்தை உண்டாக்க வேண்டுமா? ஏழைத் தொழிலாளி தான் வாழ்க்கை நடத்த, தன் குடும்பம் கஞ்சி குடிக்க வழி பார்க்கிறான். எங்கேயிருந்தால் கஞ்சி கிடைக்குமென்று நினைக்கிறானோ அங்கே அவனுக்கு வீட்டைக் கட்டிக் கொடுக்கவில்லை. சுகாட்டில் கட்டுகிறார்கள். ஒருத்தனும் அங்கே போய் இருப்பதில்லை. அதைப் பற்றிப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். இப்போது ஹரிஜன, பின்தங்கிய மக்களுக்கான குடியிருப்புக் கட்டிடங்கள் கட்ட இருக்கின்றன. அவைகளிலே எத்தனை இடங்கள் கட்டினால் நல்லது என்பதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். முன்மாதிரி மீண்டும் செய்தால் மீண்டும் அரசாங்கம் தவறு செய்கிறது என்றுதான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

(நண்பகல் 12-00)

ஆகையினால் குடியிருக்கக்கூடிய இடங்களில் பட்டா கொடுக்கலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஏற்கெனவே 3 செண்ட் பட்டா கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே கூட நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கும், குடியிருப்பவர்களுக்கும் ஒப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. மூவாயிரம் ரூபாய்க்குக் கட்டிடம் கட்டினால், ஒரு 1,500 ரூபாயைக் கொடுத்து அரசும் நிலச்சுவானும் கூட்டு ஒப்பந்தம் செய்து கட்டிக் கொடுக்கலாம்.

புயல் காற்றினால் விழுந்துவிட்ட குடிசைகளுக்குப் பதில் குடிசை கட்டிக் கொடுத்தார்கள். அரசாங்கத்திலும் கட்டிக் கொடுத்தார்கள். வேறு பல்வேறு நிறுவனங்களும் கட்டிக் கொடுத்தார்கள். அதற்காக பல இலட்சம் ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் யாரும் அந்த இடங்களில் குடியிருக்கப் போவதில்லை. இதெல்லாம் தேசிய நஷ்டம் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். குடியிருக்கக் கூடியவர்களுடைய அனுமதியைப் பெற்று, அவர்கள் அங்கே குடியிருக்கக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று தெரிந்து, இப்படி வீடுகளைக் கட்ட வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [1978 மார்ச் 2]

குடி நீர் வாரியமும், குடிசை மாற்று வாரியமும் எதிரியைப் போலவே எனக்குக் காட்சியளிக்கின்றன. இதையெல்லாம் அரசாங்கமே ஏன் வைத்திருக்கிறது என்று புரியவில்லை. இதையெல்லாம் பஞ்சாயத்துக் கூட்டு மன்றங்களிடமே ஒப்படைத்தால், அவர்கள் எந்த இடத்தில் விடு கட்ட வேண்டும், எந்த இடத்தில் நீருக்கான தொட்டியைக் கட்ட வேண்டுமென்று தெரிந்து செய்வார்கள். உதாரணமாக ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். குடி நீர் வாரியத்தில் மேல்நிலைத் தொட்டிகளைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். ஏறத் தாழ் இரண்டு இலட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து, நான்கு குடிநீர் தொட்டிகளைக் கட்டுகிறார்கள். ஆனால் அந்தத் தொட்டியிலிருந்து உப்பு நீர்தான் வருகிறது. உப்பு நீர் வர தண்ணீர் தொட்டியா? நிச்சயமாகச் 'சேலன்ஜ் பண்ணிச் சொல்லுகிறேன், கிராமங்களுடைய வாழ்க்கை மேம்பாடு அடைய ஒன்றும் செய்யவில்லையென்று. ஆகவேதான் இந்தக் குடிநீர் வாரியப் பொறுப்பைப் பஞ்சாயத்துக்கூட்டம் கொடுத்தால், கிராமத்தில் இருக்கக் கூடிய நிலையைப் பார்த்து அவர்கள் தகுந்த இடத்தில் தொட்டியைக் கட்டுவார்கள். இதை அரசாங்கமே பண்ணவேண்டியதில்லை. ஆகவே உள்ளாட்சித் துறைக்குக் குடிநீர் வாரியத்தை மாற்றலாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: துணைத் தலைவர் அவர்களே, குடிநீர் வாரியத்தில் உப்பு நீருக்காகத் தொட்டி கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். எந்த நிராக இருந்தாலும், பரிசோதனை செய்த பிறகுதான் தொட்டி கட்ட திட்டமிடப்படுகிறது. உப்புத் தண்ணீராக இருந்தால், அதை இலாக்காவினரே நிராகரித்து விடுகிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, மாண்பு மிகு உறுப்பினர் சொல்லுவது முறைதானா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு திரு. வீராசாமி அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன், என்னுடைய வட்டாரத்தில் உப்பு நீர் இருக்கிறது என்று, வேண்டுமானால் கொண்டு வந்து காண்பிக்கிறேன். இது 1972-73-ல் கட்டப்பட்டது. நான் யாரையும் குற்றம் சாட்டுவதற்காக இதைக் குறிப்பிடவில்லை. இப்படிப்பட்ட தவறுகள் நடக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட தவறுகளை, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசாங்கமாக இருந்தாலும், காங்கிரஸ் அரசாங்கமாக இருந்தாலும், அவற்றை நிவர்த்தி பண்ண வேண்டுமென்றுதான் நான் சொல்லுகிறேன்.

அடுத்து, கிராம மேம்பாடு, நகர மேம்பாடு என்பதைக் குறித்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன், கிராமத்திற்கு 7.9 கோடி ரூபாய், குடிநீருக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். மூன்றரை கோடி மக்கள் வாழக்கூடிய கிராம மக்களுக்கு இந்த அரசாங்கம் ஒதுக்கியிருக்கக்கூடிய தொகை 7.9 கோடி ரூபாய்தான். ஒரு உதாரணத்திற்காகச் சொல்லுகிறேன், நகரத்திற்குச் செய்ய வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. சாதாரணமாக 45 இலட்சம் மக்கள் வாழக்கூடிய சென்னை

1978 மார்ச் 2] [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

நகர மக்களுக்காக தண்ணீர் கொண்டு வர, விராணம் திட்டத்திற்காக 22 கோடி ரூபாய் செலவு ஆகியிருக்கிறது. இன்னும் அது தீர்த்தபாடில்லே. மேலும் ஒரு 50 கோடி ரூபாய் ஆகுமே! என்னவோ தெரியவில்லை. பிறகு இன்றைக்குக் கிருஷ்ணா நிரைக் கொண்டுவர ரூபாய் 70 கோடி ஆகலாம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தத் தொகை இன்னும் இரண்டு வருஷத்திற்குள் 200 கோடி ரூபாயாக ஆனாலும் ஆகும். இந்த அளவுக்கு இதிலே வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இன்னும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேச வேண்டும்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : இன்னும் 5 நிமிடத்தில் முடிந்து விடுகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் காலையிலேயே கேட்டேன், நிதியமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய பதிலை இன்று சொல்லுகிறார்களா, அல்லது நாளை சொல்லுகிறார்களா என்று.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இப்போது இல்லை. பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு மேல் அவை கூடும். அப்போது பதில் அளிப்பார்கள்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, அடுத்து பால் பண்ணையைப் பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஸ்ரீரங்கத்திலே, திருச்சியிலே, சென்னையிலே, மதுரையிலே பால் பண்ணைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் கிராமங்களிலே எங்கே பால் பண்ணைகள் இருக்கின்றன? வசதியுள்ளவர்கள் மாடுகளை வைத்துத் தங்களுக்குத் தேவையான பாலைக் கறந்துகொள்ளுகிறார்கள். கிராமங்களிலுள்ள மற்றவர்களுக்கு என்ன வசதியிருக்கிறது? அவர்கள் வீட்டில் விருந்தாளிகள் வந்தால், காபி போடக் கூட பால் இல்லை. டிக்கடையில்தான் வாங்க வேண்டும். டிக்கடையில் என்னென்னவோ கலப்படம் செய்து விற்கிறார்கள். இதனால் சிக்னஸ் வருகிறது. சிக்னஸ் வந்தால், கவனித்துக்கொள்ளுவதற்குக் கூட அங்கே ஆஸ்பத்திரிகள் இல்லை. ஆகவே இதையெல்லாம் அரசு கவனிக்க வேண்டும். ஆகவே கிராமங்களில் கூட்டுப் பண்ணையை வைக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு லம்ப்-சம் மானியம் கொடுங்கள். நிலம் கொடுத்து சைட்-ஹெல்ப் பண்ணுங்கள். ஆகவே இதையெல்லாம் அரசாங்கமே நேரிடையாகச் செய்ய வேண்டுமென்பதல்ல. பொது நோக்குடைய மற்றவர்களுக்கும் அரசாங்கம் ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1978 மார்ச் 1]

அடுத்து, விசைப் படகுக்காரர்களுக்கும், நாட்டுப் படகுக்காரர்களுக்கும் இடையே தகராறுகள் இருக்கின்றன. அந்தத் தகராறுகள் தீர்த்துவிடுமென்று நினைத்தேன். இந்தப் பிரச்சினைகள் தீரவில்லை. இந்தத் தகராறுகளின் காரணமாக பல கொலைகள் நடக்கின்றன. நம்முடைய கடல்களிலே அந்த அளவுக்கு மீன் வளம் இருப்பதுதான் காரணம். விசைப் படகு உடையவர்கள் மீன்களையெல்லாம் பிடித்துவிடுகிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும், ஐந்து, ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்று சம்பாதிக்கிறார்கள். விசைப் படகை வாங்கியவர்கள் எல்லாம் ஒரு சில நாட்களுக்குள்ளாகவே விதவிதமான சட்டைகளைப் போட்டுக்கொண்டு உல்லாசமாக இருக்கிறார்கள். இதை யெல்லாம் பார்க்கிற நாட்டுப் படகுக்காரர்கள் பொருமையினால் சண்டையிடுகிறார்கள். ஆகவே இதை அரசு கவனிக்க வேண்டும். இதற்கு ஒரு சர்வே செய்து இவ்வளவு தூரத்திற்குத்தான் நாட்டுப் படகுகள் செல்ல வேண்டும், இவ்வளவு தூரத்திற்கு அப்பால்தான் விசைப்படகுகள் மீன் பிடிக்க வேண்டுமென்று வைக்க வேண்டும். இது சரியாக நடக்கிறதா என்று ஸ்டீம் லான்ச் மூலம் போலீஸ் காவல் போட்டு கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதைச் சரிசெய்த விசைப்படகுக்காரர்களிடம் வசூல் செய்து கொள்ளலாம்.

அடுத்து, மதுவிலக்கிலே இந்த அரசாங்கம் சரியாக கவனம் செலுத்தவில்லை. நமது பிரதமர் திரு. மொரார்ஜி தேசாய்தான் இதற்காக உயிரை விடுகிறார்கள். எங்கே பார்த்தாலும், இப்போது கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சுகிறார்கள். இதிலே போலீஸ் தரப்பிலே ஒன்றும் செய்வதில்லை. ஆகவே இதையும் அரசு கவனிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அறநிலையத் துறையிலே டிராஸ்டிகள் இல்லை. கூட்டுறவுத் துறையிலே தேர்தல் இல்லை. உள்ளாட்சித் துறையிலே தேர்தல்கள் இல்லை.

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : கொள்கைக்காக பிரதமர் அவர்கள் உயிரை விடுகிறாரா? அல்லது எதற்காக என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அன் சந்தேகம் உங்களுக்கு அதில் வந்தது?

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : நிச்சயமாக மதுவிலக்கிலே உயர்ந்த எண்ணத்தை நமது பிரதமர் திரு. மொரார்ஜி அவர்கள் கொண்டிருக்கிறார் என்பதிலே எனக்கு எந்தவிதக் கருத்து வேறுபாடும் இல்லை. நான் சொன்ன அந்த மூன்று துறைகளிலும் அரசாங்க அதிகாரிகள் பல தவறான கணக்குகளைக் கொடுக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். வெளியே இருக்கும் போது, எல்லோரும் இதைச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அரசாங்கத்திலே வந்த

1978 மார்ச் 2] [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

பிறகு, அவர்களும் அந்த அதிகாரிகள் சொல்லுவதையே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அந்த அதிகாரிகள், யூனியன, அதிலே நான்-ஆபிஷியல் ஊழல் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். கூட்டுறவுத் துறையா, அதிலும் ஊழல் செய்கிறார்கள், டிராஸ்டி நியமனமா, அதிலும் கோயிலில் கொள்ளையடிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு மட்டும் என்ன நடக்கிறது? நிறைய திருட்டு நடக்கிறது. கோயில்களிலே உள்ள எல்லாவற்றையும் சாப்பிட்டுவிட்டார்கள். அதிகாரிகளும் தேங்காய், பால் ஆகியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். டிராஸ்டிகள் கொள்ளையடிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்களே, எக்சிக்யூட்டிவ் ஆபீசர்கள் மட்டும் புண்ணியவான்களா என்ன? அவர்கள் மட்டும் புண்ணியவான்கள் என்று கருதினால், அது தவறானது என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே உடனடியாக கோயில்களுக்கு டிராஸ்டிகளை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். டிராஸ்டிகளை நியமனம் செய்யுங்கள். பிறகு அவர்கள் சரியாகச் செய்கிறார்களா என்று ஆய்வு செய்யுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எஸ். முத்து : கோயில்களில் திருட்டு போகிறது என்றால், அந்தத் கோயில்களே வேண்டாமே.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. முத்து அவர்கள் ஒரு நிலையைச் சொன்னார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அதே அடிப்படையிலே கூட்டுறவுத் துறையும், பஞ்சாயத்தும் தேவையில்லை என்று சொல்லலாமா?

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : நான் காந்திய வழியில் வந்தவன். ஆகவே பஞ்சாயத்துக்கள் வேண்டும், அதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். ஊழல் இருக்குமானால், அதை சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். “ஜனநாயகத்திலே, எவ்வளவுக்கெவ்வளவு கீழே அதிகாரத்தைத் தள்ளுகிறோமோ அந்த அளவுக்கு மேல்மட்டத்திலேயும் உள்ளவர்களுக்குப் பயம் இருக்கும். அதிகாரம் ஒரே இடத்திலே இருந்தால், எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற துணிவு ஏற்படும்” என்று காந்தியடிகள் மிகவும் அழகாகச் சொன்னார்கள். ஆகவே கீழ்மட்டத்திலே இருப்பவர்களுக்கு அதிகாரங்களை மாற்ற வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். அறநிலையத் துறையை மேம்படுத்த இந்த அரசாங்கம் கொஞ்சம் வழிவகையைக் காணவேண்டும். கடந்த பத்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக அறநிலையத் துறையை மிகவும் மோசமாக ஆக்கிவிட்டார்கள். கோயில்களே நடக்க முடியாத அளவுக்குக் கேவலமாக ஆகிவிட்டது. இந்த நிலைபை அரசாங்கம்

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1978 மார்ச் 2]

உடனடியாக கவனித்து மேம்பாடு செய்ய வேண்டும். ஐக்கோர்ட் ஜட்ஜுகள்கூட சமயப் பிரச்சாரங்கள் செய்கிறார்கள். ஆகவே இதற்காக நம்முடைய சங்கராச்சாரியார் கவாமிகளைத் தலைவராகப் போட்டு . . .

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, கோயில்கள் கடந்த பத்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக மிகவும் மோசமாக இருக்கின்றன என்று சொன்னார். கவர்னர் ஆட்சியிலும் சீர்கெட்டு இருந்ததா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-10)

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : அந்த நேரத்தில் கவர்னர் அவர்கள் சீர்கெடுகளையெல்லாம் பார்த்து கண்டு பிடித்து ஆட்சியை நீக்கினார்கள். அதற்குப் பிறகு வேறு அரசாங்கம் வந்ததால் கவர்னரே நீங்கி விட்டார். ஆகையால் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ்களைப் போன்றவர்கள், தங்களைப் போன்றவர்கள், இன்னும் கி. வா. ஜ. போன்றவர்கள் பலர் சமயப் பிரசாரத்தைத் திருப்திகரமாகத் தமிழகத்தில் செய்து வருகிறார்கள். மக்கள் அவர்களைப் போற்றுகிறார்கள். அவர்கள் பண்போடு வாழ்கிறார்கள்.

திரு. க. அறிவழகன் : தலைவர் அவர்கள் சமயப் பிரசாரம் செய்கிறார்கள் என்று கூறுவதை மறுக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அதில் மறுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : அது விஷயத்தில் அரசாங்கம் ஆராய்ந்து உயர்ந்த கமிட்டியைப் போட்டு முக்கியமான சமயப் பிரசாரங்களையும் அரசாங்க அதிகாரிகளையும் போட்டு ஆய்வு செய்து, சமய நிறுவனங்கள் எப்படிச் காப்பாற்றப்படலாம் என்பதை யோசிக்க வேண்டும். திரு. காமராஜ் அவர்கள் காலத்தில் 1962-63-ல் ஒரு யோசனையைச் சொன்னார்கள். சமய அற நிலையங்களுக்கு நிலங்கள் வேண்டாமென்றும், அதற்கு உடன்பாட்டுக்கு வா வேண்டுமென்றும் கேட்டார்கள். யாரும் வரவில்லை. நிலங்கள் இருப்பது தாந்தசவாக இருக்கிறது. அவற்றை எடுப்பது என்றாலும், எப்படி எடுப்பது என்பதையும், சமயத் துறையை எப்படி மேம்படுத்தலாம் என்பதையும் ஒரு கமிட்டி போட்டு சட்ட பூர்வமாக அரசாங்கம் டிக்னர் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மதுரை சர்வகலாசாலையில் துணை வேந்தரை இன்னும் எங் போடவில்லை என்று உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் கேட்டார்கள். போடாமலிருப்பது மாபுக்கு நன்றாக இல்லை. அதைக் கவனிக்க வேண்டும். இந்த அரசாங்கத்தை ஒரு விஷயத்தில் பாராட்ட வேண்டும். இதற்கு முன்பு எப்போது பார்த்தாலும் நன்கொடை வகுவிக்க எந்த அதிகாரி வருவார்,

1978 மார்ச் 21

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

எவ்வளவு ரூபாய் கேட்பார் என்று மக்கள் பயத்து கொண்டிருந்தார்கள். சமீபத்தில் முதலமைச்சர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் புதுக்கோட்டைக்கு வந்திருந்தபோது, அங்குள்ள கலெக்டர் இத்தனை லட்சம் ரூபாய் வசூல் செய்திருக்கிறேன் என்று சொன்னதும், அங்கேயே பகிரங்கமாக முதலமைச்சர் அவர்கள் அவற்றைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுங்கள் என்று சொன்னார்கள். அதைப் பாராட்ட வேண்டும். முன்பெல்லாம் சேல்ஸ் டாக்ஸ் ஆபீசர், இன்கம் டாக்ஸ் ஆபீசர், ஆர். டி. ஓ. இவர்கள் எல்லாம் பஸ்காரர்களையும் வியாபாரிகளையும் கெடுபிடி செய்து வசூலிப்பார்கள். பத்து லட்சம் ரூபாய் வசூல் செய்தால், இரண்டு மூன்று லட்சத்தை அரசிடம் கொடுப்பார்கள். மற்றதை 'சுவாகா' செய்துவிடுவார்கள். அந்த நிலைமைகள் இப்போது இல்லாதது பாராட்ட வேண்டிய அம்சமாகும். இந்த நட்சத்திர விழாவைப்பற்றிப் பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. தயவு செய்து அமைச்சர்கள் அதில் கலந்து கொள்ளாமலிருந்தால், எந்த அவப்பெயரும் எடுக்காமல் இருக்கலாம்.

கவர்னரைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். கவர்னர் என்பவர் அரசியல் ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர், அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர் என்று மரபு வைத்திருக்கிறோம். அவரைப்பற்றிச் சபையில் பேசக் கூடாது என்றும் மரபு வைத்திருக்கிறோம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் அரசியல் ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர் என்று உறுப்பினர் சொன்னார்கள். அப்படி என்றால் . . .

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : அரசியல் கட்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர் என்ற முறையில் தான் சொன்னேன். ஒரு ரெய்தியைப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன் ராஜ்பவனில் நடந்ததாக வந்திருந்தது. அரசியல் கட்சியைச் சார்ந்த மதிப்பிற்குரிய ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்களுக்கு குழு ஒன்று போட்டு ராஜ்பவனத்தில் வைத்து வசூல் செய்ததாகப் பார்த்தேன். அது மனதிற்குச் சங்கடமாக இருக்கிறது. கவர்னர் இது போன்ற வேலையில் ஈடுபட வேண்டாமென்று கூறி, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, திரு. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்கள் அரசியல் கட்சியைச் சார்ந்தவர் அல்ல. சர்வோதயத் தலைவர்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : பெரிய அரசியல் இயக்கத்தை நடத்தி எங்களை அதன் பக்காளத்திற்கு அனுப்பவேண்டுமென்ற புரட்சிக்குத் தலைமை வகித்தது ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணனேத்தான் சாரும். (சிரிப்பு).

* திரு. ஆர். சக்திமோகன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1978-79 ஆம் ஆண்டிற்கான . . .

[1978 மார்ச் 2]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவைக்கு ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று காலைலே எதிர்க் கட்சித் தலைவர் பேச்சு முடிய வேண்டும். எல்லோரும் இன்றைக்குத்தான் பேசுவதற்குப் பெயர் தருகிறார்கள். நான் முன்பு அழைத்தபோது, யாரும் வரவில்லை. ஆகையால் பேசுகிறவர்கள் சுருக்கமாக ஆளுக்குப் பத்து நிமிஷங்கள் எடுத்துக்கொண்டு பேசி முடிக்க வேண்டும்.

திரு. ஆர். சக்திமோகன் : 1978-79 ஆம் ஆண்டிற்கான நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது எனது கட்சி சார்பில் சிலவற்றைக் கூற முற்படுகிறேன். இந்த நிதிநிலை அறிக்கை இந்த அரசாங்கத்தின் இரண்டாவது அறிக்கையாகும். நீண்டதொரு விமர்சனத்திற்கு இடம் வைக்காமல் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தொடுவாயிலிலேயே கடந்த மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு நாட்டில் ஏற்பட்ட இயற்கையின் கொந்தளிப்பால் உண்டான அழிவுகளை மனதில் கொண்டு இந்த அறிக்கையைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே எல்லாமே இந்த அறிக்கையில் அடங்கிவிட்டதாகக் கூறி ஏமாற்றிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. என்றாலும், கழனிகளில், பஞ்சாலைகளில் காடுகளில் அரும் பாடுபட்டு வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருக்கிற பாட்டாளிகள் பல கோடி மக்களுக்காக உழைக்கிற ஏழை விவசாயிகள் ஆகியோரின் நிலையை மனதில் கொண்டு, இந்த அறிக்கையைத் தயாரித்திருக்கிறோம் என்று கூறிய பிறகு, இதில் விமர்சனம் தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன். குறிப்பாக இந்த பட்ஜெட் ஏழைகளைப்பற்றியும், ஏழை விவசாயிகளைப்பற்றியும், பாட்டாளிகளைப் பற்றியும், கிராம மேம்பாடுகளைப் பற்றியுமே கூறிக்கொண்டு செல்வதால், இது உண்மையிலேயே ஏழைகளுடைய வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்ட ஏழைகளின் பட்ஜெட் என்று கூறிக்கொள்கிறேன். அந்த வகையில் பாராட்டுகிறேன். நம் நாட்டில் மொத்தம் ஏழு லட்சம் கிராமங்கள் இருப்பதாகக் கணக்கு, 700 அல்லது 800 சிறிய நகரங்கள் இருக்கலாம். இதில் ஒரு சில கோடி மக்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்களை வாழவைப்பதற்காக ஏழு லட்சம் கிராமங்களில் பல கோடி மக்கள் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பும் அதற்குப் பிறகும் கிராமங்கள் மேம்பட வேண்டும் என்று பேசப்பட்டு வருகிறதே தவிர, அதற்கான திட்டங்கள் சரிவரச் செயல்படுத்தப்படவில்லை. மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் தலைமையில் அமைந்துள்ள புதிய அரசாங்கம் எந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்றாலும், கிராம மக்களைப்பற்றி, ஏழை விவசாயிகளைப்பற்றி அவர்களின் மேம்பாடுகளைப்பற்றி என்ன செய்யலாம் என்று என்னாமிட்டே செயல்பட வேண்டுமென்ற லட்சியத்தின் மூலம் அடையாளமாக இந்த பட்ஜெட்டைத் தந்திருக்கிறது. என்னுடைய கட்சியின் சார்பில் அதற்குப் பாராட்டுத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இதற்கு மேல் விரிவாக

1978 மார்ச் 2]

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

விமர்சிக்க வேண்டாமென்று கருதுகிறேன். வரவுக்கும்-செலவுக்கும் போக ரூ. 34 கோடி துண்டு விழுவதில் ரூ. 10 கேடிக்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள். 10 கோடிக்குக் கூட வரி போடாமல் ஒரு பட்ஜெட் தயாரிக்க முடியாது. இன்றைக்கு மேலாதிக்க நிலையில் உள்ள மத்திய அரசாங்கத்தையும் அதிகப் பற்றாக்குறையில் இருக்கிற மாநில அரசுகளையும் ஆராயும்போது இதைவிட சிறப்பான ஒரு பட்ஜெட்டை எந்தப் பொருளாதார நிபுணராலும் தயாரிக்க முடியாது. மாநிலத்தில் சில வரிகளைக் குறைத்தார்கள். மத்தியில் அதைக் கூட்டிவிட்டார்கள். மத்திய சர்க்காரைப்பற்றி இங்கே விமர்சிக்க முடியாது. பட்ஜெட் என்றால், வரி போட்டுத்தான் ஆகவேண்டியிருக்கிறது. போடா விட்டால், விளம்பரத்திற்காகப் போடாமல் விட்டுவிட்டார்கள் என்பார்கள். இந்த பட்ஜெட்டில் பத்து கோடி ரூபாய்க்கு வரி போட்டு அது ஏழைகளைப் பாதிக்காத அளவுக்கு விளக்கமாகத் தயாரித்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக நான் பாராட்டிப் போற்றுவது, இதுவரையில் இல்லாத அளவுக்கு இரானுவ முகாம்கள் ஏற்பாடு செய்து, நம் நாட்டு விரத்தைப் பிரபலப்படுத்தும் அளவுக்கு சிறப்புச் செய்திருக்கிற முதலமைச்சர் அவர்கள். நேற்று நடந்த ஆரம்ப விழாவில் ஏறக்குறைய ஒரு லட்சம் மக்கள் அதைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஏராளமானவர்கள் நான் நின்று இரானுவத்தில் சேருவதற்காக வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். இது நாம் காணும் புதுக் காட்சி. முன்பு போலீஸ் ஸ்டேஷனில் போலீஸ் வேலைக்கு ஆள் எடுக்கிறார்கள் என்றால் தான் வருவார்கள். இரானுவத்திற்குத் தேவையென்றால், யாரும் வர மாட்டார்கள். இன்றைக்கு இரானுவத்திற்கு ஆள் தேவை என்று அழைத்தவுடனே, பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் முன் வந்திருக்கிறார்கள் என்றால், மக்களிடையே மனமாற்றம் ஏற்பட்டு நாடு காக்கும் பொறுப்பேற்க மக்கள் முன்வந்திருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

(பிற்பகல் 12-20)

கிராமப்புறங்களில் மருத்துவ மனை இல்லை என்ற புகார் இருப்பதால், அதற்கு மாற்று ஏற்பாடாக நடமாடும் மருத்துவ மனைகளை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். கிராமப்புறங்களில் பள்ளி வசதிகள் சரிவர இல்லாததால்—இருந்தாலும் அதில் ஆசிரியர்கள் இல்லாத காரணத்தால், பிள்ளைகள் பள்ளிக்குச் சென்றாலும், பெயரைக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே செல்லக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இந்நிலை மாற வேண்டும். இப்போது அந்த நிலையை மாற்றி, கிராமப்பகுதிகளில் நடமாடும் மருத்துவ மனைகள் என்று ஏற்படுத்தியிருப்பது வரவேற்கத் தக்கதாகும். இப்போது கிராமப்பகுதிகளில் டாக்டர்களே இல்லாத நிலையை இது மாற்றக்கூடியதாக அமைந்திருக்கிறது. ஆண்டுதோறும் ஒரு ஆயிரம் டாக்டர்கள் பட்டம் பெற்று வருகின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் கிராமப்புறங்களுக்குச் சென்று மருத்துவம் செய்ய வசதியின்மை காரணமாகப்

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

[1978 மார்ச் 2]

பயப்படுகின்றார்கள். தங்களுக்குப் போதிய வருவாய் இல்லாது போய்விடுமே என்றும் அஞ்சுகிறார்கள். நான் சொல்ல விரும்புவது, ஓரளவிற்குக் கட்டாயப் படுத்தியாவது, பட்டம் கொடுக்கும்போதே இப்படி ஒரு தீர்ப்பத்ததை ஏற்படுத்தி அவர்கள் கிராமப்பகுதிகளில் இரண்டொரு வருஷம் மருத்துவம் பார்க்க வேண்டும் என்ற நிலையை உருவாக்க வேண்டும். ஜனநாயகம் என்று இருப்பதால் எவரையும் கட்டாயப்படுத்த இயலாது எனக் கருதாமல் மக்களின் அவசியத் தேவை என்ற அடிப்படையில் ஜனநாயகத்திற்கும் ஒரு எல்லை, 'ஸீலிங்' வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து, மதுரையில் தமிழ்சைக் கல்லூரி ஒன்றை ஏற்படுத்துவது என்பது வரவேற்கத் தக்கதாகும். மேலும் கம்பர், வள்ளலார் போன்ற தமிழினச் சான்றோர்களுக்கு நினைவுச் சின்னமாய், சென்னையில் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மைய நிலையம் ஏற்படுத்த இருப்பது பற்றியும் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். வள்ளலார் அவர்களைப்பற்றிச் சொன்னால், அவர் தமிழகத்தின் கார்ல் மார்க்ஸ் என்று சொல்லலாம். அந்த அளவிற்கு பக்குவப்பட்ட பொதுவுடமைவாதி அவர். கார்ல் மார்க்ஸ் அவர்களுக்கு முன்பே பொதுவுடமைத் தத்துவத்தை அறிமுகப்படுத்தியவர் அவர்தான். சமரசம் வேண்டும், சன்மார்க்கம் வேண்டும், இரண்டும் சமாதான சன்மார்க்க முறையில் வளர வேண்டும் என்று சொன்னவர் முதன்முதலாக வள்ளலார் அவர்கள்தான். அவரது கருத்துக்களெல்லாம் சாதாரணமானவை அல்ல. அவருக்கு ஏதோ ஒரு விழா எடுப்பதன் மூலமாகவோ அல்லது அவரது கருத்துக்கள் பற்றிப் பொருட்காட்சி ஒன்றை நடத்திவிடுவதோடு நின்றுவிடாமல், அப்பெருமகனுருடைய கருத்துக்கள் அடங்கிய புத்தகங்கள் வெளியிடப்பட்டு, அவை மக்களிடம் தாராளமாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். ஆகவே அதற்கான ஏற்பாடுகளை அரசு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, நாட்டிலுள்ள பத்திரிகைகளுக்கான காகிதம் உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலை பற்றி இரண்டொரு கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சுதந்திரம் பெற்று 30 ஆண்டு காலத்துக்குமேல் ஆகிறது. இன்னும் நாம் நமது பத்திரிகைகளுக்கு வேண்டிய 'நியூஸ் பிரிண்ட்' என்று சொல்லப்படும் அந்தக் காகிதத்தை கவிட்ஸ்ஸாந்து, பின்லாந்து, நார்வே ஆகிய நாடுகளிலிருந்து தருவித்துக்கொண்டுள்ள சூழ்நிலைதான் இருக்கிறது. இதை நாமே தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று 'நேபா' என்ற ஒரு தொழிற்சாலையை மத்திய அரசு ஆரம்பித்து இரண்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு முக்கியமான மெஷின் பகுதி உடைந்துவிட்டது என்று அந்த நிறுவனம் உற்பத்தியை நிறுத்திவிட்டது. இப்போது ஆண்டுதோறும் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் பெருமானமுள்ள அந்நியச் செலாவணியை இந்தக் காகிதத்தைத் தருவிப்பதில் செலவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். எனவே இந்தக் காகிதத் தொழிற்சாலையை மீண்டும்

1978 மார்ச் 2]

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

தமது நாட்டிலேயே ஏற்படுத்த வேண்டும், அதையும் குறிப்பாக மதுரை மாவட்டத்தில் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, அறங்காவலர் குழுக்களை உடனடியாக அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதை விரைவாகச் செய்ய வேண்டும். குறிப்பாக எந்தத் தவற்றையும் செய்யாதவர்கள், தெய்வ பக்தி உள்ளவர்கள் இதிலே உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டு, அறநிலையங்கள் செம்மையாகச் செயல்பட, வேண்டியவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுட அண்மையில் மதுரை வந்திருந்த போது, கோவில்களில் உள்ள பிரசாதங்கள் எலத்தில் விற்பனை செய்யப்படுவது பற்றிக் குறிப்பிட்டு தமது வருத்தத்தைத் தெரிவித்தார். கோவில் பிரசாதங்கள் என்பது கோவிலிலேயே தயாரிக்கப்பட்டு, கோவில்களிலேயே விற்கப்பட வேண்டும் என்பது போய், அது எலத்தில் விடப்பட்டு சில வியாபாரிகளால் வெளியே விற்கப்படுவது குறித்து அவர் வருந்தினார். கோவில் பிரசாதங்களை அங்கேயே தயாரிப்பதன் காரணமாக மேலும் ஒரு 10 அல்லது 100 பேருக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கவும் வழியிருக்கிறது.

அடுத்து, மதுரை நகரில் அரசு சார்பில் மேலும் பெண்களுக்கான ஒரு கல்லூரி ஒன்றைத் தொடங்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அடுத்த கல்வி ஆண்டு வந்துவிட்டது. அங்கே உள்ள நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதாக இருக்கிறது. அட்மிஷன் நோக்கனிலே தொல்லைகள் பொறுக்க முடியாமல், முதல்வர் 10, 15 நாள் லீவே போட்டுவிட்டுச் சென்று விடுகின்றார். ஆகவே கட்டிடங்கள் என்று முறையாக இல்லாவிட்டாலும், இருக்கிற கட்டிடங்களில் எதேனும்மொன்றில் உடனடியாக ஒரு பெண்கள் கல்லூரிக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, இந்த மறவர் மறுவாழ்வுத் திட்டம். கடந்த சில ஆண்டுகளாக இதுபற்றி அரசை வேண்டி வருகிறேன். இந்த அமைப்பிற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்யும்படி மீண்டும் வேண்டுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: இன்னும் பிற உறுப்பினர்கள் பேச வேண்டும், மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பேச வேண்டும். 10 நிமிஷத்தில் கண்டிப்பாக முடித்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, இப்படி அதிகமாக நோத்தை எடுத்துக்கொண்டால் என்ன செய்வது?

திரு. ஆர். சக்திமோகன்: ஆகவே அது ~~பற்றி~~ நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தமது உரையில் குறிப்பிடுவார் என்று எண்ணுகிறேன்.

[1978 மார்ச் 2]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: (மணியை அடித்து) மணியடித்து உங்களை அமரச்செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் நாம் ஒரு முறையை வகுத்துக்கொண்டு இவற்றை நடத்துகிறோம். உங்கள் உரையை முடித்த பிறகு மேலும் சில உறுப்பினர்கள் பேசி, மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் பேச வேண்டும். நேற்று வரையில் பேசவேண்டும் என்று கூப்பிட்டால், யாரும் முன்வரவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு வருகின்றீர்கள். அடுத்து உறுப்பினர் அவர்களைப் பேசும்படி கூப்பிட்டுவிடுவது சலபம். அது வேண்டாம், நீங்களாக நேரத்தில் முடித்துக்கொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

திரு. ஆர். சூர்திமோகன் : தலைவரவர்களே, சீக்கிரமே முடித்துக்கொள்கிறேன். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன். படித்த பட்டதாரிகள் பல ஆயிரக்கணக்கானவர் நாட்டிலே வேலையில்லாது அவதிப்படுகின்றார்கள். நேற்று பத்திரிகையில் பார்த்தோம், மேற்கு வங்கத்தில் இப்படி வேலையில்லாது அவதிப்படுகின்றவர்களுக்கு அரசே ஒரு உதவித் தொகையை கொடுக்க முன்வந்திருக்கிறது என்று. ஏற்கெனவே வேலையில்லுப்பவர்களில் ரூ. 800 போதாது, ஆயிரம் ரூபாய் வேண்டும் என்று கேட்பவர்களும் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் படித்துவிட்டு வேலையில்லாத லட்சக் கணக்கானவர்கள் வெளியே இருக்கின்றார்கள். அவர்களும் இந்த நாட்டு பிரஜைகள்தான். அவர்களும் அரசுக்கு வரி கொடுக்கின்றார்கள். வேலையில்லாமல் தவிக்கும் அவர்கள் விஷயத்தில் கொஞ்சம் கவனமெடுத்து அவர்களின் துயரைப் போக்க ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-30)

*Thiru D. V. D'MONTE: Mr. Deputy Chairman, Sir, before offering my comments on the Budget proposals for 1978-79, I wish to make a passing reference to the break in the traditional Governor's Address to both House of the Legislature this year. Whatever may be the reasons, whether it is a hangover of the British Tradition or not, I can only deplore this departure from the convention.

Coming to the Budget, I feel that whilst it is lofty in its ideals and promises, it appears to be inert in its programme for the fulfilment of the basic objectives of the Government. What are those ideals, Sir? The Government are committed to the reduction of poverty, creation of avenues of employment and uplift of the down-trodden. I cannot see how these basic objectives can be achieved in any really worthwhile manner. I may be pardoned for saying so, Sir, but I feel that we need a Fairy Godmother to use a magic wand to transform the ideals into accomplished facts.

1978 மார்ச் 2]

[Thiru D. V. D'MONTE]

Coming to power, next to Defence, power needs the highest priority for the development of both industry and employment. The step-up in outlay from Rs. 95 crores to Rs. 114 crores certainly carries no conviction unless the Government are capable of utilising their resources of energy generation in a ~~satisfactory~~ ^{satisfactory} manner. We find that the thermal units at Tuticorin are still to be completed though there is sanction for one more unit. Then, there is the question of transmission and distribution. For this provision has been made in the Budget but it is still to see the light of day. How the Government propose to meet the energy needs of industry and bring about rural electrification including the energisation of 35,000 pump-sets for villages is a matter which is left to the imagination of the public.

On rural development, the Hon. the Minister for Finance has conceded that the abnormal inequalities that exist between rural and urban areas should be removed. Unfortunately, I find that there is no indication in the proposals of the steps that the Government intend to take to effect this removal. While it is magnanimously conceded that "there should be no reduction in expenditure for providing greater facilities and services in urban areas", I find that there is no counter-proposal for providing opportunities for employment, improving the conditions of life, medical care and other essential factors to prevent rural people from migrating to cities. Many incentives have been mooted for sending medical graduates to urban areas, to open dispensaries and to employ engineering graduates. But the posts are still to be created for these people. The proposed setting up of a Land Army is still a fantasy in my opinion and its implementation will depend on the size of the carrot and the thickness of the stick.

So far as education is concerned, the allocation of Rs. 180.9 crores is a step in the right direction. But, I feel that the provision of Rs. 4 crores for the 10 + 2 + 3 pattern of education appears to be inadequate. The success of the new pattern will depend on the financial resources available for the + 2 stage. I would urge the Government to ensure that additional means are found if they are to succeed in their desire to introduce the new pattern.

Sir, I will take a few minutes to bring an important factor about a minority community, the Anglo-Indian community, to the notice of the Government. I have been speaking on this point in the past and I am sorry the Hon. the Minister for Education is not here. The Government of Tamil Nadu have been most gracious to provide free education to all students up to P.U.C. level. Unfortunately, this concession cannot be made use of by all Anglo-Indian

[Thiru D. V. D'MONTE]

[1978 மார்ச் 2]

students. The mother-tongue of the Anglo-Indian community is English and, therefore, these students are forced to study in Anglo-Indian institutions and to attend schools which have English as medium of instruction. The Anglo-Indian High Schools which were originally established to cater to the needs of the Anglo-Indian community are fee-levying schools with the result that many Anglo-Indian students, especially the poor, are unable to have their education in these schools because they have to pay fees which are much above their means. This has hit the Anglo-Indian community very drastically. A large number of children are being compelled to give up education; they are unemployed and unemployable and become a drag on the community. At the same time, affluent non-Anglo-Indians who are able to pay high fees get their education in Anglo-Indian Schools. In the whole State, not more than 7,000 Anglo-Indians are able to have English-medium education. I would, therefore, appeal to the Government, on behalf of this microscopic minority community, that these students should be given an opportunity of free education in those schools.

Sir, another point which I wish to make in passing is the teaching of Tamil in Anglo-Indian Schools. I feel that greater emphasis should be laid on the development of oral skills. Both the non-Anglo-Indian and Anglo-Indian students will certainly benefit from this. I feel that this is a must, Sir, if members of the community should play their full role in national life. Future generations at least will benefit from this provision, if not we who have not had the benefit of good Tamil education in our schools.

Sir, coming to civic amenities, the Hon. the Minister for Finance has conceded that "On the various schemes for rural development there will be no curtailment of expenditure for providing greater facilities and services to the urban areas". Strangely enough, there is no mention of what are the services which the Government propose to provide. I feel that many disparities must be removed, first of all. This will certainly create a sense of confidence in the people. I would refer to instances due to the serious health hazard posed to the residents of Royapuram, Madras by the iron-ore dust which comes out from the Port Trust. The berthing of ships is done very near Royapuram and iron-ore dusts enter into the houses creating a red layer all over inside the houses and also into the food and a serious health hazard is created. So also, fertilizers are dumped in the harbour and are then removed in open lorries without any covering throughout the streets of Royapuram. These fertilizers enter into the houses and create a health hazard to the residents

[Thiru D. V. D'MONTE]

there. Especially, it creates irritation of the skin and a burning sensation. These are matters which should receive urgent attention of the Government. I would only deplore the casual manner in which this matter has been treated so far although I for one have brought it to the notice of the Government and have even raised a Call-attention notice which has not been answered so far. I would like the Government to urgently look into this matter very seriously. It can brook no delay at all because it is certainly going to affect not only residents of Royapuram but all the other adjoining areas like Kasimode, etc.

Sir, mention has been made that the requirements of Government will be obtained from small industries, rural industries and cottage industries. Let us take first things first. Today, about 50 per cent of our small-scale industries, about 25,000 units, are sick. It is basically due to lack of means of credit and power-energy. I am sorry to say that the nationalised banks have never been able to really understand the needs of small-scale industries nor have they been able to take necessary interest in the problem. I would say that these banks work as Shylocks wanting their pound of flesh. The problems of small-scale industries do not receive adequate attention either with regard to credit generation or with regard to meeting their credit-needs. I would urge that these sick units should be given a chance to come up before adding on additional units so far as small-scale and rural industries are concerned. Sir, I would like to mention another point. The small scale industries have become a plaything of big business houses to the extent to which they are completely in the hands of these houses for exploitation. Especially, the small-scale industries are forced to accept a very meagre price for their products in regard to ancillaries and other requirements.

Sir, I would refer to the need for a crash programme for providing drinking water to our people. I note that nearly 15 lakhs of people suffer from want of drinking water. My own opinion is that it is very much more. This is a basic necessity of life. We have entered a nuclear age and still we are not able to provide drinking water to a large number of people. I hope that the Government will take this matter into serious consideration and come up with an urgent crash programme to see that this basic necessity is provided.

One more point and I have done, Sir. I would refer to a sort of confrontation that is now taking place between the bureaucracy of the State and the Ministry. The Hon. the Chief Minister had made

[Thiru D. V. D'MONTE]

[1978 மார்ச் 2]

(பிற்பகல் 12-40)

mention of this and he has gone on record to state that many of these officers—bureaucrats are either not co-operating fully or indulging in anti-national activities. I would like to see that full harmony is restored between them so that the Government are able to carry on the task of administration. In the recent past, we had two eminent Advisers during Emergency functioning as super-Ministers and they had all the officers in their pockets. I would like to see that the present confrontation ceases and the entire Governmental machinery functions efficiently in the larger interest of the people. Thank you.

Thiru P. YELLAMANDA: Honourable Deputy Chairman, Sir, my humble opinion is to-day I feel hurt, since, in spite of my repeated requests to the Chair for an opportunity to speak on 27th and 28th, I have not been given a chance till now.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : நேரம் கொடுப்பது பற்றிப் பேசி அவருடைய கால அளவு வீணாகிறது. 28 ஆம் தேதிக்குப் பிறகு நேற்றைய தினம் முதல் தேதிக்கூட வந்தது. கேட்ட நேரத்திலேதான் பேச வேண்டும் என்பதல்ல. கேட்ட நாளிலே பேசவிடவில்லை என்றால், உறுப்பினர் அவர்கள் பேசமாட்டேன் என்று சொல்கிறார்களா? தலைவர் சொல்கிறதப்படி கேட்டால், அதுவே தங்களுக்குப் பலஹீனம் என்று நினைத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

Thiru P. YELLAMANDA: The Hon. Members of this House had at length discussed the various subjects like agriculture, irrigation, education, power, sales-tax, Sixth and Seventh Finance Commissions and they have offered their views on them. I am very glad that I have been given an opportunity to participate in the Budget discussion this year and to offer my views.

Sir, after a careful study of the entire Budget speech, I have come across a wonderful sentence, which has attracted me more than anything else. It is stated thus: "Economists and politicians have, for a long time, drawn attention to the conflict of interest between workers and capitalists, the poor and the rich, the illiterate and the educated, backward and more advanced areas and the like. No one can deny that these disparities exist and should be removed. However, in the circumstances of our country, the most important inequality is that between rural and urban areas."

Sir, this portion of the speech is found in the very beginning of the chapter on "Rural Development" in the Budget speech. Sir, it is not an exaggeration to say that the essence of the entire Budget lies in the above subject. Each and every Budget has to allot some funds for the uplift, development and growth and pros-

1978 மார்ச் 2]

[Thiru P. YELLAMANDA]

perity of the rural folk who have been neglected hitherto. There are a number of items mentioned like rural housing, rural roads, rural health and so many other things; but funds have not been allotted and the places have not been mentioned in the Budget. That is the only pity in this Budget. In Economics, the needs can be classified into three categories, namely, necessities, comforts and luxuries. If we compare and contrast the rural and urban population, no doubt, the urban population have, to some extent, reached up to the level of luxuries, whereas the rural population are yet to get even the basic requirements. It is a pity, it is a great wonder, and it is a paradox that even after 30 years of independence and even after man has reached the moon, the rural people have not yet got their basic requirements. Sir, a time has come even to suspect the honesty of the urban people, because we have deprived them of the basic fundamental necessities which are very essential for the existence of the human being. To set right this injustice and to remove the glaring inequality between the rural people and the urban people, our Hon. Finance Minister has, in a fitting manner, given top priority to the development of the villages. When the urban people have got some of their necessities, is it not the duty and obligation of the urban population to think of the vast majority of the rural population suffering without even clothing, food and shelter? So a time has come to judge all these things and in my opinion, the Government deserve congratulations for having given top priority to the development of rural areas, though they have not allotted sufficient funds for the purpose.

Sir, schemes like rural roads, supply of drinking water to rural areas and rural housing will definitely help the rural population and I think they are the only solutions for the chronic sufferings of the villagers who are the backbones of this country. Sir, I have got my own doubt about the feasibility and practicability of these schemes. The Government should take proper care in implementing these schemes. When the village industries are started, sufficient raw materials should be provided and technicians should be provided to them for the smooth running of all the schemes.

Sir, coming to the N.G.G.Os. problem, it has become a big issue. Now they want to picket the Government offices on the 3rd. Our Honourable Finance Minister has just now come and I hope that he will use his good offices to settle the problem amicably without giving room for agitation, because the N.G.G.Os. constitute an essential part and without their co-operation, the administration would become paralysed. Sir, if our Hon. Chief Minister and Hon. Finance Minister take some pains to solve this problem, definitely the problem will be solved. We have to place some faith in them.

[Thiru P. YELLAMANDA]

[1978 மார்ச் 2]

Coming to the last, but not the least, the burning issue is the problem of language. I cannot understand why the Budget speech is silent about this. What prevented the Finance Minister from including this in the Budget Speech? Tamil Nadu has got a pride of place in protecting the non-Hindi speaking people by being firm in adopting the two-language formula.

(The Deputy Chairman sounded the gong. The Member resumed his seat).

(மாற்றுத் தலைவர் திருமதி சத்தியவாணி முத்து தலைமை).

(பிற்பகல் 12-50)

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவரவர்களே, 1978-79 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது எனது கருத்துக்களை எடுத்து வைப்பதற்குமுன் ஒரு கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற கூட்டத் தொடர் வரை இந்த மன்றத்தை மாலையில் கூட்டினோம். இந்தத் தடவை காலையிலே நடந்து வருகிறது. அதாவது ஏக காலத்தில் இரு அவைகளும் நடந்து வருகின்றன. இதனால் அமைச்சர் பெரு மக்கள் நண்பகலுக்குப் பின்னால் அலுவலக வேலைகளைப் பார்க்கவும், அன்றாட நிர்வாகத்தைக் கவனிக்கவும் முடியும். உறுப்பினர்களும் நண்பகலுக்குப் பின்னர் வேறு பல வேலைகளைப் பார்க்கவும், மறுநாள் சட்ட மன்ற அலுவலுக்கு அவர்கள் தங்களைத் தயார் செய்துகொள்வதற்கும் இதனால் வசதி ஏற்படுகிறது. அதனால் இந்த நேரத்தை அமைத்திருக்கிறார்கள். ஏக காலத்தில் எல்லா அமைச்சர்களும் ஒரே அவையில் இருக்க முடியாதென்ற நிலை இருக்கத்தான் செய்கிறது. இருந்தாலும் சில நேரங்களில் நாங்கள் பார்க்கிறபோது, இந்த அவையிலே ஒரு அமைச்சரும், அந்த அவையிலே ஒரு அமைச்சரும் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. எனவே நான் அமைச்சரவைக்கு, மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவரவர்களே உங்கள் மூலமாக ஒன்றை வேண்டிக்கொள்கிறேன். இரண்டு அவையும் ஒரே காலத்தில் நடைபெறுவதாலும், அலுவலக வேலைகளைப் பார்ப்பதற்கு நண்பகலுக்கு மேல் மிகுந்த நேரமிருப்பதாலும், அவை நடக்கும்போது அமைச்சர்கள் இங்கு இருக்க வேண்டும் அல்லது அங்கிருக்க வேண்டுமென்ற நிலையை உருவாக்க வேண்டும். அதற்காக முதல்வரவர்கள் ஏதாவது ஒரு அவையில் இருந்தால் தான், மற்ற அமைச்சர்களும் அவையில் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகுமென்று நான் கருதுவதில் தவறில்லை என்று கருதுகிறேன். அந்த நிலைக்கு மாறாக அமையும்போது இன்னொரு ஏற்பாட்டைச் செய்யலாம். டெபுடி மினிஸ்டர்ஸ்-ஐப் போட்டுக்கொண்டால், அவர்கள் அந்தந்தத் துறை குறித்து பதிலளிக்கலாம். இப்போது 'டீ டையர்' என்று எல்லா மாநிலங்களிலும்

1978 மார்ச் 2]

[திரு. எம். கங்காணிங்கம்]

இருக்கிறது. ஏனெனில் காலத்தில் இரண்டு அவைகளும் நடக்கும்போது, டெபுடி மினிஸ்டர்ஸ் ஒரு அவையில் இருந்துகொண்டு பதில் சொல்லுவார்கள். கூட்டுப் பொறுப்பு அமைச்சர்களுக்கு இருந்தாலும்கூட, அந்தந்தத் துறைப் பொறுப்புடையவர்கள் பதில் சொல்லும்போதுதான், எங்கள் வினாக்களுக்கு என்ன பதில் எதிர்பார்க்கிறோமோ அது வருகின்ற நிலையை ஏற்படுத்தும் என்பதை வேண்டுகோளாகச் சொல்கிறேன். இதைத் தவறாகக் கருதாமல், இதற்குத் தக்க பரிகாரம் கண்டால், மீண்டும் இரு அவைகளும் ஒரே நேரத்தில் நடக்க வாய்ப்பிருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

1978-79ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையை நமது மாண்புமிகு நிதியமைச்சரவர்கள் இங்கு தந்து, அந்த உரையை நிகழ்த்தும்போது மாநிலத் திற்கு இருக்கக்கூடிய நிதிச் சிக்கல்களையும், பற்றுக் குறையையும் சுட்டிக்காட்டி, அவைகள் எவ்வாறு சரிக்கட்ட முடியாதபடி இருக்கின்றன என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு மாநில அரசின் நிதிநிலை அறிக்கை, மாநில அரசினுடைய சக்திக்கு உட்பட்ட நிதியைக் குறிப்பிடும். அந்தக் குறித்த நிதியை, அந்த அரசு ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கைகளுக்கேற்ப பகுத்து செலவு செய்வதுதான் அந்த நிதிநிலை அறிக்கையின் அமைப்பாக இருக்கிறது. இருக்கிற நிதியைக் கூறுக்குகிறபோதும், அதைப் பகுத்து பணிக்கு அனுப்புகிறபோதும் அந்த அரசு என்ன கொள்கையை ஏற்றிருக்கிறதோ அந்தக் கொள்கை வழியைக் கடைப்பிடித்துச் செய்ய வேண்டும். இந்த இரண்டு பணிகளும் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த அரசு எடுத்த கொள்கை அண்ணா வழி. அண்ணா வழியிலே அந்த இரண்டு பணிகளும் சிறக்க நடைபெற்றிருக்குமானால், உண்மையிலேயே நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அப்படி நடைபெற்றிருக்கிறதா என்பதை நான் ஆராய்ந்து பார்த்த அளவிலே முதல் பகுதி நிதியை சுட்டிச் சேர்த்துக்கொள்வதாகும். இந்தப் பணி மாநில அரசைப் பொறுத்த அளவில் எப்படி நடைபெறுகிறதென்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இந்திய நாட்டில் மத்திய அரசிடமிருந்து தனக்குரிய பங்கைப் பெறுகிறதா மாநில அரசு. மாநில மக்கள் மீது வரியைச் சுமத்தி, பல்வேறு துறைகளில் மாநில அளவில் நிதி ஆதாரங்களைத் தேடி நிதியைச் சேர்க்கும். மத்திய அரசு நிதியை மாநிலங்களில் . . .

Thiru P. YELLAMANDA: Before the completion of my speech, the Chairman has stopped me.

மாற்றுத், தலைவர் (திருமதி சத்தியவாணி முத்து): உங்கள் பேச்சு முடிவுற்று, இப்போது எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

திரு. பி. எல்லமந்தா : நான், என்னுடைய பேச்சை முடிக்கும் முன்னாலேயே தலைவரவர்கள் என்னை நிறுத்தினிட்டார்கள்.

[1978 மார்ச் 2]

மாற்றுத் தலைவர் (திருமதி சத்தியவாணி முத்து): அதை விட்டு விடுங்கள். இப்போது எதிர்க் கட்சித் தலைவர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.

THIRU P. YELLAMANDA: Anyhow, I am not satisfied with the procedure. I go out as a protest.

(பின்னர் திரு. பி. எல்லமந்தா வெளிநடப்பு செய்தார்)

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: முதலிலே ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் மத்திய அரசிலிருந்து வா வேண்டிய நிதிப் பங்கினை நாம் பெற்று, மாநிலத்தில் மக்கள் மீது சுமத்தப்படுகிற வரிகள், இதர வரி வாயில்களில் வரும் வரியைக் குறைத்து நிதியைக் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். 680 கோடி ரூபாயை வரவாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசு இந்தியாவிலேயுள்ள மாநிலங்களுக்கு எப்படி நிதியை ஒதுக்க வேண்டுமென்பதை அரசியல் அமைப்பு நிர்ணயித்த விதத்தில், திட்டக் குழுவாலும், நிதியாணைக் குழுவாலும் பரிந்துரைக்கப்பட்டு, அது நிதியை ஒதுக்கி நமக்குத் தருகிறது. இந்த நிதி ஒதுக்கீடு சமஷ்டி ஆட்சி முறையிலே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சில விதிகளின் அடிப்படையிலே செய்யப் படுகிறதா என்பதை நாம் பல ஆண்டுகளாக ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதற்கு முந்தி இருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு, அதற்கு முந்தி இருந்த காங்கிரஸ் அரசு இவைகளைப் பற்றி எண்ணுகிற கருத்திலே மாறுபாடு உண்டு. காங்கிரஸ் அரசு, மத்திய அரசு என்ன கொடுக்கிறதோ அதை வைத்து ஆட்சி நடத்துவதென்று இருந்தது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பொறுப் பேற்ற பிறகு, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு ஒன்றை வலியுறுத்தியது. இந்தியாவில் நாம் சமஷ்டி ஆட்சி முறையை ஏற்றிருக்கிறோம்; எனவே மாநிலங்களுக்குரிய பங்கை ஒதுக்க வேண்டும்; ஒதுக்குவதில் புறக்கணிப்பு இருக்கக் கூடாது; அந்தப் பங்கைப் பெறுவதற்கான வழி முறைகளைக் காண வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு நிதிநிலை அறிக்கையிலேயும் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். எப்படி மாநில அரசுகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன என்பதை--மாநில அரசுகளுக்கு நிதி வழங்கும் முறையிலே மத்திய அரசு ஒரு புறக்கணிப்புக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதால் பாதிக்கப்படுகிற மாநிலங்கள் தங்கள் நிலையை விளக்கி, அதனதன் நிதி ஆதாரத்தை மத்தியிலிருந்து பெற பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வழி காட்டினார்கள். நமக்கு உரிய பங்கினை அவர்கள் தயவை நாடிப் பெறுவதல்ல அவர் காட்டிய வழி. நம்முடைய உரிமையை, உரிய முறையிலே பெறுவதற்கான வழி முறைகளை நிரந்தரமாக அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே, செய்ய வேண்டிய திருத்தங்கள் மூலம் செய்து உருவாக்க வேண்டுமென்று அழுத்தத்திருத்தமாகச் சொன்னார்கள். 1967-68ஆம் ஆண்டிலிருந்து, 1975-76 ஆம் ஆண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு நிதிநிலை அறிக்கையை வைத்ததுவரை, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் விரும்பிய இந்தக் கோட்பாடு,

1978 மார்ச் 2]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

கொள்கை ஆங்காங்கு வலியுறுத்தப்பட்டு வந்ததென்பதை மறந்துவிடுவதற்கில்லை. இப்போது மத்திய அரசு திட்டங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கும்போது, எந்தெந்த மாநிலங்களுக்குப் புதிய புதிய திட்டங்கள் தேவை என்பதைப் பார்த்து—அதிலும் குறிப்பாக, பின் தங்கிய மாநிலங்களுக்கு அதிகமாக நிதி ஆதாரங்களை ஒதுக்குகின்ற நிலைமைகளைப் பார்க்கிறோம். 6-வது நிதி ஆணைக் குழு நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்த அளவில், நாமெல்லாம் முன்னேறிய மாநிலமென்று சொல்லி, நிதியைக் குறைவாக ஒதுக்கியது தண்டனை கொடுப்பதைப் போல் இருந்தது. பீகார், உத்திரப் பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களுக்கு, மிகப் பின் தங்கிய மாநிலங்களாக அவைகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லி, மிகுந்த நிதியை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். நாம் திட்டச் செலவிற்கு நிதி பெறுகிறோம். நம் மாநிலத்திலிருந்து மத்திய அரசு வரியாக எடுத்துச் செல்லும் வருமான வரி, எக்ஸைஸ் டியூட்டி, கார்ப்பரேஷன் டாக்ஸ் இவைகளிலே நமக்கு வர வேண்டிய பங்கை இன்ன சதமென்று நிலையாகப் பெற வேண்டுமென்ற விதிகளை நாம் இதுவரை நிர்ணயம் செய்துகொள்ளவில்லை. 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தோன்றி மறைகிற நிதி ஆணைக் குழுக்கள் அதைப்பற்றி ஆராய்ந்து ஒரு வழி முறையை நமக்குத் தருகிறார்களே தவிர, நிரந்தரமாக சமஷ்டி அரசாங்கச் சாயலில் ஒரு மாநிலத்திற்குரிய நிதியை ஒதுக்கும் முறையை மத்திய அரசு கொள்கையாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. 1967ஆம் ஆண்டிலிருந்து அதை வலியுறுத்தித் தெரிவிக்கின்ற ஒரு கருத்தைப் பாராட்டி வருகிறார்கள்.

(பிற்பகல் 1-00)

தென்கோடியிலே அறிஞர் அண்ணா அவர்களால் எழுப்பப்பட்ட அந்தக் கருத்து இன்று மேற்கு வங்கத்திலே ஒலிக்க அதே மாதிரி மேற்குப் பகுதியிலே குஜராத் திலும் ஒலிக்க, நமக்கு அடுத்தாற்போல் உள்ள மகாராஷ்டிரா மாநிலத்திலே வேறொன்றி எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றபோது, கேரளாவிலும் எடுத்துச் சொல்கின்றபோது, அந்தக் கருத்தை, அந்தக் கருத்தின் தலைநாயகர்களான நாம் வளர்க்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கும்போது, மௌனப் சாதிக்கிற' நிலையை இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே என்னால் காண முடிகிறது.

இங்கே அப்படிச் சொல்லவில்லையா என்றால், மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லுகிறபோது சொல்லலாம், “நான் நிதிநிலை அறிக்கையின் மூன்றாவது பக்கத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறேன்” என்று. “இந்த அரிய வாய்ப்புகள் முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு, வளர்ச்சியின் வேகம் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும். நிறைவேறத் தயாராயுள்ள நல்ல திட்டம் எதுவும், நிதிப் பற்றாக்குறையின் காரணமாகத் தடங்கலோ, தாமதமோ அடையக் கூடாது. இந்த அடிப்படையிலே மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்குப் போதிய நிதி உதவி செய்து, அவர்களுடன் தோளோடு தோள் நின்று செயல்பட வேண்டுமென்பதே நம்முடைய விருப்பமும் வேண்டுகோளுமாகும்” என்று

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 2]

வேண்டுகோளாக வைத்திருக்கிறார்களே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. அடுத்து, “தமிழக மக்களின் நல்வாழ்விற்கும், வளர்ச்சிக்கும் வேண்டிய நியாயமான தேவைகளை மத்திய அரசு மனமுவந்து நிறைவு செய்ய வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பது நமது உரிமையாகும்” என்று உரிமையைச் சொல்லியிருக்கிறார்களே தவிர, உரிமையாகக் கேட்டிருக்கிறார்களா என்றால், இல்லை. இந்த ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீட்டிலும், நிதியாணைக் குழுவிலும், நம்முடைய மாநிலத்திற்குரிய உரிமைகளை எடுத்துக்காட்டி இன்னின்ன செயல்முறைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று “கைட்டைன்ஸ்” கொடுத்திருக்கிறதா என்றால் இல்லை. மத்திய அரசு இதை இதைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த அரசு வலியுறுத்தவில்லை. ஏனென்றால், 1967-லே இருந்த நிலையைவிட இப்போது 1978-லே இருக்கிற நிலை, மரபுப்படி தலைமை தாங்க வேண்டிய நிலையில் இவ்வரசு இருக்கிறது. ஆனால் தளர்ந்து செல்ல வேண்டிய நிலையில் இல்லை. முதலிலே வேண்டுகோளாகவும், இறுதியிலே உரிமை என்று சொல்லப்பட்டாலும் கூட உரிமையை உரத்த குரலில் சொல்லவில்லை. உரிமையைச் சொல்லும் போது தயங்கக் கூடாது என்பதை என் வேண்டுகோளாக வைத்துக்கொள்ளுகிறேன். இப்படிச் சொல்லும்போது, ஒருவேளை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், சொல்லை உரக்கப் படித்துவிடலாம் என்று சொல்லலாம். அது அப்படியல்ல. சொல்லப் படவேண்டிய விதம் எப்படி என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

1967-68 ஆம் ஆண்டிலே பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நிதிநிலை அறிக்கையை வைக்கிறபோது இங்கே சொல்லியிருக்கிறார்கள், “நமது கூட்டாட்சி அமைப்பில் எத்தகைய வரம்புகளுக்கு உட்பட்டு மாநில அரசுகள் இயங்க வேண்டியுள்ளன என்பதை நாட்டத்திற்கு கொள்ளுதல் வேண்டும். அரசியலமைப்பின் விதித்துறைகள் மத்திய அரசுக்கு ஊட்டங்கொடுக்கும் முறையிலே அமைந்திருப்பது ஒருபுறமிருக்க, கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக திட்டமிட்ட பொருளாதார அமைப்பின் கீழ் எழுந்த நெறிமுறைகளும், வளர்ந்த மரபுகளும் மாநிலங்களை மேலியச் செய்து மத்திய அரசினை மேலும் வலுவிட்டும் போக்கில் அமைத்துள்ளன” என்று மிகவும் அழகாகத் திட்டவாட்டமாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

1968-69 ஆம் ஆண்டில், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நிதிநிலை அறிக்கையைத் தருகிறபோது, “சென்ற இரண்டாண்டுகளில் உரிய நிதி உதவி பெறாத மாநிலங்களில் நமது மாநிலம் ஒன்றுதான். நான்காவது நிதியாணைக் குழு திட்டமில்லாத தலைப்பில் நமக்குரிய பங்கினைத் தரவில்லை. இதனைக் கணக்கில் கொண்டு நமது வேண்டுகோள் கவனிக்கப்பட வேண்டும்” என்று அழுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

1978 மார்ச் 2]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

அதற்கப்பால் 1969-70 ஆம் ஆண்டில் அன்றைய நிதியமைச்சராக இருந்த திரு. மதியழகன் அவர்கள் இங்கே நிதிநிலை அறிக்கையைத் தருகிறபோது கூட, “உண்மையான கூட்டுறவு மனப்பான்மை கொண்டு ஒரு கூட்டாட்சியை வளர்க்க வேண்டுமெனில், மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையேயுள்ள நிதி வாயில்களை மேலும் தகைவானதோர் அடிப்படையிலே மறு ஒதுக்கம் செய்யப் பட வேண்டும்” என்று அவர்களும் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கடுத்த ஆண்டு, 1970-71-லே நிதிநிலை அறிக்கையை அளிக்கும்போது அவரே சொல்லியிருக்கிறார், “முக்கிய வரிசை விதிப்பதற்கும் வட்டி வீதங்களை மாற்றுவதற்கும், நாட்டின் நாணயச் செலவாணி மதிப்பைச் சரிக்கட்டுவதற்கும் உரிய அதிகாரங்கள் அனைத்தும் இந்திய அரசிடமே ஒருங்கு குவிந்துள்ளன. எனவேதான் மத்திய அரசு மேற்கொள்ளும் முடிவுகளின் துரதிர்ஷ்டவசமான விளைவுகளை மாநில அரசு அடிக்கடி எதிர்நோக்கி நிற்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. அதிகாரப் பொறுப்பில் இவ்வாறு பிரிந்து நிற்கும் நிலை, நமது கூட்டாட்சி முறையில்—பொருளாதார முறையிலும், அரசியல் முறையிலும் ஏற்பட்டுள்ள கேட்டிற்குக் கருவாக அமைந்துள்ளது” என்று தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

அதற்கடுத்த ஆண்டு 1971-72-லே நிதிநிலை அறிக்கையைத் தந்த எங்கள் தலைவர் கலைஞர்—முன்னாள் முதல்வர் அவர்கள், “அரசியல் வழியிலும், புவியியல் அளவிலும் சிறப்புமிகு அமைப்புகளாய் உள்ள மாநிலங்களுக்குத் தன்னாட்சி உரிமை வழங்குவதுதான், இந்தியாவைப் போன்றதொரு பெரிய நாட்டில் சோஷலிசக் கொள்கையை நிலைநாட்டுவதற்கு எளிதான வழியாகும். மாநிலங்கள் வளமாகவும், மத்திய அரசு பலமாகவும் இருக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில்தான், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்ற தன்னாட்சி இலட்சியத்தை நாம் வலியுறுத்துகிறோம்” என்று வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

அதற்கடுத்த ஆண்டு, 1972-73-ல் அவர் வலியுறுத்தியதற்கு அப்பால் இறுதியாக, “இந்த நிலைமையில் மாநிலங்கள் முழுப் பயன் அடையத்தக்க மாறுதல்கள் தேவை” என்று கூறி, “மாநில சுயாட்சி என்பது அதிகார உரிமைகளை மாநிலங்கள் பெறுவது மட்டுமல்ல; தங்குதடையின்றி வளமிகு திட்டங்களை மாநிலங்களில் நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான நிதிவாயில்களை மத்திய அரசிடமிருந்து பெற்றிட வேண்டுமென்பதும் இன்றியமையாத ஒன்று” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதைப் போலவே அடுத்த ஆண்டிலும், 1973-74 ஆம் ஆண்டிலும், “மாநில அரசுகள் மத்திய அரசிடமிருந்து நிதி பெற வழி வகுப்பதில் நிதியாணைக் குழுவே தலையாய இடம் பெற வேண்டும். இத்தகைய ஏற்பாடே நிதியாதாரங்களைப் பல்வேறு மாநிலங்களுக்குப் பிரித் தளிப்பதில், நியாயமாகவும், உறுதியாகவும் செயல்பட ஏற்புடையதாகும்”

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 2]

என்று வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர் கூறிய எல்லாவற்றையும் நான் சொல்லவில்லை, ஒரு சில பகுதிகளை மட்டும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறேன். 1974-75 ஆம் ஆண்டிலே குறிப்பிடுகிறபோது, “பின்தங்கிய மாநிலங்கள் என்ற காரணத்தைக் காட்டி வேறு சில மாநிலங்களுக்குத் தேவைக்கு மேலாகவே நிர்வாகத்தின் தரத்தை உயர்த்துதல் என்ற கணக்கில் நிதி வசதிகளை வாரி வழங்கிய ஆரவது நிதியாணைக் குழு நம்முடைய மாநிலத்திற்கு நிதி ஒதுக்குவதிலே தவறிழைத்திருக்கிறது” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

1975-76 ஆம் ஆண்டு, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு இந்த அவையிலே தந்த கடைசி நிதிநிலை அறிக்கையிலே, “மத்திய-மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான நிதி உறவுகள் இவ்வாறு உறுதியாக அமையாத நிலையில், ஒரு புறம் வளர்ச்சித் தேவைகளையும், மறுபுறம் சீரான நிதி நிர்வாகத்தையும் கருத்தில் கொண்டு சூழ்நிலைக்கேற்ப வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தயாரிக்க வேண்டியிருக்கிறது” என்ற நிலையைச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள்.

திரு. க. அறிவழகன் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், அதற்குப் பிறகு நிதியமைச்சராக இருந்த திரு. மதியழகன் அவர்கள், முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு. கருணாநிதி ஆகியவர்கள் கொடுத்த நிதிநிலை அறிக்கையைப் படித்தார்கள். அவர் படித்த அறிக்கைகள் அத்தனை பக்கங்களிலும் அடக்கமாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்களே தவிர, அன்றைய தினம் வெளியிலே அவர்களால் பேசப்பட்ட மாநில சுயாட்சி பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாமல் இருப்பதை நான் உணர்கிறேன் என்பதை மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அறிவழகன் அவர்கள் எந்தவிதத்திலும் உரை அவருக்கு உரிமையுண்டு. நான் உணர்கிற வகையில்தான் அவரும் உரை வேண்டுமென்ற கருத்தைக் கொண்டவனல்ல நான். அவரவர்கள் அவரவரது வாயிலே உரைலாம். நான் எடுத்து வைக்க விரும்புவதெல்லாம், இதற்கு முன்பிருந்த மத்திய அரசு, நிதி ஒதுக்கீடு செய்வதிலே இந்த மாநில அரசைப் புறக்கணித்திருக்கிறது என்ற நம்முடைய மாநில அரசின் கருத்தை நிதிநிலை அறிக்கையின் வாயிலாக, இதற்கு முன்பிருந்த அத்தனை முதலமைச்சர்களும், நிதியமைச்சர்கள் அத்தனை பேரும் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லியிருக்கக் கூடிய காலக் கட்டத்திலே, அந்தக் கருத்தை இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுவதிலும் இருக்கிற பிற மாநில முதலமைச்சர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, அவர்களும் மத்திய-மாநில உறவுகளைப் பற்றியும், மாநிலங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்வதைப் பற்றியும் பேச்சு வார்த்தையைத் தொடங்க வேண்டுமென்று

1978 மார்ச் 2]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

சொல்லக்கூடிய கால கட்டத்திலே, இந்தக் கருத்தைத் தொடங்கி வைத்த இந்த மாநில அரசு அதற்குத் தலைமை தாங்குவதற்குப் பதிலாக பழைய பாணியிலேயே தளர்ந்து வேண்டுகோளாக வைக்க வேண்டிய தேவை என்ன என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

(பிர்பகல் 1-10)

நமக்கு மத்தியிலிருந்து உரிய பங்கை நாம் பெறாமல் போனால், வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கானாலும், நாம் நிறைவேற்ற வேண்டிய திட்டங்களுக்கானாலும் மாநில மக்கள் வரிப் பளுவை அதிகமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. மத்தியிலிருந்து அவர்கள் நிதியைப் பிரித்து அனுப்புகிறபோது, திட்டங்களுக்கு எந்தெந்த மாநிலங்கள் பின் தங்கியிருக்கின்றனவோ அவற்றிற்கு அதிக நிதியை ஒதுக்குகிறார்கள். எந்தெந்த மாநிலங்கள் நிர்வாகத்தில் பின் தங்கியிருக்கின்றனவோ, எந்தெந்த மாநில மக்கள் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறதோ அவற்றிற்கு அதிகமாக நிதியை ஒதுக்கீடு செய்கிறார்கள். உதாரணமாக தமிழ்நாடு இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நான்காவது இடத்தில் இருந்தது நிதி பெறுகிற நிலையில். நான்காவது திட்டத்தில் பத்தாவது இடத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. காரணம் இங்கே திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டதாகான். இந்திய நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, எல்லா மாநிலங்களுக்கும் ஒன்றுபோல வளர்ச்சித் திட்டங்களை உருவாக்கி, அதில் சில மாநிலங்கள் அந்த வளர்ச்சித் திட்டங்களை அமூல் படுத்தாதபோது, நாம் அதில் சுண்ணும் கருத்துமாக இருந்து, மாநில வருவாயை முறைப்படுத்தி நல்லமுறையில் திட்டங்களை உருவாக்கிவிட்ட காரணத்தால், நல்ல முறையில் ஆட்சி நடத்திய காரணத்திற்காக வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காக மக்கள் வரிப் பளுவைத் தாங்கிக் கொண்டதற்காக தண்டிக்கிற சூழ்நிலையைத்தான் இன்று மத்திய அரசு மாநில அரசு நிதி உறவில் கொள்கையாகக் காண முடிகிறது. பிகார், உத்தரப் பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்கள் பின் தங்கியிருக்கின்றன என்றால், அதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்கள் அங்கே வளர்ச்சித் திட்டங்களை அமூல்படுத்தாமல் இருப்பதே அவர்களுக்கு ஆதாயமாக இருக்கிறது. நிதியை மத்தியிலிருந்து அதிகமாகப் பெறுவதற்கு ஆதாயமாக அது கருதப்படுகிறது. இங்கே நாமே நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்கி திட்டங்களை நடத்துவதால், நமக்கு நஷ்டமாக இருக்கிறது. இங்குள்ள பொருள்களுக்கு மத்திய அரசாங்கம் 5 சதவிகிதம் வரி விதித்திருக்கிறது. வளர்ச்சித் திட்டங்களை நல்ல முறையில் செயல்படுத்திய மாநிலங்கள் இந்த வரி விதிப்பின் மூலமாக மத்திய அரசிற்கு அதிக அளவில் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. கொடுக்கும் திட்டங்களை அமூல்படுத்தாத மாநிலங்கள் அதிக நிதி வசதியை மத்தியிலிருந்து பெறுகின்றன. உதாரணத்திற்காக ஒன்றைச் சொல்லலாம். ஒரு வீட்டில் ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் பெறுகிற ஒருவரும், வேலையில்லாத ஒருவரும், ஐதூறு ரூபாய் சம்ப

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 2]

எம் பெறுகிற ஒருவரும் இருந்தால் சம்பாதிக்கிறவர்கள் வேலையில்லாதவருக்கு வேலை கிடைக்கும் வரையில் உதவி செய்வது நியாயம். ஆனால் வேலைக்கே முயற்சி எடுக்காத நிலையில் அவரை எப்படிக் காப்பாற்றுவது? அதைப் போல சில மாநிலங்கள் கவனிக்கப்படுகின்றன. வளர்ச்சித் திட்டங்களை அமுல் நடத்தி முற்போக்கு முறையில் கால் எடுத்து வைத்துள்ள இந்த மாநிலம் போன்றவை புறக்கணிக்கப்படுகிற நிலை இந்தியாவில் மத்தியில் வருகிற வருவாய் களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் முறையில் மத்திய அரசு கடைப்பிடிக்கிற கொள்கையில் அமைந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் தவறுகாது. அந்த நிலைமையை நாம் அழுத்தம் திருத்தமாக எடுத்துச் சொல்லாது போனால், நமக்கு அதனால் பெரிய இழப்பு ஏற்படுமென்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தக் கருத்தை முதலில் பேசிய பல நண்பர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிறபொழுது ஆளும் கட்சித் தரப்பிலிருந்து சில உறுப்பினர்கள் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். நீங்கள் இப்படியெல்லாம் பேசி மத்திய மாநில உறவைக் கெடுத்துவிட முயன்றால், அதற்குச் செவி சாய்க்க நாங்கள் ஏமாளிகள் அல்ல என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் என்ன சந்தேகப்பட்டோமோ அதுதான் தங்களுடைய எண்ணம் என்று அவர்கள் ஒப்புதல் கொடுத்ததற்காக மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மத்திய அரசு மாநில அரசுக்கு இடையே மோதுதல் வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : மத்திய அரசிற்கும் மாநில அரசிற்கும் இடையே மோதல் வர விரும்புகிறவர்கள் நாங்கள் இல்லை. ஆனால் மோதல் என்ற பெயரில் உரிமையைக் கேட்கத் தயங்குகிறவர்கள் நாங்களல்ல. இந்த மாநிலத்திற்குள்ள உரிமையை நாங்கள் ஆட்சியில் உள்ளபோதும் கேட்டோம். எதிர்க் கட்சியில் இருக்கும்போதும், அதை வலியுறுத்துகிற கட்டாயத்தில் நாங்கள் இருக்கிறோம். மாநிலத்திற்கான உரிமையைத் தயங்காமல் சொல்கிற உரிமையையும் உரத்தையும் பெற்றவர்கள் நாங்கள் என்பதை 1972-73 ஆம் ஆண்டிலேயே சொல்லியிருக்கிறோம்.

திரு. க. அறிவழகன் : இப்போதுள்ள தலைவர் மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் இடையே நல்ல உறவு வேண்டுமென்று சொல்கிறார். எதிர்க் கட்சியினர் இடையில் மத்தியில் கூட்டாட்சி என்று கூண்டோடு சேர்ந்துகொள்வதற்கு சந்தர்ப்பம் வந்தால் சேர்ந்துகொள்ளலாம் என்ற கருத்துத்தான் நிலவி வந்தது.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, நான் முதலில் சொன்னேன், உறுப்பினர் திரு. அறிவழகன் அவர்களுக்கு எந்தக் கருத்தையும் கொள்ள உரிமை உண்டு. சொல்வதற்கும் உரிமை உண்டு. நாடு ஏற்றுக்

1978 மார்ச் 2]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

கொள்ளத்தக்க கருத்து நாளாவட்டத்தில் வெற்றி பெறும். இந்தக் கருத்தை இப்போது மட்டும் நாங்கள் சொல்லவில்லை. 1972-73லேயே எங்கள் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் நிதிநிலை அறிக்கையைத் தரும்போது சொன்னார்கள். “உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போர் மாநில அரசிலும், உறவுக்குக் கை கொடுப்போர் மத்திய அரசிலும் இருந்திடும் இந்தக் காலத்திலேயே, தமிழகத்தின் முறையீடுகள் பல தட்டிக் கழிக்கப்படுகின்றன என்றால், தயவுக்குத் தவம் கிடப்போர் மாநிலத்திலும், தாராள சிந்தையற்றோர் மத்திய அரசிலும் இருந்திட்டால் மாநிலத்தின் வேண்டுகோள்கள் விழலுக்கிறதைத் நீராகும் என்று நான் சென்ற ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையின்போது எடுத்துக் கூறியதை இப்போது நினைவுபடுகிறேன்” என்று எங்கள் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் சொன்னதை இப்போது உறுப்பினர் திரு. அறிவுமுகனுக்கு நினைவுபட்டிக் கொள்வதிலே தவறில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதன் மூலம் வற்புறுத்த விரும்புவதெல்லாம் நம்முடைய மாநில அரசு மத்திய அரசிடம் உரிய நிதிப் பங்கிட்டுக் கேட்டால், உறவு கெட்டுவிடும் என்றோ பூசல் வந்து விடும் என்றோ தயங்காமல் கேட்க வேண்டும். கிராமங்களில் சொல்வார்கள், “முதுகில் அடித்தால் பட்டுக் கொள்வேன், வயிற்றில் அடித்தால் பட மாட்டேன்” என்று. நிதி உறவில் நமது உரிமையைப் பறி கொடுத்து விட்டால், வளர்ச்சி நிலையில் இருள் சூழ்ந்த காலம் வந்துவிடும் என்பதை எச்சரிக்கையாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உதாரணமாகச் சொல்கிறேன், இந்த நிதி ஆணைக்குழு நிதி ஒதுக்குகிறபோழுது, எந்தெந்த மாநிலங்கள் பின் தங்கிய நிலையில் இருக்கின்றன என்பதைக் காலுவதோடு, எந்தெந்த மாநிலங்களில் உள்ள மக்கள் பெருத்த வரிச்சுமையைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் கண்டு நிதி ஒதுக்குகிற முறை வேண்டும். திட்ட ஆணைக் குழுவும் நிதி ஆணைக்குழுவும் இணைந்து செயல்பட வேண்டும். நிதி ஆணைக்குழு என்பது தோன்றி மறைவது. சமஷ்டி நாடுகள் அமைப்பைப் பார்த்தால், பல நாடுகளில் நிதிக்குழு நிரந்தரமாக இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. உதாரணமாக, ஆஸ்திரேலியாவில் நிதி ஆணைக் குழு காமன்வெல்த் கிராண்ட்ஸ் கமிஷன் நிரந்தரமாக இருக்கிறது. அங்கே மத்திய அரசு மாநில அரசுக்கு நிதிப் பங்கிடு செய்யும்போது, அந்த காமன்வெல்த் நிதி ஆணைக்குழு மாநிலங்களோடு தொடர்பு கொண்டு நிதி ஒதுக்கீடு முறைப்படுத்தப்படுகிறது. இன்னும் பல கருத்தரங்குகள் வழியாகவும் சட்ட மன்ற உறுப்பினர், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், பொதுமக்கள் கூடிப் பேசுகின்ற நிலைமையையும் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, எதோ ஐந்தாண்டு களுக்கு இவைதான் என்று மத்திய அரசு காட்டுகிற வழிமுறையில் நாம் திட்டங்களைக் கையாளுகின்ற முறையைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கூட மாநிலத்தைச் சார்ந்த வளர்ச்சிக்கு ஒரு திரந்தா கமிஷன் அமைக்கலாம், கவுன்சில் அமைக்கலாம் என்று விதி முறையில்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 2]

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இண்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை அமைத்து நமக்குரிய பங்கைப் பெறுவதற்கு இந்த அரசு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பது என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. எட்டு, ஒன்பது ஆண்டுகளாக வளர்ந்து வந்த கருத்தை பேரறிஞர் அண்ணாவின் பெயரால் நடத்த வேண்டியவர்கள் அண்ணாவின் கொள்கை என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்கள், மற்ற மாநிலங்கள் அதைப் பார்த்து வேகமாக வளரத் துடிக்கின்ற நேரத்தில், அதைவிட்டு ஒதுங்கியிருப்பதும் அண்ணாவின் கொள்கை அல்ல, அண்ணாவின் நெறி அல்ல என்று நாங்கள் கருதுகிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

புலவர் புலமைப் பித்தன் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, அண்ணாவின் கொள்கை மாநில மத்திய உறவைப் பொறுத்த வரையில் என்ன என்பதை அருள் கூர்ந்து நண்பர் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, நமது உறுப்பினர் அவர்கள், அவர்களுடைய முதல் பேச்சிலேயே கற்பனை வளத்தோடு ஒன்றைச் சொன்னார்கள். அவர் புலமைப் பித்தன், கவிஞர், கற்பனை வளத்தோடு சொல்வது இயல்பு. கற்பனையில் இயற்கை அடர்ந்த கற்பனை, இயல்போடு ஒட்டிய கற்பனை என்று உண்டு. இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட கற்பனையில் அவர்கள் சொன்னார்கள். அத்தகைய கற்பனையில் சொல்லி அவர்களுக்குப் புரிய வைக்க முடியும் என்று நாம் எண்ணவில்லை. சூரியனை இரட்டை இலை சுட்டெரித்து நமது புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியில் வந்துள்ள நிதிநிலை அறிக்கை என்று சொன்னார்கள். சூரியனை உலகத்தில் எங்கேயும் இரண்டு இலைகள் சுட்டெரித்தது கிடையா, சுட்டெரிக்கவும் முடியாது.

(பிற்பகல் 1-20)

இரட்டையிலை என்பது இரண்டு மாத காலம் அல்லது அதிகபட்சமாக இரண்டாண்டு காலத்திற்கு கொஞ்சம் நிழலைக் கொடுத்திருக்க முடியும். அல்லது சூரியனுடைய ஒளியை மறைத்திருக்கக் கூடும். ஆனால் நீண்ட நெடு நாள் மறைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது என்பது இயற்கையான உண்மை. இயற்கை இளைந்த கற்பனையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் எதேதோ சொன்னார்கள். அவற்றை நான் திரும்பச் சொல்ல வேண்டும் என்று கூட நினைக்கவில்லை. ஆனால் அவர் அதைக் குறிப்பிட்ட காரணத்தினால், அவருக்குள்ள அந்த இயற்கைத் தன்மை நிறைந்த ஒரு கற்பனை வளத்தோடு சொல்லும் திறமை எனக்கு இல்லாவிட்டாலும், என்னிடமுள்ள திறமையின் அடிப்படையில் அது பற்றி ஒரு அரை மணி நேரமாவது எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1978 மார்ச் 2]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

அண்ணா அவர்கள் காட்டிய வழியின் அடிப்படையில் இந்த நிதி நிலை அறிக்கை அமைந்திருக்கிறது என்று ஆளும் தரப்பில் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அண்ணா அவர்கள் இருந்த இரண்டாண்டு கால ஆட்சியிலும் சரி, பிறகு இருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் 1975-76 வரையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட நிதி நிலை அறிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, அவற்றோடு இந்த நிதி நிலை அறிக்கையினை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இனி எந்த அரசும் எப்போதும் எங்கேயும் அந்த மாதிரி செய்யப்போவதில்லை என்று நிச்சயமாக எடுத்துச் சொல்ல முடியும். நிதி நிலை அறிக்கையில் பக்கங்கள் 3, 42, 43 இவற்றிலே பார்த்தால், 'மத்திய அரசிடம் முறையிட்டிருக்கிறோம்', 'கேட்டிருக்கிறோம்', 'வலியுறுத்தியிருக்கிறோம்' என்று தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர எதையும் எடுத்துச் சொல்லி, கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. மத்திய அரசிடமிருந்து மாநில அரசுகள் பெறவேண்டிய உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு இன்று மேற்கு வங்க அரசு ஒரு நல்ல வழி முறை வகுத்துக் கொடுத்து, மத்திய அரசோடு பிற மாநில அரசுகளும் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தி, தங்கள் உரிமைகளைக் கோரிப் பெறுவதற்கான வழிமுறைகளை எடுத்துக் காண்பித்திருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில்தான், பாரதப் பிரதமர் திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களும் "நான் எந்த ஒரு மாநில முதலமைச்சரோடும் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்து வதில்லை. நண்பர்கள் என்ற முறையில்தான் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்து கிறேன். முதலமைச்சர்களோடு உரிமையின் அடிப்படையில் பேச்சு வார்த்தை களை நடத்த நான் தயாராக இல்லை. ஆனால் வேதாந்த நிலையில் பேச்சுவார்த்தை நடத்துகிறேன்" என்று சொல்லும் ஒரு கால கட்டத்தில், எழுப்பப்பட வேண்டிய குரல் எழுப்பப்படுகிறதா, வலியுறுத்த வேண்டிய முறையில் உரிமை கள் பற்றி வலியுறுத்தப்படுகிறதா என்றால், இந்த அரசு அவற்றைச் செய்ய வில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு வேளை பதுங்குவ தெல்லாம் பாய்வதற்காகத்தான் என்று இருந்தால், அதை வரவேற்கிறேன். இதையெல்லாம் குறித்து நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தங்கள் பதிலில் எடுத்துச் சொல்லுவார்கள் என்றே கருதுகிறேன். ஆட்சியில் உள்ளவர்கள், 'இதோ பாருங்கள், இதைச் செய்திருக்கிறோம், அதைச் செய்திருக்கிறோம்' என்று சொல்லுவார்களானால், அதைத்தான் நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம். இதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. இப்படி நாங்கள் உங்களிடம் சொல்லுவதன் காரண மாக, மத்திய அரசுக்கும் இங்குள்ள மாநில அரசுக்கும் மோதல் ஏற்பட்டுவிடும் என்று நப்பாசைப்படும் அளவிற்கு நாங்கள் அரசியலில் பின் தங்கிய நிலையில் இல்லை. மேலும் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ளுவேன், மாநில அரசுகள் தங்கள் உரிமைகளைக் கேட்கும் நேரத்திலே, மத்திய அரசும் அம்மாநில அரசுகளை மதிப்பார்களே தவிர, அதன் காரணமாக மாநில அரசின் மதிப்பு உயருமே தவிர குறைந்துவிடாது. அந்த நிலையில் தான் நான் எடுத்துச் சொல்ல

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1973 மார்ச் 2]

விரும்புகிறேன், புயல் நிவாரண நிதிக்கு என ரூபாய் 140 கோடி கேட்ட நேரத்திலே கொடுத்த தொகை ரூபாய் 34 கோடி. அதையும் கூட நமது மாநில வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் முன்பணமாகத் தருவதாகச் சொல்லி, பின்னர் திட்டத்திற்கான பணத்தில் இதைக் கழித்துக் கொள்ளுவோம் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இப்படி மாநிலங்களிலே இயற்கையின் சிற்றம் காரணமாக சில பகுதிகள் பாழடையும்போது, மத்திய அரசிடமிருந்து கொடுக்கப்படும் உதவி நிதியை வளர்ச்சித் திட்டங்களின் மீழே ஒதுக்கப்படும் பணத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பது தான் நமது வாதம். கடந்த காலத்திலே பீகார் மாநிலத்திலும் வேறு சில மாநிலங்களிலும் இயற்கையினால் ஏற்பட்ட கொடுமைகளின் போது எவ்வளவு நிதி உதவியை வாரி வழங்கியிருக்கின்றார்கள் என்பதைப் பார்த்தோம். கொடுத்திருப்பதற்காகப் பாராட்டுகிறோம். ஆனால், அதே நேரத்தில் நாம் சொல்லிக் கொள்ளுவதெல்லாம், அதே நிலையில் நம்மையும் பாடுங்கள் என்பதுதானே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. இனி நிதி ஒதுக்கீட்டு முறையில் நமது அண்ணா அவர்களுடைய கொள்கையினை இந்த அரசு போதிய வகையில் வலியுறுத்தவில்லை என்பது என்னுடைய குறைபாடு. அண்ணா அவர்களுடைய கொள்கையின்படி சொல்லப்போனால், மத்திய அரசிடமிருந்து நமக்கு வரவேண்டிய நிதியினை மேலும் கூட்டிப் பெறுவது என்பது ஒன்று. மொத்தமுள்ள ரூபாய் 650 கோடியில் ரூபாய் 350 கோடி திட்டத்துக்கு என வரும்போது, இதை இன்னும் கூட்டிப்பெற வேண்டும் என்பார். அதுதான் அண்ணா சொல்லி வந்தது. அந்த முறையில் பார்த்தால், அப்படி நாம் கூடுதலாகக் கேட்டுப் பெறவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய குறைபாடு. அடுத்து, வரி விதிப்பு என்று சொல்லும்போது, மாநில மக்களுடைய வாங்குகிற சக்திக்கு ஏற்ப வரியிட்டு நாம் எந்த அளவிற்கு முடியுமோ அந்த அளவிற்கு அதைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இங்கே ஆளும் தரப்பிலுள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலர் இந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தினைப் பாராட்டிப் பேசிய நேரத்திலே, எதிர்த் தரப்பிலுள்ளவர்கள் பாராட்டவில்லையே என்று குறைபடக் கூறினார்கள்; அங்கலாய்த்துக் கொண்டார்கள். பாராட்டுதல் என்பது நல்ல பண்பைச் சேர்ந்ததுதான். நானே மண்ணெண்ணெய்க்கு வரியைக் குறைத்தது பற்றிப் பாராட்ட வேண்டும் என்றுதான் இருந்தேன். ஆனால் இடையிலே மத்திய அரசு மேலும் கூட்டிவிட்டார்கள். உங்களைப் பாராட்டுகிறேன், ஆனால் அவர்களைப் பாராட்ட முடியவில்லை. இப்போது அரை பைசாதான் குறைத்திருக்கின்றார்கள்.

மாற்றுத் தலைவர் (திருமதி சத்தியவாணி முத்து) : மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசி முடிக்கும் வரையில் அவையின் நேரம் நீட்டிக்கப்படுகிறது. அவர் சிக்கிரம் பேசி முடித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

1978 மார்ச் 2]

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : மண்ணெண்ணெய் மீதான வரியில் அரை, சதவிகிதம் குறைத்திருக்கின்றீர்கள், பாராட்டுகிறேன். எனவே, நமது மாநிலத்தில் மட்டுமின்றி, எந்த ஒரு மாநிலத்திலும், வரி விதிக்கும் முறையில், நமது அண்ணா அவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய கொள்கை, தாங்குகின்றவர்களிடத்தில் வரியைக் கூடுதலாகப் பெற்று, தளர்ந்து இருப்பவர்களிடத்தில் சிறிது சலுகை காட்டி, அவர்கள் மேலுள்ள வரிப் பளுவினைக் குறைத்து, இப்படி நாம் நமது மாநிலத்தின் வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும். அந்த முறையில்தான் 8½யை 8 என்று குறைத்துக்கொண்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் குறைத்தது அரை சதவிகிதம்தான். 9½ என்று இருந்து அதை 8 என்று குறைத்திருந்தால், அதைப் பாராட்டியிருக்கலாம். இதைத்தான் கருத்தில் கொண்டு ஐக்கியக் கட்சித் தலைவர் மாண்புமிகு திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்களோ என்னவோ தெரியாது. ஆனால் பேருந்துகளின் இருக்கைகள் மீதான வரியை அதிகப் படுத்தியிருப்பதானது சாதாரண மக்களைத்தான் தாக்கப்போகிறது என்பதில் ஐயப்பாடு இல்லை. இப்படி நாம் சொல்லும்போது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. முத்து அவர்கள், எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்களே பேருந்து வைத்திருப்பவர்களுக்குக் கற்றுத் தந்து விடுவார்கள் போல இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார். பேருந்து நடத்துகின்றவர்களுக்கெல்லாம் எதை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று நன்கு தெரியும். ஆகவே, அவர்களுக்கு நாம் எதையும் கற்றுத் தர வேண்டியதில்லை. நான் சொல்லுவதெல்லாம், இப்படி ஒரு வரியைப் போடும் போது, எக்காரணத்தைக் கொண்டும் இது மக்களின் மீது திணிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது என்ற விதியையும் கூடவே சேர்த்துப் போட்டால்தான் நலமாக இருக்கும் 1௨ ரூபாய், 25 ரூபாய், 35 ரூபாய் என்று உயர்த்தியிருப்பதைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு அவற்றைப் பயணிகள்மீது ஏற்றிவிடக்கூடாது என்பதுதான் என் கோரிக்கை. போடும் வரி ஏழை எளியவர்களைப் பாதிக்காத வகையில் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டால், உங்களைப் பாராட்டலாம்.

அடுத்து, விவசாயிகள் மீதான விவசாய வரிவிதிப்பு விஷயத்தில் விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறதைப் பார்க்கிறோம். அதைப் பாராட்டிப் பேசினார்கள் பலரும். என்னைப் பொறுத்த மட்டில், தற்போதுள்ள ஐயாயிரம் ரூபாய் என்ற வரம்பை பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு உயர்த்தியிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். 10 ஆயிரம் ரூபாயிலிருந்து 15 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் இருந்ததைக் கொஞ்சம் குறைத்திருப்பதைக்கூடப் பாராட்டுகிறேன். அதற்கு மேலே 75

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 2]

ஆயிரம் ரூபாய் வரையில், அதாவது இடையிலுள்ள 50 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் அவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய வருமான வரியில் 5 சதவிகிதம் முதல் 10 சத விகிதம் வரையில் குறைத்துக் கொள்ளுகிறது என்பது தாங்குகின்றவர்களிடம் சலுகை காட்டுவதாகாதா என்பதுதான். ஆக, நிதி நிலை அறிக்கையில், மத்திய அரசிடமிருந்து கேட்டுப் பெற வேண்டியதையும் கேட்டுப் பெற முடியாத நிலை மாநில மக்களிடமிருந்து வரி வசூலிக்கும்போது, தாங்குகின்றவர்களிடத்தில் அதிகமாகப் பெறாமல் தளர்ந்துள்ளவர் மீது அதிகமான அளவிற்கு வரி விதிக்கப்படுகின்ற ஒரு நிலை என்று சற்று வேதனைப்படுகிறோம். வரியைப் பகிர்ந்து கொடுப்பதில் பெரிய குறை ஏதுமிருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. பகிர்ந்து கொடுப்பது என்னும்போது, உள்ளதைத்தான் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். அதிலும் குறிப்பாக நமது மாநிலம் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் பலவற்றைக்கூட ஆண்டுகளில் திட்டி பெருமளவிற்கு அவற்றை நிறைவேற்றி, 1974-75 அல்லது 1975-76 ஆம் ஆண்டுக்கான நிர்வாக அறிக்கையில் நமது மாநில அரசு பல திட்டங்களை நிறைவேற்றியதன் காரணமாக, வளர்ச்சி பெற்ற மாநிலமாக இருக்கிறது என்றெல்லாம் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறது. அதற்குப் பொறுப்பு இதற்கு முன்பிருந்த அரசுதான் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. வளர்ச்சியுற்ற மாநிலம் என்று இப்படியே விட்டுவிடாமல், அந்த வளர்ச்சி மேலும் மேலும் பலப்படுத்தப்பட்டால்தான், மாநிலமும், மக்களும் நல்ல நிலைமையில் இருக்க முடியும். ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சிக்கு நாம் மேலும் ஆக்கம் கொடுக்காமலிருந்தால், நாம் கீழ் நோக்கிப் போய்விடுவோமோ என்று தான் நான் கவலைப்படுகிறேன். ஆகவே, அதற்கு உரிய முறையில், இங்கே அமைந்துள்ள அரசு எந்தெந்த வகையில் நிதி ஒதுக்கீட்டினைப் பெற வேண்டுமோ அதைப் பெற்று நமது மாநிலத்தின் மேம்பாட்டுக்கென பாடுபட வேண்டும். இதைச் செய்தோம், அதைச் செய்தோம் என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால் எதையும் புதிதாகச் செய்துவிடவில்லை. எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ள திட்டங்களில், வேளாண்மைத் துறை முதல் சுற்றுலாத் துறை வரையில் போடப்பட்டுள்ள 25 துறைகளுக்கான வளர்ச்சித் திட்டத்தில் ஒவ்வொரு ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையிலும் எந்த அளவிற்கு ஒதுக்கீடு செய்திருக்கின்றார்களோ—கடந்த கால நிதி நிலை அறிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால், இதன் உண்மை நன்கு புரியும். அப்படி ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பெர்ஸெண்டேஜோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இப்போதும் அதே அளவில்தான் அனைத்துத் துறைகளுக்கும் ஒதுக்கியிருக்கின்றார்களே தவிர புதிதாக எந்த ஒரு திட்டத்தையும் இவர்கள் ஒதுக்கித் தந்துவிடவில்லை என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

1978 மார்ச் 2]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

(பிற்பகல் 1-30)

ஆனால் ஒன்றிரண்டு புதிய திட்டங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் ஒன்றுதான் காகிதத் தொழிற்சாலை. காகிதத் தொழிற்சாலையைப் பற்றிப் பேசும்போது, தற்போது தலைமை தாங்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி சத்தியவாணி முத்து அவர்கள்கூட நேற்றைய தினம் பாரதியாரின் பாடலைச் சொல்லி, 'காகிதம் செய்வோம், நல்ல ஆபுதம் செய்வோம்' என்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் அதைக் கேட்டு அப்போது மகிழ்ச்சியடைந்தேன். காகிதத் தொழிற்சாலைக்கான மூலப் பொருள் இருக்கும் நமது மாவட்டத் திற்கும் அப்படிப்பட்ட ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலையை கேட்க வேண்டும் என்று கூட நான் நினைத்தேன். ஆனால் அதற்கான துணிவு எனக்கு வரவில்லை. காரணம் அந்தத் தொழிற்சாலைக்கான நிதி ஒதுக்கீடு இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே எங்காவது இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், எங்கேயும் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. இதற்காக நிதி ஒதுக்கீடு செய்ததாகவே தெரியவில்லை எனவே நான் எங்கள் மாவட்டத்திற்கும் ஒரு தொழிற்சாலை வேண்டும் என்று கேட்கிற துணிவு எனக்கு வரவில்லை. நிதி ஒதுக்கீடு ஏதாமில்லாமல் அறிக்கையிலே மட்டும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு காகிதத் திட்டம். காகித ஆலையைப் பற்றிய திட்டமாகையால், இதையும் காகிதத் திட்டமாகவே கொடுத்திருக் கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நிதி ஒதுக்கீடு செய்தால் அல்லவா தொழிற் சாலையைத் துவங்கலாம். எனவே அதைப்பற்றிப் பேசிப் பயனில்லை என்று நான் என்ன வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறு இந்தத் திட்டத்திற்காக நிதி ஒதுக்காதது ஒரு குறைபாடு என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு, நிதியமைச்சர் அவர்கள் இது குறித்து பதில் சொல்லும்போது விளக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, 111 கோடி ரூபாய் குளங்களைத் தூர் வார செலவழிக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு சரியாகப் படிக்கத் தெரியாமல் இருக்கலாம். நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பொருளாதாரத்தில் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள். நான் பொருளாதாரத்தில் எம்.ஏ. பட்டம் பெறவில்லை. ஆனால் எனக்கிருக்கும் அனுபவத்தை வைத்துப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தேன். இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே இதைப் பற்றியும் நிதி ஒதுக்கீடு இல்லை. எனவே ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஒரு இடத்திலே நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நிதி ஒதுக்கீடு செய்திருக்கிறார்களோ என்னவோ தெரிய வில்லை. இதைப் பகிரங்கப்படுத்தினால் நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 2]

சென்ற ஆண்டுகூட நிதிநிலை அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டது. வீடுகள் தோறும் மருந்து வந்து நிற்கும் என்று சொன்னார்கள். எங்கே வந்தது என்று பார்த்தால், பழைய மொபைல் வேன்கள்தான் மருந்துகள் ஏதுமில்லாமல் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. மருந்தோடு சுற்றுகிற வேன்களைக் காண முடியவில்லை. இப்படித் திட்டங்களை அறிவிக்கிறோமே, தவிர, அவைகளை அமுல்படுத்துகிறோமா என்றால், இல்லை. எங்கள் ஆட்சியில் உருவாக்கப்பட்ட வளர்ச்சித் திட்டங்கள்தான்—அவைகள் முறையாக உருவாக்கப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டதால் இன்னும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனவே தவிர, புதிய திட்டங்கள் எதுவும் காணோம். பழைய வளர்ச்சித் திட்டங்களை நிறுத்த முடியாத காரணத்தால், அவைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகின்றன. நீங்கள் அவைகளை நிறுத்திவிட்டால், அந்தப் பகுதியிலே கிளர்ச்சி ஏற்படும் என்று தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்களே தவிர, புதிய திட்டங்கள் எதுவும் இல்லை.

அடுத்து, ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் சொல்லும் கருத்து தவறே சரியோ தெரியாது. தவறு என்றால் சொல்லுங்கள், திருத்திக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். சென்ற ஆண்டுகூட நிதித் துறை எல்லா இலாகாத் தலைவர்களையும் அழைத்து, ஆண்டுக் கடைசியில் இந்த அளவுக்கு நிதிப் பற்றாக்குறை இருக்கிறது, எனவே திட்டங்களை எங்கெங்கே நிறுத்த முடியுமோ அங்கங்கே நிறுத்துங்கள் என்று கூறியதாம். சாமர்த்தியமாக நிதியைக் குறைவாகச் செலவு செய்த துறையினர் பாராட்டப்பட்டதாகக் கூட கூறப்பட்டது. இந்தத் தகவல் தவறாக இருந்தால், திருத்திக் கொள்கிறேன். இப்படி மக்கள் மத்தியில் விளம்பரத்திற்காக அல்லது மக்களுக்கு ஓரளவுக்குத் திருப்தி ஏற்படுத்துவதற்காக திட்டங்களை அறிவிக்கிறோமே தவிர, அமுல்படுத்துவதற்கான எண்ணத்தோடு செயல்படுவதில்லை என்று குற்றம் சாட்டுகிறேன். அப்படியே இந்தத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்த வேண்டும் என்று எண்ணம் இருந்தாலும், இந்தத் திட்டங்களுக்கான உதவியையும், நிதி ஆதாரத்தையும் போரிட்டுப் பெறுகிற, உரிமையோடு கேட்டுப் பெறுகிற உரிமையோடு வாதிட்டுப் பெறுகிற திறமை இல்லையோ என்று ஐயப்படுகிற சூழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மட்டும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

திரு. பி. மாணிக்கம்: மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, அவை இன்னும் எவ்வளவு நேரம் நீடிக்கும் என்பதை அறிவித்தால், நன்றாக இருக்கும்.

1978 பார்ச் 2]

மாற்றுத் தலைவர் (திருமதி சத்தியவாணி முத்து) : இன்னும் ஒரு பத்து நிமிஷத்தில் முடித்துவிடும்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : என்னைப் பொறுத்தவரையில், அவையை இப்போது முடித்துக்கொண்டு, மீண்டும் பிற்பகலில் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் கூறுவதற்கு முன்னால் 15 நிமிஷம் எனக்குத் தந்தாலும் போதும்.

மாற்றுத் தலைவர் (திருமதி சத்தியவாணி முத்து) : இல்லை. இல்லை. அவை உறுப்பினர்கள் விரும்பும் வகையில் நீங்கள் இப்போதே பேசி முடித்து விடலாம்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : எனவே, நமது அரசு இந்த நிதியைத் திரட்டுவதிலே தன்னுடைய கடமையைச் செய்யத் தவறி விட்டது என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. முத்து அவர்கள் இங்கே பேசுகிற போது, மிக அழுத்தத்திருத்தமாக ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். இதற்கு முன்னாலே பதவியில் இருந்த அரசு இந்த நாட்டு மக்களையெல்லாம் குடிக்கச் செய்து விட்டது. குடிக்க மறந்திருந்தவர்களுையெல்லாம் குடிக்கச் செய்து, மீண்டும் குடிப்பழக்கத்தைக் கொண்டு வந்துவிட்டது என்று சொன்னார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் ஒன்றை நினைவூட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

முன்னாலே இருந்த அரசு, மதுவிலக்குத் திட்டத்தைத் தற்காலிகமாக ஒத்திவைக்கிறபோது, எவ்வளவு வருத்தத்தோடு அந்தக் காரியத்திலே ஈடுபட்டது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலேயே அப்போது இருந்த சூழ்நிலையை அன்றைய முதலமைச்சர் அவர்கள் மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். இதைப் போன்ற நிதிநிலை அறிக்கையில் கூட அதைப்பற்றிச் சொல்லாமல் ஒருவேளை யாராவது அதைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிடுவார்களோ என்று நினைத்து, மது விலக்குத் திட்டத்தை ஒத்திவைக்கவேண்டிய சூழ்நிலையைக் குறித்து, அன்றைய பொருளாதார சூழ்நிலையைக் குறித்து தனியானதோர் நிதிநிலை அறிக்கை ஒன்றில் சொல்லி விட்டு, மதுவிலக்குத் திட்டத்தை ஒத்தி வைத்தார்கள். அப்போது அவர் சொன்னார். இதை நான் தற்காலிகமாக ஒத்தி வைக்கிறேன். மத்திய அரசு, ஒன்று இழப்பைத் தர வேண்டும், இல்லை என்றால் இந்தியா முழுவதும் மது விலக்கைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற வேண்டுகோளையும் அவர்கள் விடுத்தார்கள். இந்த அரசு மதுவிலக்குத் திட்டத்தைத் தீவிரமாக அமுல் நடத்தப்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச்]

போகிறோம் என்று கூறுவதுபற்றி எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. ஆனால் இந்த நேரத்தில் மதுவிலக்குத் திட்டத்தை அமுல் படுத்துவதன் காரணமாக நாம் இழக்கின்ற 140 கோடி ரூபாயை மத்திய அரசு தந்தாக வேண்டும் என்று அழுத்தத்திருத்தமாக வலியுறுத்தி அதைப் பெறுவதற்கு நீங்கள் என்ன முயற்சியை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

இப்படி அதைப் பெறுகிற முயற்சியில் ஈடுபடாமல் முன்னாலே இருந்த ஆட்சியைப்பற்றிக் குறை சொல்லிக்கொண்டிருப்பதிலே பயனில்லை. ஒன்று மது விலக்கை இந்தியா முழுவதும் மத்திய அரசு அமுல் செய்ய வேண்டும்; இல்லை யென்றால் ஏற்படுகிற இழப்பை மாநில அரசுக்குத் தர வேண்டும். அதுவரை மதுவிலக்குத் திட்டத்தை ஒத்தி வைக்கிறோம் என்று எங்கள் ஆட்சியில் சொல்லி மீண்டும் அந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தினோம். தற்காலிகமாக ஒத்தி வைத்தபோது, யாராரெல்லாம் தங்களுடைய சொந்தக்காரர்கள் பேரில் உரிமம் பெற்று, லைசென்ஸ் பெற்று பயன் அடைந்தார்களோ அவர்கள்தான் இன்றைய தினம் மேடைகளில் மதுவிலக்குத் திட்டத்தை அப்போது ஒத்தி வைத்தது குறித்து மிகுந்த குறைபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, உண்மையிலேயே இந்த நாட்டின் மீது அக்கறை கொண்டவர்கள் இன்னமும் முந்தைய ஆட்சியைப் பாராட்டிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

திரு. எஸ். முத்து: மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மது விலக்குத் திட்டத்தை ஒத்தி வைத்தபோது அதற்கு யார் வழிகாட்டியாக இருந்தார்கள் என்பதையும், அப்போது யார் யார் லைசென்ஸ் எடுத்து வியாபாரம் செய்தார்கள் என்பதையும் தெரிந்திருக்க மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். முதலில் இதை ஆரம்பித்தவர் அவருடைய தலைவர்தான் என்பதை நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அவருடைய தலைவருடைய குடும்பத்தார்தான்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. முத்து அவர்கள் எங்களுடைய தலைவருடைய குடும்பத்தினர்தான் அந்தத் தொழிலை ஆரம்பித் தார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர் இந்தத் தகவலை அவையில் சொன்ன தால், அதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்வது நல்லது. யார் யார் என்று விவரம் சொன்னால், எங்களுக்கும் அவைக்கும் தெரிந்துகொள் வதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது சொல்லாவிட்டாலும், அவர் பின்னாலாவது சொல்லலாம்.

1978 மார்ச் 2]

திரு. ஏஸ். முத்து: இப்போதே சொல்கிறேன். உங்கள் தலைவர் அவர்களுடைய சொந்தப் பத்திரிகையில் கேஷியராக இருந்த ஒருவரை அங்கேயிருந்து வெளியேற்றி, அவருடைய பெயரில் 'மாநிலம் முழுவதற்கும் ஒரு கம்பெனியினுடைய எஜென்சி எடுத்தார்கள். பல ஆண்டுகாலம் 'முரசொலியில்' வேலை பார்த்து வந்த கேஷியர் பேரில் லைசென்ஸ் எடுத்து, இந்த மாநிலம் முழுவதற்குமான ஒரு கம்பெனியின் எஜென்சியை எடுத்தார்கள்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, முதலில் உறுப்பினர் திரு. முத்து அவர்கள் பேசும்போது, எங்களுடைய தலைவரின் குடும்பத்தினர் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இப்போது முரசொலிப் பத்திரிகையில் இருந்த கேஷியர் ஒருவர் என்று சொல்கிறார்கள். முதலில் சொன்னதை மாற்றிவிட்டு முரசொலிப் பத்திரிகையில் கேஷியராக இருந்தவரைக் கொண்டு எஜென்சி எடுத்தார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். முரசொலிப் பத்திரிகையில் எழுதிக்கொண்டிருந்த 'அடியார்' இப்போது எங்கிருக்கிறார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அன்றைக்கு அந்தப் பத்திரிகையில் இருந்தவர்கள் இன்றைக்கு எங்கெங்கே இருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். மதுரை நகரத்திலே பெறப்பட்ட பல்வேறு விதமான லைசென்ஸ்களெல்லாம் யார் பேரில் இருந்தன என்பதும், அப்போது அவர்கள் யார் யாரோடு உறவு வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரியும். நான் இப்போது யாரையும் குறை சொல்வதற்காகச் சொல்லவில்லை. யாராக இருந்தாலும், நான் அதை வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். மதுவிலக்குப் பற்றி மற்றவர்கள் குறை சொல்லாத அளவுக்குப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த நிலைமைகள் நீடிக்காத அளவுக்குப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். எனவே இந்த பிரச்சினையை நான் இப்போது வளர்த்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

திரு. எஸ். முத்து: தலைவரவர்களே

மாற்றுத் தலைவர் (திருமதி சத்தியவாணிமுத்து): அந்த மூன்று நிமிட விவாதத்தைக் குறிப்பேட்டிலிருந்து நீக்கிவிட வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. க. அறிவழகன்:

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[1978 மார்ச் 2]

திரு. எம். சங்கரலிங்கம்: அடுத்து, நான் சொல்ல விரும்புவதெல்லாம், இந்த மதுவிலக்குக் காரணமாக மாநிலம் நிதி இழப்புக்கு ஆளாகிவிடாமல் இருக்கவேண்டும். நம் இழப்புத் தொகையை ஈடாகப் பெறவேண்டிய முயற்சியிலே ஈடுபட வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மதுவிலக்கை நாம் சிறப்பாக அமூல் நடத்துகிறோம் என்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் சொல்வதை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் மது விலக்கு அமூல் நடத்தப்படுவதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, நாம் இன்னும் ஐயப்பாட்டு நிலையில்தான் இருக்கிறோம். மதுவிலக்கை யார் அமூல் நடத்த வேண்டுமோ அந்தப் போலீஸ் அதிகாரிகளில் சிலர் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். நேற்றுக்கூட இந்த மாமன்றத்திலே மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் ஒரு ஒத்தி வைப்புத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்து பேசுகின்றபோது, காரைக் குடியில் நடந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். போலீஸ்காரர் செய்த தவறான செய்கையைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். மது போதையில் இருந்ததால்தான், அத்தகைய தவறு நேர்ந்தது. மனிதனையும் மிருகமாக ஆக்குகின்றது. மதுவிலக்கினை அமூல் படுத்தவேண்டிய அதிகாரிகளே இழுக்கினைத் தேடித் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உதாரணமாக 13-2-1978ல் பூதப் பாண்டி என்ற ஊரில், ஜீவா அவர்கள் பிறந்த ஊரிலே ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது. அந்த ஊர் போலீஸ் ஸ்டேஷன் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இரவு 12 அல்லது 12-30 மணி அளவிலே மது போதையிலே சென்று இன்னொரு பஞ்சாயத்து யூனியன் கல்வி விரிவு அதிகாரியாக இருக்கின்றவர் ஒருவர் வீட்டுக் கதவைத் தட்டியிருக்கிறார். அவர் கதவைத் திறந்து பார்த்த போது, அந்த அதிகாரி முழு குடிபோதையிலே அங்கே நிற்பதைப் பார்த்து விட்டு அவர் கதவை அடைக்க, இவர் திறக்க, ஊரார் கூச்சலிட்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனிலே போய் சொன்னார்கள். அந்த ஹெட் கான்பஸ்டபிள் எண். கே. கே. 569, சப் இன்ஸ்பெக்டர் பொறுப்பில் இருப்பவர் இப்படி நடந்திருக்கிறார். போலீஸ் ஸ்டேஷனில் சொன்னபோது, அவரை எப்படிக் கைது செய்வது என்று இருந்துவிட்டிருக்கிறார்கள். அதன் பிறகு ஊரே திரண்டு அவரைப் போலீசிலே ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று முயற்சித்தது. அவரைக் கட்டாரி யாலேயே குத்திவிட்டார்கள். அதற்குப் பின்னர் அங்கே நகரில் இருந்த திரு. கிருஷ்ணன், எம்.எல்.ஏ.விடம் சென்று, பிறகு அவர்கள் மாவட்ட ஆட்சி யாளரிடமும், போலீஸ் அதிகாரிகளிடமும் சொல்லி, பிறகு ரிசர்வ் போலீஸ் வேன் வந்தது. குடிபோதையில் இருந்த அவரைப் பிடித்து அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள். இது குறித்து அந்தப் போலீஸ் அதிகாரிகள் அந்த

1978 மார்ச் 2]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

ஊரைச் சேர்ந்த ஆறு பேர்களை அழைத்து, விசாரணை செய்தார்கள். அங்கே வந்து விசாரணை செய்துவிட்டுப்போன பிறகு மாலே 6 மணிக்கு இந்த ஆறு பேர்களின்மீதும் பெரிய குற்ற வழக்குகளைப் போட்டுவிட்டு, போலீஸ் அதிகாரி மட்டும் குடிபோதையிலே இருந்தார் என்று வழக்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். நமது ஜீவா அவர்கள் ஊரிலே இது நடந்திருக்கிறது. அதுபற்றி என்னிடம் ஒரு மனுக்கூட கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதை மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களிடம், தலைவரவர்களே, தங்கள் அனுமதியோடு கொடுக்கின்றேன். எதற்காக இதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறேன் என்றால், மதுவிலக்கினாலே நமக்கு நிதி இழப்பு, மேலும் அவமானம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிதி இழப்பை ஈடுகட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதைச் சுட்டிக்காட்டினேன்.

திறையப் பேச வேண்டும் என்றுதான் நினைக்கிறேன். நேரமில்லை என்பதற்காகச் சுருக்கிக்கொள்கிறேன். நமது மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் மற்ற அமைச்சர்கள் எல்லோரும் இப்போது அவை முடிந்தவுடனே சட்ட மன்ற விடுதிக்குப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஸ்பீக்கர் இருக்கக்கூடிய இடத்தின் சுற்றுப்புறம், மற்றும் சட்டமன்ற விடுதியின் சுற்றுப்புறங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்க்க வேண்டும். பாதை எல்லாம் குப்பையாக இருக்கின்றது. நமது சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கியிருக்கக்கூடிய அந்த விடுதியைச் சுற்றிலும் எங்கு பார்த்தாலும், சாம்பல், இலைகள் என்று கிடக்கின்றன. அங்கு சுத்தமே இல்லை. அங்கு எப்படி இருக்கின்றது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இதைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நாட்டையே எப்படியெல்லாம் சுத்தப்படுத்துவது, எந்த இடம் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் இங்கு பேசுகிறோம். சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் விடுதி எப்படி இருக்கிறது என்று முதலில் பார்க்க வேண்டும். நமது மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஐரோப்பா கண்ட மெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்தவர். சட்ட மன்றங்கள் கேரளாவிலே, கர்நாடகத்திலே, மகாராஷ்டிராவிலே போய்ப் பார்த்தால், எவ்வளவு அழகாக அமைந்திருக்கின்றன; இதையெல்லம்பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். நேற்றுக் கூட விடுதிப் பகுதிகளைப் பார்த்தேன். சட்ட மன்ற விடுதிக்குப் பின்னாலே விளக்கில்லாமல் இரவு நேரத்திலே அண்ணா சாலையிலிருந்து நடந்து வந்திருக்கிறேன். கூடுமான வரையில் நடந்துவர முடியாத அளவுக்கு இருள் சூழ்ந்திருக்கின்றது. ஆகவே நடந்து வருகிறபோது, 8 1/2 அல்லது 9 மணி அளவிலேயே லைட் இல்லாமல் வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாம் பெரிய வளர்ச்சித் திட்டங்களை எல்லாம் தீட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் நாம் தங்கி

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

[1978 மார்ச் 2]

வாழ்வின்ற பகுதியிலே நமது திட்டம் நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கின்றது. நமது அமைச்சர்களும் அந்த வழியாக அடிக்கடி செல்கின்றார்கள். அந்தப் பகுதிகளே இப்படி இருந்தால், மாநிலம் முழுவதும் எப்படி இருக்கும் என்பதை அரசு எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். ஒரு பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பார்கள். முதல் சோறே இப்படி இருக்கின்றது. மற்ற இடங்கள் எப்படி இருக்கும் என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். நமது நிதிநிலை அறிக்கையிலே அவர்கள் மாநில மத்திய உறவுபற்றிக் குறைப்பிட்டதாகச் சொன்னார்கள். மத்திய மாநில உறவைச் சீரமைப்பதற்கும் நமது நியாயமான உரிமைகளைப் பெறுவதற்கும் நாம் அழுத்தந்திருத்தமாக மத்திய அரசிடம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். நமது முதலமைச்சர் அவர்களும், மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களும் இந்த மாதிரி சபையும் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பாதையில் நின்று இந்த உரிமைக் குரலைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்தியாவிலேயே நீங்கள்தான் தலைமை ஸ்தானத்தில் இருப்பவர்களாக, தலைமை தாங்குபவர்களாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, தாழ்ந்துவிடக்கூடாது என்று எங்கள் கட்சி சார்பிலே சொல்லிக்கொள்கிறேன். நீங்கள் எடுக்கின்ற எந்த முயற்சிக்கும் எங்களுடைய உறுதுணை உண்டு என்பதைச் சொல்லி அமைக்கிறேன், வணக்கம்.

மாற்றுத் தலைவர் (திருமதி சத்தியவாணிமுத்து): அவை மீண்டும் பிற்பகல் 4 மணிக்குக் கூடும். அதுவரையில் அவை ஒத்திவைக்கப்படுகிறது.

(பிற்பகல் 1-50)

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 4-00)

(அவை பிற்பகல் 4 மணியளவில் மீண்டும் கூடியது.)

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

5. 1978-79 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கை மீது பொது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகன்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, 1978-79 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை நான் இங்கே தாக்கல் செய்து, அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேலவை உறுப்பினர்கள் தங்களது மேலான கருத்துக்களை வெளியிட்டிருப்பதை நீங்களும் கேட்டிருக்கிறீர்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் நானும் அந்தப் பேச்சுக்களை கேட்கின்ற வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். இரண்டு அவைகளும் ஒன்றுக்கொன்று ஒரு மணி நேர இடைவெளியில், ஒரே நேரத்தில் நடைபெறுகிற காரணத்தாலே, இங்கு

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கி. மனோகாரன்]

நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நிதிநிலை அறிக்கை பற்றிய விவாதங்களை, அனைவருடைய பேச்சுக்களைக் கேட்கின்ற வாய்ப்பை நான் பெருமல் போனேன். அதற்காக மிகவும் வருந்துகிறேன். வேறு வழியில்லாத நிலைமை காரணமாக, அந்தச் சூழ்நிலை எற்பட்டுவிட்டதென்பதை எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் இன்றைக்குக் காலைமேல் சுட்டிக் காட்டினார்கள். இருந்தாலும் நான் இங்கே இல்லையே தவிர, இங்கே உறுப்பினர்கள் என்னென்ன கருத்துக்களைச் சொன்னார்களோ, அந்தக் கருத்துக்களை எல்லாம் நமது மேலவை முன்னவரவர்தரும், மேலவையில் செயலாளராகப் பணியாற்றுகிறவர்களும் திரட்டி, எனக்கு வழங்கினார்கள். அந்த அடிப்படையிலே எனது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அந்தக் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கு முன்பு, நான் எனது பேச்சைப் போவையிலே தொடங்கும்போது, நிதிநிலை அறிக்கையின் கடைசிப் பக்கத்தோடு தொடங்கினேன் என்பதைக் குறிப்பிட்டு விரும்புகிறேன். அந்தப் பகுதியை இங்கே படித்துக் காட்ட நான் விரும்புகிறேன்.

“தலைவரவர்களே, மன நிறைவோடு இந்த நிதி நிலை அறிக்கையை அவையின் முன் வைக்கிறேன். அமரர் அண்ணாவின் ஆசைக் கனவுகளுக்குப் படிப்படியாக வடிவம் சமைத்திடும் முயற்சிகளில் இது ஒன்று எனக் கூறிக் கொள்வதில் பெருமதம் அடைகின்றேன். எல்லாம் இதிலே அடங்கியிருக்கிறது எனக்கறி என்னை ஏமாற்றிக் கொள்ள விரும்பவில்லை; சென்றடைய விரும்பும் இலட்சிய முகட்டின் தோற்றம் கண்ணெதிரே தெரிகிறது. வயற்காடுகளில், தொழிற்சாலைகளில், மலைப் பகுதிகளில், கடலோரப் பகுதிகளில், பின் தங்கிய இடங்களில் தங்குவது வியர்வையைச் சிந்தி, பிறருக்காக காலாகாலம் உழைத்து, தங்களை உருக்குலைத்துக் கொண்டு, மற்றையோர்களை உருவாக்கி வாழ வைக்கும் அந்த நடமாடும் தெய்வங்களின் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சியை, மன மகிழ்ச்சியை, நிறைவை, நம்பிக்கையை ஏற்படுத்திட அரசு மேற்கொள்ளும் பல முயற்சிகளின் ஒரு கூறுதான் இந்த நிதிநிலை அறிக்கை” என்று குறிப்பிட்டேன். இங்கே பேசுகிறபோது, நான் அதை மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இந்த நிதிநிலை அறிக்கைபற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்தவர்களிலே சிலர் இதிலே என்ன இருக்கிறது என்று கேட்டவர்கள் உண்டு; இதிலே ஒன்றுமில்லை என்று சொன்னவர்கள் உண்டு; இதிலே புதுமையில்லை, புரட்சியில்லை என்று புகன்றவர்கள் உண்டு; இது ஒரு பட்ஜெட்டா என்று கேட்டவர்கள் உண்டு; இதுதான் அரசாங்கத்தின் கொள்கை அறிவிப்பா என்று குழறியவர்கள் உண்டு; தாங்கள் இருந்திருந்தால், இதைவிட ஒரு படி மேலே போவோமென்று சொல்ல முயற்சித்தவர்கள் உண்டு. நான் ஒன்றைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். என்னால் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கிற இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் வாண வேடிக்கையில்கூட, ஒத்துக்கொள்கிறேன்;

[திரு. கி. மனோகான்]

[1978 மார்ச் 2]

வான வில்லின் வண்ண ஜாலங்கள் இல்லை, மறுக்கவில்லை. ஆனால் நம்பிக்கை ஊட்டுகிற நட்சத்திரமாக, சமுதாயத்திலே ஒரு சந்தடியற்ற பெரிய புரட்சியை உண்டாக்குகிற அளவுக்கு நிதிநிலை அறிக்கை அமைந்திருக்கிறதென்பதில் ஐயமில்லை என்று கூறிக்கொள்வதில் பெருமதிம் அடைகிறேன், மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் என்று அவை அடக்கத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் ஒருசில குறிப்பிட்ட வரி விதிப்பு முறைகளை நீங்கள் அறிவீர்கள். அதிலே ஒன்று, மோட்டார் வாகனங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட வரி, அதைப்பற்றிப் பேசும் போது, சில கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டன. இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் நான் சொல்வதற்கு முன்னால், நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர்களைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிதிநிலை அறிக்கையைப் படிக்கிறபோது, ஒரு பக்கத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லும் பக்குவம் வராமல், அனைத்துப் பக்கங்களையும் படித்துப் பார்த்த பிறகு, தங்களுடைய மேலான கருத்துக்களை வெளியிடுவது நியாயமாக இருக்குமென்ற எனது உணர்வை அவையின் முன்வைக்க விரும்புகிறேன். இந்த பட்ஜெட்டிற்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகை எவ்வளவு; அதிலே எவ்வளவு துண்டு விழுகிறது என்பதுபற்றி உறுப்பினர்களெல்லாம் சொன்னார்கள். இதில் விழுகின்ற துண்டுத் தொகை ஏறத்தாழ 34 கோடி இருக்குமென்றும், போடப் பட்டிருக்கிற வரி விகிதங்கள் மூலம் ஏறத்தாழ 9.5 கோடி ரூபாய் கிடைக்க வாய்ப்பு இருக்குமென்றும், அதன் மூலம் ரூ. 24 கோடிக்குப் பக்கத்தில் பட்ஜெட் துண்டு விழுந்திருக்கிறதென்றும் இங்கே உள்ள உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும் எடுத்துச் சொன்னால், பேசியவர்களிலே சிலர், 9 1/2 கோடி ரூபாய் என்பது 20 கோடி ரூபாய்க்கு மேலே வந்தாலும் வருமென்று தெரிவித்தார்கள். எந்த அடிப்படையில் இதைத் தெரிவித்திருப்பார்கள் என்று கருதிப் பார்க்கிறேன். மிகத் தந்திரமாக இந்த பட்ஜெட்டில் வரிகளைப் போட்டு, அதன் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய தொகை ரூ. 9 1/2 கோடி என்று சொல்லிவிட்டு, 20 கோடி ரூபாய்க்கு இதன் மூலம் வசூல் செய்ய இருக்கிறார்களென்று அவர்கள் தெரிவித்தது உண்மையானால், எங்களது ராஜதந்திரத்தைப் பாராட்டியதற்காக நான் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

(பிற்பகல் 4-10.)

அவ்வளவு தொகை வருமானால், அது எவ்வளவு உதவிகரமாக இருக்குமென்று அவர்கள் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டுமென்று நான் இந்த நல்ல சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கி. மனோகரன்]

நமக்கு நிதிப் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. அந்தப் பற்றாக்குறை இருக்கிறது என்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் எனக்கு ஒன்று மட்டும் புரியவில்லை. இங்கேயிருக்கிற பெரிய, பொறுப்புணர்ச்சியுள்ள, படிப்புள்ள, விவரம் தெரிந்த, அனுபவத்தில் முதிர்ச்சி பெற்ற பெரியவர்கள் எனக்கு வழிகாட்டியாகவும், துணையாகவும்- guide philosopher and friend ஆக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வரி விதித்திருக்கிறார்களே என்று ஒரு பக்கம் சகதி வாரியைக்கிறார்கள்; எப்படி துண்டு விழுவதைச் சரிக் கட்டப் போகிறார்கள் என்று ஒரு பக்கம் வேதனையோடு சங்கடப்படுகிறார்கள். வரி விதிக்கக் கூடாது என்று ஒரு பக்கத்திலே சொல்லிவிட்டு, இந்தத் திட்டங்களுக்கு ஒதுக்கியிருக்கிற பணம் போதுமா என்று கேட்கும்போது, இன்னின்ன பொருள்களுக்கு வரி போடுங்கள், அப்படி வரி போட்டால் இவ்வளவு பணம் கிடைக்கும் என்று வழிகாட்டி உதவுவதற்கும், சொல்வதற்கும் இங்கு யாரும் தயாராக இல்லை. “நீ நிதியமைச்சராக இருக்கும்போது, நான் ஏன் யோசனையைக் கூற வேண்டும்?” என்று சொல்லக் கூடும். என்னை நிதியமைச்சராகப் பிரித்துப் பார்க்காமல், மொத்தத் தமிழகத்தைக் கட்டிக் காத்து வருகிற அரசின் ஒரு அங்கம் என்ற முறையிலே அதிலே உங்களுக்கும் பங்கு உண்டு என்ற அடிப்படையில் நீங்கள் எல்லாம் ஒத்துழைக்கலாம். எந்தெந்த இனங்களில் வரி போடலாம் என்று தெரிவித்திருப்பார்களேயானால், நான் அவர்களுக்கு நன்றியுள்ளவனாக இருப்பேன்.

அதற்கு மாறாக வரி போடப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டு, “சோப்புக்கு வரியா? பிறகு மசலுக்கு வரியா?” என்று இப்படியெல்லாம் அடுக்கடுக்காகக் கேட்டுக்கொண்டு போய் எனது அருமை நண்பர் திரு தாமோதரன் அவர்கள் பேசும்போது, “சென்ற முறை சமர்ப்பித்த பட்ஜெட்டில் பெர்ஃபியூ முக்கு வரி போட்டார், இந்த முறை சோப்புக்கு வரி போட்டிருக்கிறார். அவர் கொஞ்சம் ‘நீட்’டாக வருபவர்தானே; இப்படியெல்லாம் எப்படி வரி போட்டார்?” என்று வேடிக்கையாகக் கூடச் சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டேன். என்னை உணர்ந்ததற்காக அவருக்கு மிகவும் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர் என்னை அந்த அளவுக்குக் கூர்ந்து கவனித்திருக்கிறார் என்று தெரிந்துகொள்ள நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இங்கே போடப்பட்ட வரிகளைப்பற்றிக் கொஞ்சம் என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மோட்டார் வாகனங்களுக்கு வரி போடப்பட்டிருக்கிறது. அது பெருமளவுக்கு ஏழைகளைப் பாதிக்குமென்று இங்கே கூறப்பட்டது. அப்படி மோட்டார் வாகனங்களுக்குப் போடப்பட்ட வரியின் மூலம் எந்த அளவுக்கு அதிகப்படியாக ஆகும் என்று நான் பணிவன்போடு

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1978 மார்ச் 2]

தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தரப்பட்டிருக்கிற புள்ளிவிவரத்தின்படி சொல்லுகிறேன், 3.2 பைசா per kilometre per seat என்ற நிலைமையில் இந்த வரி போட்டால், அதன் மூலம் ஒரு கிலோமீட்டருக்கு அதிகமாகத்தர வேண்டிய வரி 0.08 பைசாதான் என்பதை தயவு செய்து மறந்துவிட வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இது ஒரு பெரிய அளவுக்குப் போடப்பட்ட வரியென்று கருதுவார்களேயானால், இந்த அரசின் சார்பாகவும், முதல்வர் அவர்கள் சார்பாகவும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் அதைத்தான் குறிப்பிட்டார்கள்—அப்படிப்பட்ட வண்டிகளை ஓட்டுபவர்கள் கட்டணத்தை உயர்த்துவார்களானால், அதை இந்த சர்க்கார் தடுத்து நிறுத்தும் என்ற உறுதியை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே வழங்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் கட்டணத்தை உயர்த்துவதை ஒருபோதும் அனுமதிக்க மாட்டோம்.

இரண்டாவது, “டிசலுக்கு இரண்டு பைசா ஏற்றியிருக்கிறார்களே, சோப்புக்கு 5½ சதவீதத்திலிருந்து 6 சதவீதமாக ஏற்றிவிட்டார்களே, இது என்ன நியாயம்?” என்று திரு. தாமோதரன் அவர்கள் கேட்டார்கள். நான் திரு. தாமோதரன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன், மிகவும் மதிக்கின்ற தலைசிறந்த பாராளுமன்றவாதியாக அவரைக் கருதுகிறேன். அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்; ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள ஒரு மனிதன் சராசரி இரண்டு முறை குளித்தால் அவனுக்கு ஆகக் கூடிய சோப் ஒரு கேக்தான். ஒரு ஸ்டாண்டர்ட் குடும்பத்தில் 5 பேர் இருப்பார்களேயானால் அவர்களுக்குத் தேவைப்படுகிற 5 கேக்குகளை வாங்குகிறபோது, ஒரு சோப்புக்கட்டி இரண்டு ரூபாயானால், 5 கட்டிக்குப் பத்து ரூபாய் ஆகும். தற்போது போடப்பட்டிருக்கிற வரியின் காரணமாக அவர்கள் அதிகமாகத் தர வேண்டியது 5 பைசாதான் என்பதைப் புள்ளிவிவரத்தின்படி சொல்லுகிறேன். இதை மறந்துவிட்டு, இது ஒரு பெரிய வரி என்று நினைப்பார்களானால், எப்படித்தான் ஆட்சி நடத்தச் சொல்லுகிறார்கள் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் போன்றவர்கள் தயவு செய்து சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அதற்குப் பிறகு, “சிமென்ட், வண்ணப் பூச்சுக்கள், வண்ணக் கலவைகள், ஓட்டுப் பலகைகள், கண்ணாடிச் சாமான்கள் ஆகியவற்றின் மீது விதிக்கப்படும் விற்பனை வரியை 8 சதவீதத்திலிருந்து பத்து சதவீதமாக அதிகப்படுத்தியிருப்பதால், அதன் மூலம் கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் காஸ்ட் (Construction cost) உயருகிறது.”

அதனால் பில்டிங் ஆக்டிவிட்டிஸ் (building activities) பெருமளவுக்குப் பாதிக்கப்படக் கூடும். மேலும் அதன் மூலம் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எழக் கூடும்” என்றும் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கன்ஸ்ட்ரக்ஷன்

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கி. மனோகரன்]

காஸ்டை நான் பார்த்துவிட்டேன். இதன் மூலம் பெரிய அளவுக்குப் பாதிப்பு இல்லையென்பதை மிகப் பணிவோடு நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இதன் மூலம் ஏற்படுகிற கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் காஸ்ட் 0.31 சதவீதம்தான் வருகிறது. உதாரணத்திற்குச் சொல்லுகிறேன், ஒரு இலட்ச ரூபாய்க்கு ஒரு மணிதன் வீடு கட்ட ஆரம்பித்தால், இந்த வரியின் மூலம் அவன் மேலும் அதிகமாகச் செலவழிக்க வேண்டியது, வரியாக ரூ. 310 மட்டும் என்பதை நான் அவை அடக்கத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இது ஒரு பெரிய வரியா என்பதைக் கேட்டறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மற்றவர்கள் இன்னொன்றையும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அக்ரிகல்கால் இன்கம் டாக்ஸ் (Agricultural Income-tax) பெரும் பணக்காரர்களுக்கு உதவியாக இருக்குமென்று சொன்னார்கள். அவர்கள் எந்த அடிப்படையிலே சொன்னார்கள் என்பதை என்னால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. போடப் பட்டிருக்கிற கணக்குகளைப் பார்ப்பார்களேயானால், அதிலே கொஞ்ச நில்லை வைத்திருப்பவர்களுக்கு எவ்வளவு போட்டிருக்கிறோம், அவர்களது சிவங்கை எந்த அளவுக்கு ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கிறோம், முறைப்படுத்தியிருக்கிறோம் என்பதைப் பார்த்த பிறகும், இது பெரும் பணக்காரர்களுக்குப் பலன் உள்ளதாக இருக்குமென்று சொல்ல முடியுமா என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ரூபாய் எழுபதாயிரத்திலிருந்து ஒரு இலட்சம் ரூபாய் வரை வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு 60 சதவீதம் என்று நாங்கள் வரி விதித்திருக்கிறோம். அது எந்த அளவுக்கு பணக்காரர்களைப் பாதிக்கும் என்பதை அருள் கூர்ந்து மான்முமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதற்குப் பிறகு இங்கே அருமை நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் இன்னொன்றையும் சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தி பெருமதிப்பிற்குரிய திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன கருத்து, “பைனான்ஸ் கமிஷனை நீங்கள் சந்தித்தீர்கள். அந்தக் கமிஷனுக்கு ஒரு ரிப்போர்ட்டை நீங்கள் தந்திருக்கிறீர்கள். அந்த ரிப்போர்ட்டை நீங்கள் அவையின்முன் வைக்கவேண்டும்” என்பது. இதை திரு. தாமோதரன் அவர்கள் கேட்டதாக நான் பத்திரிகையிலே பார்த்தேன். நான் அவருக்குப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன், பைனான்ஸ் கமிஷன் தனது வேலையை இன்னும் முடிக்கவில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால், கர்நாடகாவுக்கும் போகவில்லை, ஆந்திராவுக்கும் போகவில்லை. இன்னும் பல மாநிலங்களுக்குச் செல்லவில்லை. பல மாநிலங்களின் பொருளாதார அமைப்பில் இருக்கிற நிலைமைகளில் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்பது நமக்கெல்லாம் தெரியும். ஆகவே இப்போதே அந்த ரிப்போர்ட்டை

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1978 மார்ச் 2]

அவையின் முன்னே வைப்பதன் மூலம், அவை மற்ற மாநிலங்களுக்குத் தெரியுமானால், அதன் மூலம் ஏற்படக் கூடிய சூழ்நிலையைத் தவிர்ப்பதற்காகத் தான் அந்த ரிப்போர்ட்டை இங்கே வைக்கவில்லை. பைனான்ஸ் கமிஷன் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் சென்று மொத்த அறிக்கையைத் தந்ததற்குப் பிறகு, அதோடு நாம் கொடுத்த மெமோராண்டத்தையும் சேர்த்து இந்த அவையிலே வைக்க இந்த அரசு தயாராக இருக்கிறது என்று சொன்னால் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் திருப்தி அடைவார்கள் என்று நம்புகிறேன். இதையேதான் மதிப்பிற்குரிய திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும் கேட்டதாகக் கருதுகிறேன். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுக்கும் நான் இந்தக் கருத்தையே தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அதற்குப் பிறகு மற்ற உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்ட நிலைமைகளை இங்கே விளக்கியாக வேண்டும். “சாதனை எங்கே? 7 மாதங்களுக்கான சாதனைகள் எங்கே? ஓராண்டுக்கான சாதனைகள் எங்கே?” என்று ஏழாண்டுகளுக்கு மேலாக ஆண்டவர்கள் கேட்கிறார்கள் நம்மைப் பார்த்து. அப்படிக்கேட்கக் கூடாது என்று நான் வாதிடவில்லை. அவர்கள் ஏழாண்டுகளில் சாதித்த சாதனைகளை இந்த ஏழு மாதத்திற்குள் சாதிக்க வேண்டுமென்று எங்களிடம் எதிர்பார்ப்பார்களேயானால், அது எங்கள் திறமைக்கு அவர்கள் தருகிற அத்தாட்சிப் பத்திரமாக விளங்குகிறது என்பதாக நாங்கள் எண்ணுகிறோம். அப்படியில்லாமல் நாங்கள் சாதனைகளைச் செய்யவில்லை என்று எங்கள் மீது குற்றச்சாட்டு சுமத்தினால், அது சரியாக இருக்குமா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இருந்தாலும் சிலவற்றைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். முதன் முதலாக ‘Opening of fair price shops in all revenue villages’ பெருமளவுக்குக் கவர் (cover) செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

With regard to tank modernisation scheme, we shall cover all tanks having an ayacut of 500 acres and above. This will result in substantial increase in agricultural output.

(பிற்பகல் 4-20)

அதற்குப் பிறகு தூத்துக்குடி புராஜெக்ட் எக்ஸ்பென்ஷன் (Tuticorin Project expansion) அதற்கு ரூபாய் 56.04 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்பது தெரியும். ஏழு டிஸ்ட்ரிக்ட் செண்டர்கள் கிராமத் தொழில்களை விரிவு செய்வதற்காக அமைத்திருக்கிறோம். அந்தக் கிராமத் தொழில்களில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு யோசனை சொல்லவும் என்னென்ன தொழிலை

1978 மார்ச் 2] [திரு. கி. மனோகான்]

அவர்கள் செய்யலாம் என்பதற்கான அறிவுரை கூறவும் அப்படிப்பட்ட சென்டர் களை அமைப்பது நல்லது. அதை இந்த அரசு பெருமையோடு இந்த பட்ஜெட்டில் கொண்டு வந்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். இது நடைமுறைக்கு சாத்தியமானதா என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். அவர்களுக்குச் சொல்கிறேன், கொஞ்சம் அமைதியாக பொறுமையாக ஐந்தாண்டு காலம் எங்களை விடுங்கள். அதற்குப் பிறகு உங்களுக்குத் தெரியும். நீங்கள் இப்படிச் சின்னஞ்சிறு தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கிறீர்களே, பல கிராமங்களை Integrated villages என்று எடுத்து ஆரம்பிக்கிறீர்களே அந்தந்த இடத்திற்கு ஏற்ற முறையில் அவர்கள் உருவாக்குகிற பொருள்கள் விலை போக மார்க்கெட்டுக்கு எங்கே போவார்கள் என்று சிலர் கேள்வி எழுப்பினார்கள். அரசுத் தரப்பில் முதலமைச்சர் அவர்கள் மிக உற்சாகத்தோடு என்னைச் சொல்லச் சொன்னார்கள். இந்த சர்க்கார் எல்லாத் துறைகளிலும் Biggest consumer என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். எதை எடுத்துக் கொண்டாலும், குண்டுசி முதல் மோட்டார் வரையில் கொள்முதல் செய்கிற Biggest consumer ஆக இந்த சர்க்கார் இருக்கும். இதில் நாங்கள் எடுத்திருக்கிற முடிவுப்படி, இப்படிப்பட்ட சின்னச் சின்ன தொழிற்சாலைகளிலிருந்து வருகிற பொருள்கள் அரசாங்க அலுவலகத்திற்கு என்று அத்தனையையும் அரசாங்கமே வாங்கிக் கொள்ளும் என்ற உறுதியை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே உற்பத்தி செய்கிற பொருள்கள் தேங்கிவிடுமே, மார்க்கெட் இல்லாமல் மாய்ந்து போகும் என்ற மாயை யாருக்கும் வேண்டியதில்லை, அச்சம் யாருக்கும் தேவையில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பிறகு மினி ஹெல்த் சென்டர் ஆரம்பிப்பது என்ற முயற்சியில் அடுத்த ஆண்டு முடியும் கட்டத்தில் 104 மினி ஹெல்த் சென்டர்கள் உருவாக்கப்பட்டுவிடும் என்ற நல்ல செய்தியை இந்தச் சபையில் வைப்பதற்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் குடிநீர் வசதிக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை 1978-79 ஆம் ஆண்டுக்குள்ளாக பெருமளவுக்கு நிச்சயமாகச் செலவு செய்யப்பட்டு கிராமங்கள் Protected drinking water பெறுகிற வாய்ப்பை நிச்சயம் பெறும் என்ற உறுதியை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். விங்க் ரோடுகள் பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. Link roads to villages will be upgraded கிராவல் ரோடுகளாக அவற்றை ஆக்குவதற்குத் திட்டமிருக்கிறது. அதற்கான ஜி. ஓ. போட்டாகிவிட்டது. வேலை ஆரம்பிக்கிற அளவுக்கு வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தமிழ்நாடு கிராமப்புற வீட்டு வசதித் திட்டம் கிராமப்புறங்களில் 1975 ஆம் ஆண்டு வரையில் இருந்தது. மீண்டும் இந்த சர்க்கார் அதை எடுத்து, சென்ற பட்ஜெட்டில் ரூபாய் 2 கோடியும், இந்த பட்ஜெட்டில் வருகிற ஆண்டுக்கு ரூபாய் 3 கோடியும் தமிழ்நாடு கூட்டுறவு வீட்டு வசதிச் சங்கம் ஒதுக்கி வைக்கச் செய்துள்ளோம்.

[திரு. கி. மனோகாள்]

[1978 மார்ச் 2]

அதில் பெருமளவில் அரிஜனங்கள், கைத்தறியாளர்கள் வாய்ப்பைப் பெற இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர் நல அமைச்சர் இங்கே இருக்கிறார். subsidised housing for industrial workers என்ற அளவுக்கு முதன் முறையாக ஹவுசிங் போர்டு சார்பாக ரூபாய் 20 லட்சம் இதற்காக ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவற்றை நடத்தி வெற்றி காண்பதற்கான முயற்சியில் இந்த அரசு ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல், அரிஜனங்களுக்கு வீடு கட்டுகிற திட்டம் ஏற்கெனவே அமுலில் இல்லையா என்று கேட்கக் கூடும். இருந்தது. எனது எதிர்க் கட்சித் தலைவர் திரு. கருணாநிதி அவர்கள் காலத்தில் ஒரு லட்சம் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப் படும் என்று சொல்லிவிட்டு கடைசியில் ஆட்சியை விட்டு இறங்குகிற நேரத்தில் 30 ஆயிரம் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. குறை சொல்லவில்லை. அவர்களது லட்சிய முகட்டை எட்டிப் பிடிப்பதற்கு இந்த அரசு நிச்சயம் உழைக்கும் என்ற உறுதியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அரிஜனங்கள் வாழ்வு பெறவும் பொருளாதாரத் துறையில் நல்லதொரு நிலையைப் பெறுவதற்காகவும் கூட்டுறவு கமர்ஷியல் பாங்கு வழியாக ஏறத்தாழ ரூபாய் 1.5 கோடியிலிருந்து ரூபாய் 2 கோடி வரையில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. விதவைகளுக்கு இது வரையில் பென்ஷன் தொகை கொடுத்து வந்தோம். அதற்குரிய வயது 45 ஆக இருந்தது. இப்போது அது 40 ஆகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் அதன் மூலம் சர்க்காருக்கு ஏற்படுகிற இழப்பு ரூபாய் 12 லட்சம் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ரூபாய் 12 லட்சம் பெரிதல்ல. கண்ணீர் சிந்துகிற விதவையின் மனப்புண்டை ஆற்றுவதுதான் இந்த சர்க்காரின் லட்சியம் என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இதுவரை இல்லாத அளவுக்கு நாங்கள் ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அந்தத் திட்டத்தையெல்லாம் பாராட்டுகிற மன வளம் இல்லையே என்று எதிர்க் கட்சிகளைப் பொறுத்த வரையில், தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

There was no separate plan for the tribal population under the previous Government. There is a separate plan under the present government and a sum of Rs. 2 crores is proposed to be spent in the coming year for the benefit of tribals. அதற்குப் பிறகு கேட்பார்கள். போலீஸ் காரர்களுக்கு என்ன செய்தீர்கள் என்று கேட்கக்கூடும். சென்ற பட்ஜெட்டிலே ரூபாய் 38 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இப்போது ரூபாய் 90 லட்சம் என்ற அளவில் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது என்ற செய்தி மகிழ்ச்சியான செய்தியாக மற்றவர்களுக்குத் தெரியவில்லையா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

1978-மார்ச் 2]

[திரு. கி. மனோகரன்]

புதிய திட்டங்களை இந்த சர்க்கார் நாட்டுக்கு அளித்திருக்கிறது. உடல் வலிவுள்ள திடகாத்திரமான வாலிபர்களைப் பயன்படுத்தி பயிற்சி அளித்து இன்டியன் டிபென்ஸ் சர்வீசுக்கு அவர்களை அனுப்புவதன் மூலமாக ராணுவ வீரர்களாக ஆக்கி வேலையில்லாத தண்டாட்டத்தைப் போக்க ராணுவத்தில் நம்மவர்கள் அதிகமாகச் செல்கிற வாய்ப்பைப் பெருக்கி அவர்கள் பெறுகிற சம்பளத்தைக் கொண்டு அவர்கள் குடும்பத்தைப் பாதுகாக்கும் அளவுக்கு இந்த சர்க்கார் திட்டம் வைத்திருக்கிறது. இது திட்டம் இல்லை என்று யாராவது சொன்னால், திட்ட மாட்டேன். இப்படியும் சொல்கிறார்களே என்று மட்டும் நான் வருத்தப்பட்டுக்கொள்வேன். Recruitment of Scheduled Caste and Scheduled Tribe students at Officers' level in the Defence Services என்ற அளவில் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இதுவரையில் இந்த மாநிலத்தில் நடைபெறாத ஒன்று “Services Commission”

இதுவரையில் இது இல்லை. முதன் முறையாக இந்த அரசுதான் “Services Commission” ஐ அமைத்திருக்கிறது என்ற மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை பட்ஜெட்டில் படித்திருப்பீர்கள். ஏற்கெனவே இரண்டு சம்பளக் கமிஷன்கள் அமைக்கப்பட்டன. முதல் கமிஷன் இம்ப்ளிமெண்டேஷனுக்கு எடுத்துக் கொண்ட மாதங்கள் 16. பிறகு அமைக்கப்பட்ட சம்பளக் கமிஷன் எடுத்துக் கொண்ட மாதங்கள் 13. இன்றைக்கு நாங்கள் அமைத்த சம்பளக் கமிஷன் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற மாதங்கள் 8. இதைவிட புரட்சிகரமான ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சம்பளக் கமிஷன் ரிபோர்ட் தருவதற்கு முன்பாகவே ஏப்ரல் 1ஆம் தேதி முதல் ரெட்ராஸ்பெக்டிவ் ஆக பணத்தைப் பெறுகிறார்கள் என்று அறிவித்த முதல் புரட்சிகரமான அரசு புரட்சித் தலைவரின் தலைமையில் இயங்குகிற இந்த அரசு என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இங்கே பலர் பல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். அவர்கள் பேசிய கருத்துக்களுக்கு ஒவ்வொன்றாக வருகிறேன். நாங்கள் போட்ட திட்டத்தைத் தானே நீங்கள் தொடர்ந்து செய்கிறீர்கள், இது ஒரு அதிகசியமா என்று கேட்டார்கள். வெள்ளைக்காரன் கூடச் சொன்னான், ‘அடிமைப்பட்டு பொருளாதாரத்தின் அடித்தளத்தில் கிடந்தீர்களே, உங்களை கைதூக்கி விட்டு இந்த பாரதத்தை சொர்க்க பூமியாக ஆக்கியவர்களே நாங்கள்தான். ரயில் பாதையைப் போட்டோம், கட்டிடங்கள் கட்டினோம். எலக்டிரிக் விளக்கு கொண்டு வந்தோம், கம்பங்கள் நட்டோம்’ என்று சொல்லிவிட்டு ‘நாங்கள்தானே இந்த நாட்டை ஆள வேண்டும்’ என்று கேட்டார்கள். அவர்கள் போட்ட இன்ஃப்ராஸ்ட்ரக்சர் (infrastructure) ஒழுங்காக இருக்கிறது. பெருமளவில் இந்தியாவில் ரயில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற பாதைகளில் சில இடங்களில்தான் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர, வெள்ளைக்காரன்

[திரு. கி. மனோகான்]

[1978 மார்ச் 2]

காலத்தில் போடப்பட்டவைதான் அத்தனையும். ஏராளமான மாற்றங்கள் தேவை என்பதை மறுக்கவில்லை. Infrastructure அமைத்துத் தந்த காரணத்தாலேயே அடிமைப் பிடிப்பிலேயிருந்து விடுபடாமல் அடிமையாக வாழ முடியாது என்று பேசிய தலைவர்கள் விலங்கொடிக்கும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு வெள்ளைக்காரனை வெளியே அனுப்பிய பிறகு, காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது.

(பிற்பகல் 4-30)

காங்கிரஸ் கட்சி ஆண்டது, தமிழகத்திலும் காங்கிரஸ் கட்சி ஆண்டது. தமிழகத்திலே காங்கிரஸ் கட்சி ஆண்டபோது எதையும் செய்யவில்லை என்று சொல்லும் பேதமைப் புத்தி எனக்கில்லை. அவர்கள் பல காரியங்களைச் செய்தார்கள். காமராஜர் காலத்தில் பல காரியங்கள் நடைபெற்றன. திரு. ஆர். வெங்கட்ராமன் அவர்கள் தொழில் அமைச்சராக இருந்தபோது, சென்னை மாநகரத்தை, எனது தமிழகத்தை ஒரு தொழிற்புரியாக மாற்றிய பெருமை அவருக்குண்டு என்பதை நான் மனநிறைவோடு இந்த அவையிலே ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன்.

1967-க்குப் பிறகு அவர்களுடைய நடவடிக்கைகள் காரணமாக அவர்களுடைய ஆட்சியை மக்கள் வேண்டாம் என்று சொல்லியதற்குப் பிறகு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியை அமைக்கட்டும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தலைமையில் ஆட்சியை அமைக்கட்டும் என்று மக்கள் தீர்ப்பு வழங்கிய பிறகு, அண்ணா அவர்களிலே ஆரம்பிக்கப்பட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பார்த்து, இதே காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் சொன்னார்கள். “எங்கள் தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் போட்ட திட்டத்தைத்தானே நீங்கள் செயல்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இதிலே என்ன புதுமை இருக்கிறது? என்ன புரட்சி இருக்கிறது?” என்று கேட்டார்கள். அதையேதான் இப்போது நீங்களும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். “எங்களுடைய திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் திரு. கருணாநிதி அவர்கள் போட்ட திட்டங்களைத் தானே நீங்கள் தொடர்ந்து நடத்துகிறீர்கள்” என்று. நான் சொல்லுகிறேன், இவைகளெல்லாம் ஒரு continuous process தவிர, திடீரென்று ஒரு பட்ஜெட் மூலம் ஒரு புரட்சியை உருவாக்க முடியும் என்றால், திரு. கருணாநிதி ஒரு புரட்சியைத் தமிழகத்தில் உருவாக்கி, எந்த சர்க்காரையும் எதிர்பார்க்காமல் இந்த நாட்டை ஒரு காமதேலுவாக மாற்றியிருக்க முடியும். எனவேதான் நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்; நம்முடைய அணுகுமுறை ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும். அணுகு முறை, அணுகு முறை என்று பல முறை இங்கே சொல்லப்பட்டது. இங்கே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற பிறகு,

1978 மார்ச் 2]

திரு. கி. மனோகரன்]

எத்தனை போராட்டங்கள் நடைபெற்றன? எவ்வளவு கதவடைப்புகள்? எவ்வளவு லாக் அவுட்டுகள்? எவ்வளவு அடிதடிகள் நடைபெற்றன? இத்தனை போராட்டங்களிலும் நமது முதலமைச்சர் அவர்களின் அணுகுமுறையைப் பாராட்டாதவர்கள் தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலேயே இல்லை என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு நமது முதலமைச்சர் அவர்களின் அணுகுமுறை இருந்தது. இரும்புக் காதால் அடக்குவேன் என்று ஒரு சந்தர்ப்பத்திலாவது நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் பேசியதில்லை. அதற்கு மாறாக, அவர் பேசிய ஒவ்வொரு நேரத்திலும் அன்பாலே அரவணைத்து அவர்களோடு உட்கார்ந்து பேசி, அவர்களின் மனக் கபாடங்களைத் திறப்பதின் மூலம் கருத்துக்களைப் பிரயாணம் செய்ய அனுமதிப்பதின் மூலம் பிரச்சினைகளுக்குப் பரிசாரம் காண முடியும் என்று செயல்பட்டாரே தவிர, தடி எடுப்பேன், அடிப்பேன், சுடுவேன் என்று சொல்லாத ஒரு முதலமைச்சரை இந்த நாடு பெற்றிருப்பது நமக்கெல்லாம் பெருமை தேடித் தரக்கூடிய விஷயம் என்பதை இந்த நேரத்திலே இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

வேறு ஒரு கருத்தும் பேசப்பட்டது. அதைப் பேசியவர்கள் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. தாமோதரன் அவர்களும், திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுமாவர். இதனால் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் எதையும் பேசவில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. அவர்களும் சில கருத்துக்களைப் பேசி, அதையெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர் ஒன்றைப் பற்றி மிக அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசியிருக்கிறார். நீங்கள் உரிமையைப் பெறுவதில் தயங்கக்கூடாது, உரத்த குரல் கொடுக்க வேண்டும், உறும வேண்டும், கர்ஜிக்க வேண்டும் என்று இந்த வார்த்தைகளில் சொல்லவில்லையே தவிர, அந்த உணர்வுகள் அப்படித்தான் இருந்தன என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்களைக் கேட்டுப் பெற்றாக வேண்டும். அவர்கள் வழங்குகிற முறையில், இருக்கிற அவல நிலையைப் போக்க வேண்டும் என்றும் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். நான் சொன்ன வார்த்தைகளில் அவர் சொல்லாவிட்டாலும், அவர் இந்த எண்ணங்களைத்தான் கூறியிருக்கிறார். இதற்காக நீங்கள் மத்திய அரசோடு போராடி, வாதிட்டு, உரத்த குரலில் பேச வேண்டுமென்றெல்லாம் சொல்லி, கடந்த 5, 6 பட்ஜெட்டுகளில் மத்திய சர்க்காரோடு நாம் எப்படிப்பட்ட அணுகுமுறையை வைத்திருக்கிறோம் என்றும் சொல்லி, பிறகு என்னுடைய பட்ஜெட்டில் நான் சமர்ப்பித்த பட்ஜெட்டில் திரு. செதல் வாட் அவர்களின் கருத்தை நான் ஆதாரமாகச் சொல்லியிருப்பதையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டி, அதிலே சிலவற்றைப் படிக்காமல் விட்டுவிட்டு, அந்த பட்ஜெட்டுகளில்தான் புரட்சி இருந்தது என்பதைப் போல பேசியிருக்கிறார். நான் எனது அருமை நண்பர் மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், மிகுந்த அவை அடக்கத்தோடு அதைத்

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1978 மார்ச் 2]

தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். எனக்கு உங்களை விட திரு. மொரார்ஜி தேசாயைத் தெரியும். இன்னும் சொல்லுகிறேன், திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களுக்கும் என்னைப் புரியும். அதைவிடச் சொல்லுகிறேன். யார் இந்த நாட்டின் முதலமைச்சர் என்பதையும் திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்கள் எடை போட்டு வைத்திருக்கிறார். விட்டுக் கொடுக்கிற மனப்பான்மை உள்ளவர் இந்த நாட்டின் முதலமைச்சரானாலும், உரிமைகளைப் பாதுகாத்து, காப்பாற்றி உரத்த குரல் கொடுப்பவர் என்ற மிக நல்ல பெயரைச் சம்பாதித்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் மும்மொழித் திட்டம் (Three language formula) என்று சொன்னபோது, இங்கே இருமொழித் திட்டம்தான் (Two language formula) என்று சொன்னவர் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் என்பதை தயவு செய்து நீங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது. நான் பத்திரிகையிலே பார்த்தேன். யாரோ பேசினார்களாம். “முதலமைச்சர் அங்கே போகிறார். நாங்களும் நீங்களும் ஒரே கொள்கை உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு, இங்கே வருகிறார்” என்று சொன்னார்களாம். நான் இந்த நேரத்தில் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். சில கொள்கைகளில் ஒன்றிப் போவதில் தவறில்லை. கிராமப் புறங்கள் முன்னேற வேண்டும் என்பதிலும், மினி ஹெல்த் சென்டர்ஸ் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டுமென்பதிலும் protected drinking water supply கொடுக்க வேண்டும் என்ற திட்டத்திலும் நாமெல்லாம் ஒன்றாக இருக்கிறோம் என்று சொல்லுவது என்பது என்ன மிகப் பெரிய பாப காரியா? அதே நேரத்தில் ஆங்கிலத்தை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் இந்த நாட்டை விட்டு அகற்ற உறுதுணையாக இருக்க மாட்டோம் என்றும், இருமொழிக் கொள்கை தான் எங்கள் திட்டம் என்றும், எங்களோடு கரெஸ்பாண்டென்ஸ் வைத்துக் கொள்ளும்போது ஆங்கிலத்தில்தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஆங்கிலத்தில் வைத்துக் கொள்ளாமல் இந்தியில் வைத்துக் கொள்வீர்களானால், அதை நாங்கள் ஏறிட்டும் பார்க்க மாட்டோம் என்றும் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியானதற்குப் பிறகும் இத்தகைய குறைகளைக் கூறுவதற்கு காரணம் என்ன? இதிலே என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்பதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்றையும் மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாடாளுமன்றத்தில் மாநில சபாட்சி கோரிக்கையின்பற்றி என்னைப்போல் பேசியவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள் என்று சொல்லும்போது, ஏதோ என்னைப்பற்றி நானே பறைசாற்றிக்கொள்கிறேன் என்று தயவு செய்து எண்ண வேண்டாம். டெல்லியில் உள்ளவர்கள் நமது உணர்வுகளைத் தெரிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும், நம் உணர்வு

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கி. மனோகான்]

கருத்து மதிப்புக் கொடுக்கக்கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவது தவறல்ல. நாம் அவர்களோடு இணைந்து, தோளோடு தோள் நின்று பணியாற்ற வேண்டும் என்று கூறுவதில் தவறில்லை. அப்படிக் கூறுகிற காரணத்தாலேயே நாம் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு விட்டோம். முன்னாலே நீட்டிய செக்கில் தொகையைக் குறிக்காமல் கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டதைப் போல், ஏதோ முறிச் சீட்டில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டதைப் போல் பேசுவது, மூலம் பூசுவது அரசியல் முதிர்ச்சியடைந்தவர்கள் செய்கிற காரியமல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் தெரிவித்துக் கொள்வேன், Centre-State Relations என்பது இதற்கு முன்பெல்லாம் ஒரு academic exercise ஆகத்தான் இருந்தது. 1967க்கு முன்பு Centre State Relations என்ற பேச்சே எழவில்லை. காரணம் எல்லா மாநிலங்களிலும் ஒரே கட்சி ஆட்சி முறை இருந்தது. மத்தியிலும் ஒரே கட்சி, மாநிலங்களிலும் ஒரே கட்சி. நான் குறை கூறிப் பேசுவதாகக் கருதக்கூடாது. பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் பிரதமராக இருந்தபோது, மாநிலத்தின் முதலமைச்சர்கள் அத்தனை பேரும் அவருக்கு முன்னால் சென்று தங்கள் எண்ணங்களை எடுத்து வைத்தபோது, பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் ஒரு முறை முறைத்துப் பார்த்தால், பிறகு வருகிறேன், வணக்கம் என்று வணக்கம் போட்டுவிட்டு வந்தவர்கள்தான். கடந்த காலங்களிலே அப்படிப்பட்டவர்கள் முதலமைச்சர்களாக இருந்தார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் இன்றைய தினம் நிலைமை மாறியிருக்கிறது. பல மாநிலங்களில் பல கட்சிகள் ஆட்சிப் பொறுப்பை மேற்கொண்டிருக்கின்றன. ஒரே கட்சி ஆட்சி முறை என்பது மாறியிருக்கிறது. 1967-க்கு முன்புவரை இருந்த நிலைமை என்ன? இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிற inter-State Council-Article 263 என்பதைப் பற்றிக் கல்தூரி மாணவர்கள் படித்திருக்கக்கூடுமே தவிர, பேராசிரியர்கள் கற்றுக் கொடுத்திருக்கலாமே தவிர, இதைப்பற்றி ரிசர்ச் ஸ்காலர்கள் எழுதி இருக்கக்கூடுமே தவிர 1967க்கு பிறகுதான் Article 263 என்ற ஒன்று இருக்கிறது என்றும் அது மாநிலங்களிடையில் ஏற்படும் விவகாரங்களைத் தீர்த்து வைக்கும் வகையில் குடியரசுத் தலைவர் தலையிடலாம் என்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டது என்ற உணர்வும் வந்தது. அது மட்டுமல்ல. இன்னொன்றையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் பெருமதிப்பிற்குரிய பிரதம அமைச்சர் நாடாளுமன்றத் தேர்தல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் இந்த நாட்டு மக்களிடத்திலே பேசிய பேச்சுக்கள் என் காதில்

[திரு. கி. மனோகாள்]

[1978 மார்ச் 2]

இன்னும் ரிங்காரமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர் சொன்னார், Central Government must be definitely strong என்று சொல்லிவிட்டு, அடுத்த வரிசில் சொல்லுகிறார் if the States are weak, the Centre can never be strong ஆக. மாநில அரசுகள் உறுதியான, பலமான அரசுகளாக இருந்தால்தான் மத்திய அரசு உறுதியாக இருக்க முடியும் என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். பாரதத்தின் பிரதமர் அந்தக் கருத்தை மறுதலிப்பார் என்று நான் நம்பவில்லை. மறுதலிக்கிற அளவுக்கு அவர் போவார் என்றும் நான் எதிர் பார்த்துக்கொண்டேன். ஆனால் சில பத்திரிகைகளில் வருகிற தகவல்களைப் பார்க்கிற போது, சங்கடமாக இருக்கிறது. நான் மேலே இருக்கிற சர்க்காரைக் குறை கூறுவதாக தயவு செய்து யாரும் கருதிவிடக்கூடாது. இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பத்திரிகையில் ஒரு தலையங்கம் வந்திருக்கிறது, —ஒரு எடிட்டோரியல் வந்திருக்கிறது. அதை, அவைத் தலைவர் அவர்களே, உங்களுடைய அனுமதியோடு இந்த அவையிலே படித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

லோக் சபையில் ஒரு விவாதத்தின்போது அங்கே ஸ்டேட் மினிஸ்டராக இருக்கிற திரு. தனிக்லால் மண்டல்—உள்ளதுறை மாநில அமைச்சரான அவர்— ஒரு ஸ்டேட்மெண்ட் வாசித்தார். அது Centre-State Relations பற்றியது. அதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது 'இப்போது அதைப்பற்றிய ரெவ்யூ தேவையில்லை, நாடு தழுவிய டிபேட் தேவையில்லை, அதுபற்றிய டயலாக் தேவையில்லை' என்ற அடிப்படையில் பேசினார். அதையொட்டி இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பத்திரிகை எழுதுகிறது.

"There is no ambiguity in Mr. Dhanik Lal Mandal's statement in the Lok Sabha on the question of Centre-State relations. But can it be taken as a definitive stand of the Janata Government? Doubts arise because of the spate of contradictory statements from the ruling leadership. At the first meeting of the Union and State Governments after the elections last year, Mr. Desai implicitly favoured greater federalism when he warned that a "strong Centre with weak States can lead to dictatorship". Then came the bombshell in Bangalore when the Prime Minister rejected not only the demand for greater State autonomy but even the need for a dialogue on the subject. A few days later, in Calcutta, Mr. Desai said he was not opposed to such a dialogue and would never countenance a strong Centre at the cost of the States. Similarly, the Janata Party President, Mr. Chandrasekhar reportedly described the demand for greater autonomy as politically motivated and said there was no question of reviewing Centre-State relations, only to contradict himself four days later by saying that the party was not opposed to giving more powers to the States and was "prepared for discussions on the matter."

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கி. மனோகரன்]

These contradictions notwithstanding, the categorical statement in Parliament by the Minister of State for Home presumably reflects the considered view of the Janata Government. In rejecting the suggestion for a debate on the question, and thereby the growing demand for a more federal polity, Mr. Mandal made two remarkable ~~party is committed, did not end with transfer of more powers to the~~ party is committed, did not end with transfer of more powers to the States. Nobody has argued otherwise. Greater autonomy to the States is in fact the first step towards greater decentralisation within the States. The second point is the reason given by him for not agreeing to a national debate—that the present time is not propitious for it. This raises the question, what must happen before the time becomes “propitious”? Quite apart from the Janata Party's own pronouncements on decentralisation of decision-making, etc., the fact is that one-third of the States are in favour of a review of Centre-State relations.

If the Union Government has strong reasons why the present dispensation should not be altered, is it not all the more necessary for it to participate in a national debate, if only to convince the States demanding a review? Postponing the dialogue for a hopefully more propitious point of time may well prove to be shortsighted and bring about precisely the kind of situation that the Centre wishes to avoid.”

(பிற்பகல் 4.40)

இதையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பத்திரிகை என்பதை நான் இங்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆக இன்றைக்கு இது ஒரு Live issue வாக, உயிருள்ள பிரச்சினையாக இருக்கிறது என்பதை அருள்கூர்ந்து எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, இந்த அரசின் சார்பாகவும், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சார்பாகவும் நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். நமது மாண்புமிகு பிரதமர் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட ஒரு டிபேட்டுக்கு ஆளாவதன் மூலம், அவர் இழப்பது எதுவுமே இல்லை. நாங்கள் எங்கள் மனதிலே இருக்கின்ற கருத்துக்களை எடுத்து வைக்கின்றோம். நீங்களும் இதயம் திறந்து பேசுங்கள். இருக்கின்ற வேறுபாடுகளை ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ளுங்கள். அதைச் செய்வதற்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பம் இன்றைக்கு நமது பிரதமர் திரு. மொரார்ஜி பாய் அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அந்தக் கனிவைச் செய்வதற்கு கனிவான உள்ளம் படைத்த பிரதமர் திரு. தேசாய் அவர்கள் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அண்மையிலே

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1973 மார்ச் 2]

பிரதமர் அவர்கள் பேசும்போது, ஒரு கருத்தைப் பேசியது, இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸில் வந்திருக்கிறது. நமது பிரதமர் அவர்கள் பேசும்போது சொன்னார், “National dialogue is no necessity. I am prepared to meet individuals. I can have a dialogue or taluk with individuals on Centre-State relations.”

என்று அந்த செண்டர் ஸ்டேட் ரிலேஷனைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

நான் நமது எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு மனப்பூர்வமாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சித்தாந்தங்களைத் தனி அமையிலே கொடுத்துவதால், அது கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீயாக மாறிவிட்ட பிறகு, அந்த சித்தாந்தங்களை குளிர் சாதனப் பெட்டியிலே அடைப்பது என்பது எவ்வளவு அறியாமை என்று நான் இங்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. இதற்கு 1/3 பங்கு பகுதியினர், மாநிலங்கள் எதிர்ப்பு ஆரம்பமாகி விட்டது. இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, இருக்கின்ற மற்ற அரசுகளையும் கூட்டி அவர்களே உரையாடுவார்களானால், நிச்சயமாக பல வேதனைகளைக் குறைக்கலாம், குறைகளை நீக்கலாம், சந்தேகங்களைப் போக்கிக்கொள்ளலாம். அப்படிச் செய்வார்களானால், மத்திய மாநிலங்களுக்கு இடையே நல்ல உறவுகளை உருவாக்க முடியும் என்பதை நமது பிரதமர் அவர்களுக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதற்குப் பிறகு, நான் இங்கே இன்னொரு கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அமைச்சர்கள் எல்லாம் அங்கே சென்று நிதி ஆதாரத்திற்காக வற்புறுத்திக் கேட்பீர்களா என்று நம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கேட்டார்கள். வற்புறுத்துகிறீர்களா என்று கேட்கின்றார்கள். ஏதோ நாங்கள் எல்லாம் வற்புறுத்தாமல் இருப்பது போலவும், அங்கே சென்று நாங்கள் பூனையாக இருப்பதுபோலவும், அவர்கள் புலிகளாகச் சிறுவது போலவும், அதைப் பார்த்துவிட்டு நாங்கள் அணைத்துக்கொண்டு வருவதாகவும் கருதிக்கொண்டு பேசுகிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. நான் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பத்திரிகையிலே கூட செய்திகள் வந்திருக்கின்றன.

இப்போது பைனான்ஸ் கமிஷன் தலைவராக ஷோலாட் என்பவர் இருக்கின்றார். “The State has forcefully Argued its case” என்று அவரே சொல்லியிருக்கிறார். நான் மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த பட்ஜெட்டைப் படித்த பிறகு, இப்படி ஒரு பட்ஜெட்டை இந்த அரசு தயாரித்திருக்கிறது, புரட்சிகரமான பட்ஜெட் என்று பாராட்டியிருக்கலாம். இந்த மாதிரி புரட்சிகரமான

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கி. மனோகரன்]

பட்ஜெட்டை இந்த அரசைத் தவிர வேறு அரசு தயாரிக்க முடியுமா என்று சொல்கின்ற அளவுக்கு இந்த நிதிநிலை அறிக்கை இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மதுவிலக்கு காரணமாக ஏற்படும் நிதி இழப்பை எப்படிச் சரிக் கட்டப் போகிறோம்? அதற்காகவாவது நிதி ஆதாரத்தைக் கேட்கக் கூடாதா என்று கேட்டார்கள், இங்கு இப்போது திரு. வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் இல்லை. அவர்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் யாராவது இருப்பார்களானால்... மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. டிமாண்டே அவர்கள் இருக்கிறார்கள். நான் அவர்கள் மூலமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாங்கள் மசலுக்கு 2 நயா பைசா வரி போட்டோம். அவர்கள் பெட்ரோல் விலை விட்டிருக்கு 11 பைசா ஏற்றியிருக்கிறார்கள். எலக்ட்ரிசிட்டி ஜெனரேஷனுக்கு வரி விதித்திருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக இந்த சர்க்காருக்கு ஏற்படுகின்ற இழப்பைக் கணக்கிட்டால், 16 கோடி ரூபாய். இதை நாம் எப்படி இழக்க முடியும்? அதைப் பற்றி நான் என்ன கருதுகிறேன்? எண்டையர் ஏரியாவை டீமார்கேட் செய்ய வேண்டும். இந்த இந்த ஏரியா இவர்களுக்குத்தான், அந்த அந்த ஏரியா அவர்களுக்குத் தான் என்று நிர்ணயிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை எல்லாம் வகுத்துக்கொள்வதற்கு நாம் மனம் விட்டுப் பேச வேண்டாமா? எந்த எந்தத் துறையில் நிதி ஆதாரத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளலாம் என்பதை விரிவான முறையிலே பேச வேண்டாமா? காலாகாலமாக நாம் அதற்காகப் பிச்சைப் பாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்ற துர்பாக்கியம் நமக்கு வேண்டும் என்று கருதுகிறார்களா? அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை அமைவது நல்லதா? இந்தியப் பேரரசு தன்னை தந்தை என்ற அளவிலேயும் மாநிலங்களைத் தனயர்கள் என்ற அளவிலும் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். மகனை ஓரளவுக்குத்தான் வளர்க்க முடியும், படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும். அவனுக்கு திருமணம் செய்ய முடியும். அதற்குப் பிறகு மகனையும் மருமகனையும் தனி வீட்டுக்குத் தனிக் குடித்தனம் அனுப்புவதுதான் நல்லது. அதுதான் தாய் தந்தையர்களின் அருமையான கடமையாக இருக்க முடியுமே தவிர, 28 வயது ஆன பிறகும் கூட, திருமணம் ஆன பிறகும் கூட, 3 குழந்தைகளுக்குத் தந்தையான பிறகும் கூட, 16 வான்கிக் குடிப்பதற்காக தாயிடம், தந்தையிடம், 4 அணு தா என்று கேட்கும் அளவுக்கு இருப்பது ஏற்றதா? அது போலவே ஒவ்வொரு மாநிலமும் தன் காலிலேயே நிற்கக்கூடிய அளவில் ஆக்கவேண்டிய பொறுப்பு மத்திய அரசுக்கு இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அன்றைக்கு ஷேக் அப்துல்லா சொன்னார், ஜோதி பாசு அவர்கள் சொன்னார்கள் என்பதெல்லாம் சரியல்ல. அரசியல் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது என்று நாங்கள் பயமுறுத்துவதாக யாரும் கருதக்கூடாது. பய உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக்கொண்டு நாங்கள் அரசியலை வளர்க்க விரும்பவில்லை. அங்கே ராஜதந்திரம் விளையாடி

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1978 மார்ச் 2]

யிருக்கிறது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தை ஒருங்கிணைத்துக் கட்டியான வேண்டிய காலம் இது. பிரிந்து வருகின்ற கட்சி எதுவாக இருந்தாலும், அது பின்னாலே அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் போகாது என்பதை நான் இங்கே அழுத்தத்திருத்தமாகச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 4-50)

We stand for the integrity and the Sovereignty of the country

தயவுசெய்து யாராவது எங்களது அதிக உரிமைகள் வேண்டுமென்ற லட்சியத்தைப் பிரிவினை கோரும் லட்சியமாக எடுத்துக்கொள்வார்களேயானால், அவர்களுடைய சிந்தனையில் இருக்க வேண்டிய ஏதோ ஒன்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நழுவிக்கொண்டு ஓடுகிறதென்று கருதிக்கொள்வேனோ தவிர, அவர்கள் சரியாக எங்களைப்பற்றிச் சிந்தித்து முடிவு செய்கிறார்களென்று நான் கருதமாட்டேன் என்பதை நான் அடக்கத்தோடும், பணிவோடும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாங்கள் திரும்பவும் டெல்லிக்குப் போவோம். திரும்பவும் வலியுறுத்துவோம். இந்தப் பிரச்சினைகளையெல்லாம் அங்கே முதலமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். இது ஒரு நல்ல அருமையான சந்தர்ப்பம்; எல்லோரையும் அணைத்துச் செல்வ தந்தேற்ற சந்தர்ப்பம் இது. இப்படி கொந்தளிப்புகள் வெடிக்கக்கூடாது; எரி மூலைகள் வெடிக்கக்கூடாது. ஒவ்வொரு மாநிலமும் தன்னிறைவு பெற்ற மாநிலமாக வளர வேண்டுமென்ற லட்சியங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்கிற வாய்ப்புக்களை முதலமைச்சரவர்கள் பயன்படுத்த இருக்கிறார்கள். நான் திருச்சியிலே ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது கூடச் சொன்னேன், ஒரு பெரிய மகாநாடு கூட்ட வேண்டுமென்று ஜோதி பாசு சொல்கிறார்; வேண்டியதில்லை; நேஷனல் டெவலப்மென்ட் கவுன்சில் கூட்டத்தில் முதலமைச்சர்களைக் கூட்டி வைத்தாவது பிரதம அமைச்சரவர்கள் விவாதிக்கக்கூடாதா என்று கேட்டேன். அதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அவர் அந்தக் காரியத்தைச் செய்யலாம். தயவு செய்து கதவை அடைக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கதவை அடைக்கின்ற முயற்சியில் ஈடுபடுவார்களானால், தட்டுகின்ற முயற்சி தவிர்க்க முடியாததாகும். ஒரு முறை தட்டித் திறக்க முடியாமற்போனால், தட்டுகிற வேகம் மறுமுறை அதிகமாகும். நான் இந்த நேரத்தில் தெரிவிக்க விரும்புவது அப்படித் தட்டுகிற காலங்கள் மேலும் வேகம் பெற்றுத் தட்டினால், கதவுகள் தானாகவே திறக்கக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டால், பெருவெள்ளப் பெருக்கின் கதவுகளைத் திறந்து விடுவதாக அமையுமென்ற அச்சம் எனக்கு இருக்கிறதென்பதை இந்த அவையிலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவைகளையெல்லாம் நினைவிலே வைத்துக்கொண்டு, நிச்சயமாக பாரதப் பிரதமர் அந்த அடிப்படையிலே இயங்குவார் என்று மனதார நம்புகிறேன்.

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கி. மனோகரன்]

மொழிப் பிரச்சினைபற்றி இங்கே பேசப்பட்டது. மொழிப் பிரச்சினையிலே நமது கருத்து மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது. நிச்சயமாக நான் ஒன்றை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. டி. வி. டி. 'மாண்டி அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். திரு. டி'மாண்டி அவர்கள்கூட ஆங்கிலத்திற்காக இவ்வளவு வாதிட்டிருக்க மாட்டாரென்று நம்புகிறேன். இருந்தாலும் அவர் நம்மோடு இல்லை. கட்சியைப் பொறுத்தவரை சொல்கிறேன். உணர்வைப் பொறுத்தவரைக்கும் ஒற்றுமையோடு இருக்கிறோம். நாடாளுமன்றத்திலே இந்தப் பிரச்சினை வந்தபோது 8-வது ஷெட்யூலில் ஆங்கிலத்தைச் சேர்க்க வேண்டுமென்று வாதிட்டவர்களில் நான் ஒருவன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். திரு. டி'மாண்டி அவர்களுக்காகச் செய்யவில்லை. மனித சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை வளர வேண்டுமென்றால், அறிவு பெற்ற சமுதாயமாக உயர வேண்டுமென்றால், 'வின்டோ ஆஃப் டெவலப்மென்ட்' ஆக ஆங்கிலம் இருக்கிறது. அதை அழிக்கும் முயற்சி எதுவானாலும் அதன்மூலம் விஞ்ஞான வளர்ச்சியை—டெக்னாலஜிகல் டெவலப்மென்ட்—அழித்துக் கொள்ள, நம்மை நாமே தற்கொலை செய்துகொள்ள எடுத்துக் கொள்ளப்படும் முயற்சியாக இருக்குமென்ற நம்பிக்கையில் இந்த அரசு பணியாற்றுகிறது. இன்னும் ஒன்றைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்த மாநிலத் தைப் பொறுத்தவரை, தமிழுக்கு முதல் இடம்—எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ் என்பதுதான் நமது முதலமைச்சரவர்களின் வாதம். இந்த வாதத்தை வலியுறுத்துகின்ற விதத்தில் நமது எதிர்க்கட்சித் தலைவர், திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் பேசினார்கள். அங்கே சட்டப் பேரவையில் எதிர்க் கட்சித் தலைவராக இருக்கிற திரு. கருணாநிதி அவர்கள் இதுபற்றிப் பேசினார்கள். எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ்—இதிலே துளிக்கூட மாற்றமில்லை. எந்தக் காரணத்திற்காக ஆங்கிலத்தை அகற்ற வேண்டுமென்ற முயற்சியில் சில பேர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களோ அந்த முயற்சியை முறியடிக்க இந்த அரசு தயாராக இருக்கிறது, தயாராக இருக்குமென்பதை உங்களுக்கெல்லாம் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படியே ஆங்கிலத்தை விட்டு விடுகிறோமென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். சுயநலம் காரணமாகச் சொல்கிறேன்—திரு. தாமோதரன் அவர்களுடைய அழகான ஆங்கிலப் பேச்சைக் கேட்க முடியுமென்று கருதுகிறீர்களா? அதற்காகவாவது ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டாமா? ஆகையால் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இந்த அவையிலே ஆங்கிலம் பேச வேண்டாம் ; டெல்லியிலேதான் பேச வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : இருமொழிக் கொள்கை என்று சொல்லும்போது, யார் யார் தங்களது கருத்துக்களை, எந்த மொழியில் தெளிவாகச் சொல்ல முடியுமோ, அந்த மொழியில் பேச அனுமதிக்கும் பெருந்தன்மை பெற்றவர்கள் நீங்கள் என்பதால் சொல்கிறேன்,

[1978 மார்ச் 2]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : தினமும் அனுமதிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : அருமை நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் தமிழில் பேச முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால், அதிலும் அருமையாகச் பேசுவார்களென்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவரது தந்தையாரும், தந்தையாரின் சகோதரரும்—இரட்டையர்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட டாக்டர் ஏ. ராமசாமி முதலியார் அவர்களும் டாக்டர் ஏ. லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியார் அவர்களும் அகில உலகமும் தெரிந்த அற்புதமான ஆங்கிலப் பேச்சாளர்கள் என்பதை மறந்துவிடவில்லை. அதனால்தான் நம்மை வெறுக்கிறார்கள். அது சோகச் செய்தியாகக்கூட இருக்கலாம். ஏன் ஆங்கிலம் பற்றி அவ்வளவு அறுவறுப்பு? இதைப்பற்றி ரிசர்ச் நடத்திப் பார்த்தேன். அதற்குப் பிறகு கிடைத்த உண்மை இதுதான். குறைத்து மதிப்பிடுவதாகக் கருத வேண்டாம். அங்கே பேசுபவர்களின் ஆங்கிலத்தை இங்கே இருப்பவர்களில் சிலர் கேட்டிருப்பார்களென்று நினைக்கிறேன். ஒரு தடவை நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களை டெல்லியிலே சந்தித்தேன். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுக்கு அவர்கள் பேச்சைக் கேட்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்களெல்லாம் டெல்லி செல்கிறார்கள். நான் ஒரு முறை வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒன்றைச் சொன்னேன். House of Commons விருந்து ஒரு டெலிகேஷன் இந்தியப் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளே வந்து, மேலே நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஒரு சில மாநிலங்களிலிருந்து வந்துள்ள உறுப்பினர்கள் ஆங்கிலத்தில் பேசும் பேச்சைக் கேட்ட பிறகு, தாயகத்திற்குத் திரும்பியவுடன், உடனடியாக பிரைவேட் மெம்பர்ஸ் ரெசல்யூஷன் ஒன்றை ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ்-இல் கொண்டு வந்து “Recall English from India” என்று சொன்னால், ஆச்சரியப்பட மாட்டேன் என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னேன். அவர்களுக்கு வரமாட்டேன் என்கிறது. அதற்காக வேதனைப்படுவதைத் தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. நாம் நமது கொள்கையில் திட்டவாட்டமாக, உறுதியாக இருக்கிறோமென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக, எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களுக்கு ஒன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் தந்த யோசனைகளை நாங்கள் மனதிலே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம். இன்றொரு கருத்தை பக்கர் அவர்கள் சொன்னதாக நினைவு. அதாவது துபாய் போன்ற வெளிநாடுகளுக்கு இங்கேயிருந்து ஏராளமானவர்கள்—தமிழகம், கேரளம், ஆந்திரம் ஆகிய மாநிலங்களிலிருந்து செல்கிறார்கள்; அவர்களை அனுப்ப ஒரு கும்பலே பணியாற்றுகிறது; ஒரு ராக்கெட்டே நடைபெறுகிறது; பாஸ்போர்ட் வாங்கித் தருவதற்கும், ‘நோ அப்ஜக்ட்ஷன் சர்ட்டிபிகேட்’ வாங்கித் தருவதற்கும் 3,000 ரூபாய், 4,000 ரூபாய் என்று அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; இதைப் போக்க வேண்டுமென்று

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கி. மனோகரன்]

திரு. பக்கர் அவர்கள் பேசியதாக நினைவு. இதற்காக கேரளத்தில் ஒரு கார்ப்பரேஷனை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய நினைவு சரியாக இருக்குமானால், அருமை நண்பர் திரு. அப்துல்லா அதன் தலைவராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள்கூட, இது அருமையான யோசனை, நாமும் ஒரு கார்ப்பரேஷனை உருவாக்கி, இங்கே வேலையில்லாமல் இருக்கிறவர்களை அங்கே அனுப்பி, அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுத்தர வழி இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். திரு. பக்கர் அவர்கள் நிதிநிலை அறிக்கையைப் பாராட்டித்தான் பேசியிருக்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் பாராட்ட வேண்டுமென்றுதான் தோன்றுகிறது. என்ன காரணத்தாலோ சிலருக்குத் தயக்கம் ஏற்படுகிறது. அந்தத் தயக்க நிலையிலிருந்தும், மயக்க நிலையிலிருந்தும் வெளியே வருவார்களேயானால், நிச்சயமாக ஒளிக்கற்றையைப் பார்ப்பதற்கு உதவியாக இருக்குமென்று கூறி நான் அமைகிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. விராசாமி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்கள் பல்வேறு வாக்குறுதிகளைத் தந்தார்கள். அதிலே ஒன்று கிராமப்புறங்களில் துவக்கப்படுகிற தொழில். அங்கு தயாரிக்கப்படுகிற பொருள்களை அரசாங்கமே கொள்முதல் செய்யும் என்றும் குண்டிசியில் இருந்து இயந்திரங்கள் வரையில் எல்லாவற்றையும் கொள்முதல் செய்யும் என்றும் சொன்னார்கள். நான் பேசுகிறபோது கூட குறிப்பிட்டேன். “இந்த நாட்டிலே இருக்கிற விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்கிற நெல்லையே இந்த அரசாங்கம் கொள்முதல் செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கிறது” என்று. அதை முதலிலே மனதிலே வைத்துக்கொண்டு எங்கெங்கே விவசாயிகள் நெல்லை உற்பத்தி செய்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் அந்த நெல்லைக் கொள்முதல் செய்வதற்காக கொள்முதல் நிலையங்கள் திறக்கப்படுமா? அதற்காக இந்த அரசாங்கம் எவ்வளவு நிதி ஒதுக்கிடு செய்யவிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிப்பார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, அருமை நண்பர் திரு. விராசாமி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், இரண்டு பிரச்சினைகளையும் போட்டுக் குழப்ப வேண்டாமென்று. இருந்தாலும்

[திரு. கி. மனோகான்]

[1978 மார்ச் 2]

அவருடைய பிரச்சினைக்குப் பதில் சொல்லுகிறேன். மற்றவற்றை அரசாங்கம் ஒழுங்காகக் கவனிக்கும். இரண்டாவது பிரச்சினையைப் பற்றியும் அரசு நிச்சயமாகப் பரிசீலிக்கும் என்பதை அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் 15—3—1978, புதன்கிழமையன்று காலை 10-30 மணிக்குக் கூடும்.

(பிற்பகல் 5-00)

பின்னர், அவை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

6. அவைமுன் வைக்கப்பட்ட எடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

Nil.

B. Reports, Notifications and Other Papers.

\$ 55. The Hon'ble Thiru Justice M. M. Ismail Commission Report on the Inquiry into the incidents of beating and ill-treatment alleged to have taken place in the Central Prison, Madras, during February 1976 to February 1977 and Government Orders thereon. (Tamil)

56. Answers to unstarred questions Nos. 4 and 5.

\$ Laid on the table of the House on 1st March 1978.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS